

Giới thiệu Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi

Thể loại: Truyện Teen, Truyện Tự Sáng Tác, Xuyên Không

Bốn cô gái khi ngồi máy bay về nước thì lỡ hồng thời gian đã khiến họ đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Liều Từ Hạ: Là một người lạnh lùng, khó gần, đặc biệt vô tình - sát thủ hiện đại.

Diệp Vân Du: Bác sĩ trẻ tuổi, người hoàn thành khoá học tại trường S sớm nhất

Sở Dạ Nguyệt: Luôn bình tĩnh, là một người trầm ổn và tính khí có chút quái đản.

Lăng Thiên Ân: Trẻ con, là người nóng tính nhất hội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thành phố Tachi Kawa - Nhật Bản.

Con đường dẫn vào ngôi biệt thự màu xanh lam trước mặt được rải đá cuội, ven lối đi là hai hàng thẳng tắp được trồng rất nhiều hoa hồng. Mặt trời chiếu sáng, ánh nắng nhảy múa nhẹ nhàng trên từng kẽ lá, giọt sương từ đêm qua còn sót lại vẫn lưu luyến trên tán lá.

Trong căn biệt thự, một tiếng hét oanh vàng long trời lở đất,... Và chủ nhân của cái tiếng hét kinh thiên động địa đó là của... Lăng Thiên Ân - Cô nàng có khuôn mặt baby nhưng lại có tính cách nóng nảy nhất:

"Tại sao lại như vậy chứ?". Lăng Thiên Ân bức xúc hét lên. Ba người còn lại vẫn còn chưa hoàn hồn vì tiếng hét oanh vàng của Tiểu ân.

Từ Hạ ngoáy ngoáy bên tai vừa bị Tiểu Ân hét, hững hờ, nói:

"Chẳng sao cả, đơn giản là muốn về thì về thôi!".

Cái đạo lí này của Từ Hạ làm Tiểu Ân tức muốn ói máu, khí huyết dâng trào:

"Này, người ta nói không muốn về thì sẽ không về. Không về. Không về!".

Tiểu Ân ngang ngược cãi lại. Nhất quyết không chịu về. Vì sao ư? Bạn đang thắc mắc? Rất đơn giản. Kỳ nghỉ hè ở đại học Z lần này dài tới ba tháng, do kì thi vừa rồi căng thẳng hơn mọi năm nên mới được nghỉ dài như vậy. Vì vậy, cả nhóm quyết định chọn Nhật Bản làm nơi vui chơi cho kì nghỉ hè. Kết quả thì sao, chưa đầy một tháng mà Từ Hạ đã kêu mọi người gấp rút thu dọn hành lý để về nước, tất nhiên không được, Lăng Thiên Ân cô chơi còn chưa có đủ, sao có thể nói về là về dễ dàng như vậy được. Tuyệt đối không thể!

Từ Hạ vứt quyển tạp chí lên bàn, phì mũi, đứng dậy, nhìn ba cô bạn thân của mình, nói:

"Các cậu chuẩn bị đi, 23 giờ tối nay máy bay khởi hành". Đoạn, cô nhìn về phía Tiểu Ân đang trợn mắt nhìn mình, mày hơi nhướn lên, nói tiếp:

"Người nào không muốn về thì có thể ở lại chơi một mình!". Từ Hạ lên phòng đóng cửa cái "Rầm", coi như dội tiếp xô nước lạnh thứ hai vào Tiểu Ân. Cô đương nhiên biết, tính cách Tiểu Ân ham vui, mười bảy tuổi mà như tiểu hài tử, không dùng biện pháp mạnh thì tuyệt đối không có tác dụng.

Tiểu Ân nhìn theo bóng Từ Hạ đã khuất sau cánh cửa, tay run run chỉ chỉ trỏ trỏ, lắp bắp:

"Cậu..Cậu.."

Diệp Vân Du ngồi một lúc rồi đứng dậy, vuốt quần, nói

"Mình lên phòng trước đây!". Cô quay đầu về phía Sở Dạ Nguyệt: "Tiểu Nguyệt, lát cho mình mượn cái Laptop của cậu"

Không nói gì coi như đồng ý, Tiểu Du cũng khuất dạng sau cánh cửa. Trong phòng khách chỉ còn lại hai người. Im ắng đến lạ thường, thỉnh thoảng có vài tiếng càn quạ táo của Tiểu Ân. Cô lặng lẽ đưa mắt liếc về phía Sở Dạ Nguyệt, nàng ấy vẫn cắm đầu vào cái điện thoại, giống như không một ai có thể phá vỡ không gian riêng tư ấy, Tiểu Ân lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, nói:

"Tiểu Nguyệt này.."

Im lặng...

" Tiểu Nguyệt.. "

Đáp trả Tiểu Ân là một không gian hoàn toàn im ắng...

Hết chịu nổi sự hừng hờ của Tiểu Nguyệt, cô nàng hét to, tần suất coi như chỉ nhỏ hơn lúc nãy một chút:

" SỜ DẠ NGUYỆT, CẬU KHINH THƯỜNG NGƯỜI QUÁ ĐÁNG NÓ VỪA VỪA THÔI! ".

Lúc này Tiểu Nguyệt mới thoát ra khỏi thế giới Facebook trong điện thoại, cô ngoáy ngoáy lỗ tai, ánh mắt hoàn toàn là một vẻ mờ mịt nhìn Lăng Thiên Ân:

" Lăng Thiên Ân, cậu hét cái gì mà hét, ai vừa làm cậu bất mãn à mà hét? ". Đang yên đang lành bỗng dưng hét oang oang, cô còn chưa có muốn vào khoa tai mũi khám đâu!

" Là cậu chứ còn ai, cậu nghĩ trong phòng còn hai chúng ta, có cái gì làm mình bất mãn ngoài cậu? ". Tiểu Ân cũng bức xúc hét lại:

" Tại cậu, mình kêu sao cậu không nghe? ".

" Nói đi, có chuyện gì? ". Chắc chắn có chuyện!

Lúc này cái vẻ mặt bất mãn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười giả lả, mặt Tiểu Ân bây giờ vô cùng chán chớ, cô vào thẳng vấn đề:

" Tiểu Nguyệt này,...Cậu..Có thể thương lượng với Từ Hạ, nói chúng ta không cản trở về Trung Quốc sớm vậy có được hay không? Nha! ". Hai ngón tay chọt chọt vào nhau, vẻ mặt đáng thương vô cùng.

" Hừm, là việc này? ". Cô hỏi ngược lại Tiểu Ân. Tiểu Ân gật đầu chắc nịch.

Nhưng:

" Việc này, xin lỗi nha, cậu biết một khi Từ Hạ quyết định thì không ai có thể thay đổi cái tư tưởng quái dị của cậu ấy còn gì, thôi,..Bỏ đi". Cô đứng dậy, vuốt vuốt lại mái tóc hơi rối của mình, đi lên lầu. Cả người cô dựa vào tường, nghiêng đầu, tiều tụy phi tiều nhìn Lăng Thiên Ân:

" Từ Hạ nói, 23 giờ chúng ta sẽ bay đấy! ". Rồi lên thẳng phòng.

Lăng Thiên Ân nhìn cái bóng khuất dạng kia, ảm ức, Bối bối:

" Biết rồi! ".

* Tại sân bay.

Thời tiết ở Nhật bây giờ đang là mùa hè nên khá oi bức, mặc dù trong sân bay có điều hoà nhưng vẫn không khỏi làm người ta thấy hơi bí.

Một góc nào đó trong sân bay, tại hàng ghế ngồi chờ, ba cô gái với ba phong cách khác nhau, mỗi người một việc, Từ Hạ nghe Head Phone, Tiểu Nguyệt chơi điện thoại, Tiểu Du xem tạp chí.

Tiểu Ân bước ra từ WC, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không ngừng cảm thán: " Nóng ghê cơ, ngu thật, tự nhiên lại chọn cái bộ quần áo kín mít như vậy, nóng quá trời quá đất! ". Kể cũng phải, bây giờ là mùa hè, Thiên Ân chọn mặc trang phục kín từ đầu tới chân như vậy, không nóng thì thật quái dị, đó là một chiếc áo thun dài tay kết hợp với quần Jeans rách màu đen.

" CHUYẾN BAY TỪ THÀNH PHỐ TACHI KAWA - TOKYO, NHẬT BẢN ĐẾN THÀNH PHỐ BẮC KINH TRUNG QUỐC SẮP CẤT CÁNH..."

Tiếng nói của người bán vé cất lên, bốn cô gái cất đồ đạc, chỉnh lại quần áo, kéo Va-li đi về phía cửa vào.

* Trên máy bay

Khoang hạp nhất ngồi thật thoải mái, Tiểu Ân vừa đặt mông xuống đã tựa đầu vào vai Từ Hạ mà ngủ say như chết. Diệp Vân Du và Sờ Dạ Nguyệt ngồi ở hàng ghế trên mỗi người một việc, Tiểu Du lật sách Y Học ra nghiên cứu, và tất nhiên, Tiểu Nguyệt thì xem tạp chí thời trang.

Ánh mắt Từ Hạ nhìn vào một nơi vô định nào đó trong khoảng không ở ngoài bầu trời kia, rất lâu rồi, cô không bình yên như vậy, thủy chung vẫn là cô - một sát thủ chuyên nghiệp giết người không ghê tay, dạo gần đây, cái giấc mơ u ám kia xuất hiện ngày càng nhiều, hể nhắm mắt lại là giấc mơ đó lại hiện ra. Chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi, cô sẽ kết thúc tất cả, mỗi thù gia tộc sẽ được thanh toán bằng sạch - bằng máu. Nhưng cô lại không biết rằng, chỉ vài phút nữa thôi, một chuyện không lường trước được sẽ xảy đến.

Ngoài trời đang nắng bỗng đen xì, mây đen ùn ùn kéo đến, những tiếng sấm, sét liên tục giăng xé bầu trời làm Tiểu Ân thức giấc, cô vươn vai, xoay cổ đây nhưc mòi, ngáp một cái:

" Oáp, mòi quá! ". Cô mắt nhắm mắt mở hỏi Từ Hạ bên cạnh:

" Từ Hạ à, có cái gì vậy? ". Cô nhìn ra bầu trời, thì ra sắp mưa.

Từ Hạ ánh mắt âm u vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nói nhỏ:

" Sắp mưa rồi! ". Cô..Bỗng dưng có dự cảm chẳng lành chút nào...

" Uỳnh uỳnh...". Trên máy bay giờ rất hỗn loạn, sét đánh trúng cách máy bay làm nó chao đảo..

Đùng! Tiếng máy bay nổ, khói và lửa ngùn ngụt, những mảnh vỡ loang lổ trên mặt nước, mà ở dưới là Đại Dương sâu thẳm.

Cả bốn người như vô lực, mặc cho cơ thể rơi xuống.

Trên bầu trời, năm chấm sáng vàng nhạt hiện ra, ghép nối thành một vòng tròn " Ngũ tinh tú ", hút bọn họ vào.

Bốn chấm...Trọng trung cho bốn người bọn họ, biểu hiện của một giống tổ sắp đến, vậy một chấm còn lại, sẽ là giành cho ai??

P/s: Nam chính trong chuyện có một số là không còn sạch, nhưng nó sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm sau này của họ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên

* Đảo Bạch Linh Sương.

Bịch. Âm thanh một vật nặng rơi xuống. Chính xác cái cái vật thể lạ vừa rơi xuống là cô nàng lạnh lùng Liễu Từ Hạ.

" Ui da, hừm, mình vẫn chưa chết? ". Từ Hạ từ từ đứng dậy, sờ sờ má, nhìn xuống chân tay: Rất tốt, lành lặn. Kể cũng may, rơi từ cái độ cao mấy nghìn mét như vậy mà không chết, hơn nữa ở dưới lại là Đại Dương. Hừm, Đại Dương? Từ Hạ giật mình, lúc máy bay nổ là đi qua Thái Bình Dương, sao từ biển lại biến thành núi rừng thế này?

Nàng thắc mắc:

" Đám người Tiểu Nguyệt, Tiểu Du, Tiểu Ân đâu rồi? ". Nàng đi về phía trước, nơi nàng đang đứng là rừng cây, xung quanh bao phủ bởi những lớp sương mù dày đặc, ngọn cây cao thẳng vút không thấy điểm dừng. Gần đó có tiếng " róc rách " của con suối nào đó quanh đây, Từ Hạ men theo tiếng nước chảy đi về phía trước.

" Chết tiệt! ". Nàng chửi thề, chưa bao giờ Từ Hạ cô lại tức giận mà thể hiện rõ như vậy, biết vậy trước lúc máy bay nổ cầm theo điện thoại cho rồi, nàng sẽ định hướng được đây là nơi nào mà dò tìm vị trí của đám người Tiểu Nguyệt.

Từ xa xa, nàng nghe thấy tiếng gào thét:

" Con rắn chết tiệt, dám cắn lão tử, nguoi chán sống rồi phải không? ". Giọng nói nam nhân khàn khàn mang theo bá khí cùng phần nộ. Đi theo tiếng nói đi nhanh về phía trước, rẽ lùm cây, nàng thấy rõ một nam nhân ngoài năm mươi tuổi, ăn mặc kì quái rất giống diễn viên trên TV đóng phim cổ trang đang vật lộn với con rắn, mà lúc này, con rắn kia đã bị một churong của lão nhân kia đánh vào nằm lăn lộn một bên.

Nàng tiến lại gần chỗ lão nhân kia, ngồi xổm xuống đối mặt với lão. Trên tay lão máu me bết bết, có vết cắn rộng khoảng năm

cen - ti - mét, chắc chắn là sau khi bị cắn, lão nhân kia phải dùng lực mạnh mới kéo được miệng con rắn ra khỏi vết thương.

Từ Hạ quay sang chỗ con rắn đang sống dở chết dở dẫy dựa trên đất, đó là một con rắn Mã Lai chưa trưởng thành khoảng ba mươi cen - ti - mét, thân to khoảng hai ngón tay trẻ em, vậy mà cắn ghê thật!

Nàng quay người sang chỗ lão nhân đang tím tái mặt mày kia, vẫn:

" Lão quái dị, loại rắn này bình thường không chủ động tấn công con người, có phải lão rảnh rồi đi khiêu chiến với nó trước không? ". Từ Hạ không ngờ mình lại nói nhiều đến như vậy, nàng chỉ cảm thấy tức giận, cảm thấy lão nhân trước mặt này là một người ngu ngốc khi trêu chọc con rắn. Loại rắn Mã

Lai này bình thường khá hiền, không bao giờ chủ động tấn công con người, trừ phi cái lão quái dị này trêu chọc nó.

Lão nhân thở một cách khó nhọc, nhăn mặt, nói:

"Nha đầu thú, dám gọi ta là lão quái dị, đợi ta khỏi sẽ tính sổ với ngươi, con rắn kia là ta sợ ý đâm trúng đuôi nó, nó liền nổi sùng cắn ta, cho nó một chưởng là...Hộc hộc..". Lão nhân bắt đầu có triệu chứng trúng độc, mặt khó coi thế kia chỉ có thể là độc đang chạy đi toàn cơ thể. Tất nhiên, Từ Hạ trước đây từng nghiên cứu qua về các loài rắn, có chút kinh nghiệm, nạn nhân sau khi bị rắn này cắn thì thường có cảm giác mệt, ngất, nôn ói, đau bụng. Lão quái nhân ban đầu bị cắn rất nặng, đã rất nghiêm trọng, hơn nữa lại nói nhiều như vậy, độc tố càng lan nhanh, dẫn đến tình trạng nhiễm độc nặng như bây giờ.

Từ Hạ cau mày nhìn vết thương, lại nhìn lão quái nhân như đang cố nói, muốn tranh chấp với nàng, mặt nàng sầm xuống, lạnh giọng quát:

"Im miệng, còn nói nữa ta liền giết ông "

Bình thường nàng ghét chen chân vào chuyện kẻ khác, không ra tay nhân từ như Tiểu Du hay nghĩa hiệp, gặp người là giúp như Tiểu Ân. Chỉ là khi nhìn thấy lão quái nhân đang đấu tranh kịch liệt giữa cái chết và sự sống, nội tâm nàng không nhịn được mà muốn cứu lão.

Từ hạ lấy con dao ở thắt lưng mà mình luôn mang theo, đoạn dao dài khoảng 15cm, điều này hết sức bình thường với một sát thủ, sự sống và cái chết luôn cận kề. Nàng kéo cánh tay bị thương của lão nhân kia, rạch sâu khoảng 2cm, máu đen ồ ạt chảy ra, nàng bóp miệng vết thương, đợi máu đen đặc chảy ra một nửa liền dùng miệng hút nhanh số máu nhiễm độc mà không thể chảy ra nữa rồi nhổ. Nàng cứ hút rồi nhổ máu đen khoảng 20 lần. Nhìn sắc mặt của lão nhân, thấy môi bớt tím, khuôn mặt bắt đầu có chút sắc hồng trở lại kia thì chứng tỏ độc đã bớt hơn phân nửa. Nàng xé vạt áo của lão nhân, kéo nó thành giống như sợi dây, buộc trên miệng vết thương khoảng 5cm nữa, tất nhiên, người hút độc cần phải cẩn thận hơn người bị cắn, sau khi hút độc thì miệng phải được súc nhiều lần bằng nước sạch!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn lão nhân, hỏi:

"Lão quái dị, này giờ tôi thấy có mình ông ở đây, chẳng lẽ ngoài ông ra thì không còn ai sống trên này? "

Lão nhân kia mở mắt, cảm giác toàn thân dễ chịu hơn một chút mới nói:

"Nha đầu, đừng có mở miệng ra là nói ta là lão nhân, ta quái dị ở chỗ nào, ngược lại ngươi là tiểu quái nhân mới đúng, nữ tử ra ngoài ai lại ăn mặc như ngươi? Ngươi mới là quái dị! ". Lão hồi phục được một chút bắt đầu bắt bẻ nàng vì hồi này dám nói lão là "lão quái dị "

Trong đầu từ hạ "đùng" một cái, cảm giác toàn thân tê liệt, này giờ nàng cứ nghĩ lão nhân này sinh sống ở một bộ tộc kì quái nào đó mới có cách ăn mặc khác người như vậy. Nàng có một cái suy nghĩ: Mình xuyên rồi sao? Nàng gấp gáp:

"Lão quái dị, đây là thời đại nào vậy? ". Việc này nhất định phải nói rõ.

Lão nhân kia lườm nàng một cái, nói:

"Ta có tên, không cần gọi ta là lão quái dị, đây là Lan Thương đại lục, bốn nước nằm trên Lan Thương đại lục là Hiên Viên hoàng triều, Nam Cung hoàng triều, Bắc Đường hoàng triều, Đông Hoa hoàng triều, nơi chúng ta đang toạ là Hiên Viên hoàng triều nằm phía Tây. Ngoài Lan Thương đại lục còn có ba đại lục khác là Hoa Cao đại lục, Thanh Nam đại lục, Cát Thiên đại lục, nhưng bốn đại lục này chưa bao giờ giao thương hay tiếp xúc với nhau. Những điều về đất nước hay đại lục khác đều là từ trong sử sách mà ra ". Lão nói tiếp:

"Còn nữa, ngươi gọi ta là Huyết Ảnh "

Từ Hạ chăm chú nghe, thôi rồi, phát này xong, nàng xuyên thật rồi, vậy còn Tiểu Du, Tiểu Ân, Tiểu Nguyệt họ như thế nào rồi, có giống nàng hay không? Mặt nàng vẫn là một cái lạnh tanh, không cảm xúc:

"Lão già, gần đây có nơi nào ở tạm được hay không, vết thương kia của ngươi không nên di chuyển nhiều ". Đúng vậy, trước mắt nên tìm chỗ ở, đợi ra được nơi này, nàng sẽ đi tìm đám người Tiểu Nguyệt để tìm cách quay về.

Huyết Ảnh mặt đen hơn cả đít nồi, nha đầu này vừa nãy gọi lão là "lão quái dị "còn chưa đủ, bây giờ lại gọi lão là "lão già ",thật không biết phép tắc. Tuy vậy, lão vẫn đứng dậy, đi về phía trước, mở miệng, nói:

"Đi theo ta, phía trước có cái hang động, nó nằm gần con suối đầu nguồn "

Từ Hạ lẻo đẻo theo sau lão, cũng không có ý định diu hay đỡ cánh tay bị thương của lão....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thân vương phủ

"A A A A A ". Tiếng kêu thảm thiết từ trên trời, một cục thịt từ trên trời đang lao xuống với tốc độ kinh hoàng.

Lăng Thiên Ân nhắm tịt mắt tịt mũi, tay chân vung loạn xạ. Kể từ lúc máy bay nổ, cô chưa hề dám mở mắt, cứ mặc cho cơ thể rơi tự do xuống. Hai tai ù ù vì gió sạt mạnh.

"Ừm ". Thiên ân rơi xuống nước. Chắc. Cái ao sen đẹp thế bị nàng phá hỏng, tuy nàng không nặng lắm, nhưng với cái tốc độ rơi từ độ cao kia xuống đủ để sen trong hồ dập nát.

Lúc này Tiểu Ân mới mở mắt, nhưng không mở to nổi, nước từ hai bên xộc vào tai, vào mũi, mồm, mắt làm nàng không thở nổi, lần nữa tay chân vung loạn xạ. Mồm liên tục kêu cứu. Lăng Thiên Ân mở mắt từ năm bảy tuổi, sau đó được Sư phụ - cũng là Sư phụ của Tiểu Nguyệt, Từ Hạ và Tiểu Du nhận nuôi, tuy bằng tuổi họ nhưng nàng là người vào hội cuối cùng. Nàng từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Từ Hạ nổi giận.... Và cực kì sợ bơi. Lúc còn nhỏ khi đi học, nàng luôn bị bạn học bắt nạt, quá đáng hơn là họ vớt sách vở của nàng xuống nước, một trong những đứa đó nói: " Nhỏ mọn cô, đồ không cha không mẹ, mày muốn lấy lại đồ của bản thân đó phải không? Được, vậy tự mình xuống lấy đi! ". Nói rồi đẩy nàng xuống nước, đứng trên bờ nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt, cười ha hả cùng lũ bạn. May có Tiểu Nguyệt nhìn thấy, gọi thầy cô mà nàng mới thoát chết. Từ đó nàng vô cùng sợ nước, ngoài những việc ăn, uống, tắm rửa...Thì nàng không bao giờ chủ động đến gần ao, hồ, sông, suối...Bây giờ lao từ trên cao xuống, lại rơi vào hồ sen sâu như vậy làm tâm nàng càng hoảng sợ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn trắng bệch.

Nước dồn dập lao vào mũi làm nàng không thể thở nổi. Há miệng thì nước vào miệng. Nàng không biết bơi. Cơ thể dần chìm xuống.

Hiên Viên Hoàng đang thưởng thức cảnh đẹp cùng mỹ nhân thì có vật thể lao xuống, đã vậy còn mang theo tiếng thét kinh hoàng làm hắn phải bịt chặt tai lại. Thấy có người rơi xuống nước thì buông mỹ nhân trong lòng ra, quăng sang một bên, trực tiếp đi đến hồ nhưng không có ý định nhảy xuống. Vương Cẩm Lệ thấy có người phá đám không khí lãng mạn giữa nàng ta và Hiên Viên Hoàng thì bất mãn, sau đó thấy hắn trực tiếp đẩy mình ra thì ánh mắt lập tức bắn về phía hồ, trông mắt hung ác như muốn giết người. Hiên Viên Hoàng vận y phục tím, trông cực kì hài hoà với khuôn mặt yêu nghiệt của hắn, một tay cầm phiến quạt phe phẩy, một tay chấp sau lưng như đang xem kịch. Đến khi thấy người trong hồ gần chìm hẳn; hắn lúc này mới gọi trong không khí:

" Âm Dạ, cứu người! "

Chỉ nghe người kia " Vâng " một tiếng, thân ảnh biến mất. " Ừm " một cái xuống hồ. Âm Dạ một thân y phục đen hoà mình vào nước càng làm nổi bật thân hình to lớn của hắn. Tiểu Ân khi gần chìm xuống đáy hồ thì có cảm giác như mình được kéo lên, tiếp xúc được với không khí khiến cho nàng có cảm giác như sống lại, miệng không ngừng hút khí để tiếp sức. Mở mắt ra, đầu tiên là thấy một nam nhân thân ảnh y phục tím rườm rà đứng trên bờ như xem kịch, ánh mắt lạnh nhạt như trách móc. Tiểu Ân cảm thấy ghật mình với trang phục của người đó. Chưa kịp suy nghĩ tiếp thì trước mắt là một mảng tối sẫm, nàng ngất trên tay Âm Dạ - ám vệ của Hiên Viên Hoàng - Thập tam vương gia Hiên Viên hoàng triều.

*

Đầu thật choáng, Tiểu Ân ho sặc sụa, cảm giác nước vẫn ọc ọc trong bụng thì nhãn mạc khó chịu. Nàng ngồi bật dậy, cặp mắt nhanh chóng đảo quanh căn phòng này. Căn phòng khá rộng, toàn bộ đều làm bằng gỗ to chắc chắn. Nàng há hốc mồm, dùng ba từ để đánh giá: Cực - Kỳ- Cổ. Nàng cúi đầu xuống nhìn chân tay, " Đùng ", trong đầu nàng vang lên tiếng sấm cực to. Cái gì thế này? Quần áo nàng đang mặc không phải quần áo dành cho bệnh nhân, đó là bộ trang phục cổ màu hồng nhạt rộng thùng thình cực kì rườm rà. Mà bây giờ đang thịnh hành kiểu tai nạn gì gì đó rồi xuyên không, mặc dù nàng là người khá mơ mộng, đã ước một lần được xuyên không về cổ đại để hưởng thụ, không phải chứ? Không lẽ mình xuyên thật hả trời? Vẫn còn đang lơ mơ, cánh cửa gỗ đột nhiên bị một lực đẩy đẩy ra. Bước vào là một cô gái tóc dài vấn một nửa, cô gái này trạc tuổi các nàng, trên tay cô gái cầm cái khay. Cô gái đặt cái khay xuống, đứng trong khay gỗ là một tô cháo trắng. Cô gái quay lại, nhìn Thiên Ân, mỉm cười, nói:

" Cô nương, cô tỉnh rồi, đây, đây ăn chút cháo cho lại sức ".

Tiểu Ân vẫn còn chút hoang mang, nàng nhìn cô gái kia, hỏi:

" Vị tiểu thư này, cho hỏi đây là nơi nào vậy? "

Cô gái kia vẫn mỉm cười, trả lời:

" Cô nương, ta không phải tiểu thư, người gọi ta Thanh Cát là được ". Cô gái tên thanh cát tiếp tục nói:

" Đây là Thân Vương Phủ, cô nương là rơi xuống hồ sen, được Âm Dạ - ám vệ của Thập Tam Vương gia vớt lên, nhưng thật lạ, trước đây ta cũng chưa từng thấy qua cô, nơi cô đang ở là phòng khách của phủ Thân Vương ".

Lúc này Tiểu Ân bắt đầu đánh giá dung mạo của Thanh Cát, khuôn mặt nàng ấy tuy không diễm lệ nhưng thanh tú, tóc dài vấn lên một nửa, y phục vàng nhạt tuy giản dị nhưng tiểu ngọc lại cảm thấy mặc lên người Thanh Cát quả thực rất hợp! Tiểu Ân khịt khịt mũi hai tiếng, cười gượng, hỏi Thanh Cát:

" Thanh Cát cô nương, cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi? "Nàng cảm giác được Thanh Cát nàng ấy là người tốt, tốt như vậy mà đem về thể kỉ hai mốt thì rất có giá! Tiểu Ân đang mải nghĩ thì Thanh Cát lên tiếng:

" Tôi vừa tròn mười tám! "

"Oa, Thanh Cát, tỷ hơn ta một tuổi, xin chào, tên muội là Lăng Thiên Ân".

Thanh Cát vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Tiểu Ân nhận tờ cháo từ tay Thanh Cát, từ từ ăn, từ từ nghe Thanh Cát kể về cái thời không có tên Lan Thương đại lục và Hiến Viên hoàng triều này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đào hoa sơn trang

* Chân núi Linh Sương, Thôn Đào Hoa.

Sở Dạ Nguyệt bất chấp đau đớn và xây xát của cơ thể, chịu đau lết về phía trước. Nàng túm chặt ngọn cỏ thành một nắm, tự kéo mình lên khỏi nơi ẩm ướt, chắc là đêm qua có mưa, nhúm cỏ trong tay nàng cũng vì bị ướt mà trơn, trượt khỏi tay nàng. Dạ Nguyệt lại ngã xuống chỗ đất trũng. Nàng cắn chặt môi, cố gắng dùng phần sức còn lại sau khi ngã xuống của mình để bò lên. Bên chân phải cho ngã từ trên cao xuống mà thấy một mảng da lớn, chảy khá nhiều máu.

Cuối cùng cũng nhoi được cái đầu lên khỏi vực trũng, lúc này nàng cũng chẳng còn bao nhiêu sức nữa, đúng lúc có người đi qua, nàng thì thào:

"Cứu...Cứu tôi với". Trước mắt nàng là một mảng tối mịt khiến nàng vừa lên khỏi vực lại lăn trở lại xuống vị trí cũ. Trước khi thật sự mất ý thức, nàng nghe tiếng la lớn của một nam nhân:

"Cô nương à, cô không sao chứ? Có ai không? Ở đây có người bị thương, mau tới giúp!".

Tiểu Nguyệt nằm trên giường, hàng mi dài khẽ động, mảy vì đau mà nhắm lại thật chặt, mắt phượng từ từ mở ra, đôi mắt chưa tiếp xúc được với ánh sáng lại một lần nữa khép lại sau đó mới từ từ nâng mi. Không gian trước mắt khiến nàng sững sờ, bao quát toàn bộ nơi này chỉ có thể dùng từ hai từ: Cổ - Kính để miêu tả! Rõ ràng không phải phòng mình lại càng không phải bệnh viện. Đây là đâu?

Nàng nhớ rõ ràng lúc đó nàng và ba người kia đang ngồi trên máy bay để về Trung Quốc, vậy khung cảnh trước mắt là cái gì? A, nàng nhớ lúc đó có mưa, sét đánh phải cánh máy bay làm nó bị nổ. Rốt cuộc sau đó xảy ra chuyện gì thì nàng lại hoàn toàn không nhớ? Còn Vân Du, Thiên Ân và Từ Hạ đâu rồi?

Nàng đang rất kích động, muốn ngồi dậy nhưng lại bị cái chân đau cản trở lại nằm xuống, đang mãi chìm trong suy nghĩ thì sau bên tai nàng có tiếng nói:

"Cô nương, người tỉnh rồi hả?"

Quay lại, chỉ thấy một vị phu nhân khoảng ngoài bốn mươi đang đứng nhìn mình, trên khuôn mặt dường như không có dấu vết lão hoá ấy từ đầu tới cuối chỉ duy trì vẻ mặt cực kì điềm tĩnh. Dạ Nguyệt có chút giật mình, khuôn mặt kì quái nhìn vị phu nhân kia, nàng bất chấp cái chân đau, ngồi bật dậy, kích động hỏi:

"Xin hỏi vị phu nhân này, ở đây... Là đang đóng phim sao?"

Vị phu nhân kia hơi ngạc nhiên về thứ mà Dạ Nguyệt đang nói tới. Đóng phim? Thật kì quái, bà ta chưa nghe qua bao giờ...

"Cô nương, thứ mà cô nói thật kì lạ, ta chưa từng nghe qua!"

Bà ta lấy từ khay gỗ một bộ y phục, quay qua nói với nàng:

"Đây, ta thấy trang phục mà cô nương đang mặc đã rách hết rồi, ta đổi trang phục mới cho cô". Đó là bộ y phục xanh lam nhạt được gấp gọn để trên đầu bàn.

Mặc dù đầu óc cô đang ngưng trệ nhưng miệng vẫn nói:

"Cảm ơn".

"Không có gì, cô nương cứ an tâm nghỉ ngơi ở đây, có chuyện gì đợi khi nào sức khoẻ hồi phục rồi tính sau". Vị phu nhân kia đi ra ngoài, cách cửa nặng nề kêu "Két" một cái rồi đóng hẳn lại. Ngoài cửa có tiếng nói chuyện:

Phó Cung Chủ, ngài còn chưa biết rõ hành tung của cô gái kia, làm sao có thể vội vàng cứu người như vậy?". Giọng nói trong trẻo của một cô nương vang lên đầy nghi vấn. Chỉ nghe vị phu nhân kia mắng nhẹ:

"Ngươi, cái tiểu nha đầu này còn không hiểu ta, xem ngươi sắp có chủ tử mới rồi mà...Thật là!". Rồi cất bước.

Đằng sau, tiểu cô nương kia vẫn chưa kịp hoàn hồn thì người đã đi đến tận hành lang, lúc này mới vội vã đuổi theo:

"Phó Cung Chủ, đợi tôi..!"

Tiếng bước chân xa dần, Dạ Nguyệt trong phòng lúc này mới hoàn hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm:

"Trang phục của cô đại, Phó cung chủ...". Nàng kêu to:

"My god....Oh no..!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Gió man mác thổi, khung cảnh buổi sáng làm cho người ta cảm thấy khoan khoái. Diệp Vân Du mở to hai mắt, cảm thấy toàn thân tê nhức, đặc biệt là lưng.

"Ui da.. Đau.. Đau quá..!". Tiểu Du mồm miệng xuýt xoa, tai nạn máy bay khủng khiếp như vậy mà vẫn còn sống, số nàng cũng đồ lắm chứ!

Vân Du từ từ ngồi dậy, nhìn xung quanh, tay phải không ngừng xoa bóp lưng. Đây giống như cánh đồng bỏ hoang, cỏ dại mọc tới đầu gối, xa xa thấp thoáng những ngôi nhà. Nàng mặc kệ cái lưng đau nhức mà đứng dậy, lết xác về phía trước, miệng nhỏ nhắn liên tục hoạt động:

"Không biết đám người Tiểu Nguyệt ra sao rồi, bây giờ lại không có điện thoại để liên lạc, làm sao đây? Thấy đằng trước có tiếng ồn ào, nàng thắc mắc:

"Ồ, phía trước xảy ra chuyện gì mà nhiều người quá vậy nhỉ?"

Bước chân nàng chợt khựng lại. Phía trước, một đám người cả nam lẫn nữ túm tụm lại một chỗ, vấn đề không phải ở đó, mà là...Quần áo bọn họ đang mặc sao giống...Giống trang phục của diễn viên đóng phim cổ trang trên TV mà Tiểu Ân hay xem quá vậy. Trong đầu nàng xẹt qua ý nghĩ mình đã xuyên. Nàng không phải kiểu người suốt ngày ngồi mơ mộng với đồng tiểu thuyết như Lăng Thiên Ân, nàng ấy tuy cũng là sát thủ nhưng tính tình rất giống hài tử, ngày ngày chỉ ôm má lải nhải bên tai nàng: "Ước gì chúng ta được một lần xuyên nha!!!", hay: "Ông trời ơi, bao giờ chúng ta mới xuyên đây?"

"..V..V...Giờ thì hay rồi, xuyên rồi đây! Nàng là người của thế kỷ 21, sống ở thế giới khoa học phát triển, nền văn minh hiện đại như vậy, tất nhiên sẽ cảm thấy cái thể loại xuyên không này vô cùng Phi - Thực - Tế! Tiểu Du nghiêng răng ken két, đợi đây Lăng Thiên Ân, tớ mà tìm được cậu thì cậu toi đời! Nàng thở hắt ra, thôi bỏ đi, chuyện xảy ra thì chỉ còn cách chờ đợi, đợi bốn người các nàng gặp lại sẽ tìm cách quay về hiện đại.

Nàng đi về phía trước, những người dân kia tụ tập đông như vậy chắc là có chuyện gì lớn lắm. Vân Du chen lấn vào đám người phía trước, cô nhoi đầu lên xem. Xung quanh mọi người nhìn thấy cô thì không xô đẩy nữa mà bắt đầu tản ra, đâu đâu cũng là những tiếng xì xầm to nhỏ:

"Cô nương này là con cái nhà ai mà ăn mặc kì quái vậy?"

Hay

"Không biết người này ở đâu ra mà trang phục thật kì quái a~".

Hoặc

"Nữ nhân mà ăn mặc vậy ra đường không sợ người ta cười cho hay sao?"

Đủ lời bàn tán về Vân Du, nhưng xoay quanh một vấn đề: Trang phục kì quái!!!

Trên tường dán bản thông báo to bằng tờ A3, nàng lẩm bẩm đọc nhỏ:

"Lệnh ái tri phủ đại nhân mắc căn bệnh lạ, người nào có khả năng chữa khỏi thưởng một nghìn lượng hoàng kim".

"Một nghìn lượng hoàng kim? Tiền thưởng cũng không tồi, nhưng mà, muốn chữa bệnh thì chỉ cần gọi đại phu không phải sao?". Nàng xoa cằm thắc mắc.

Người bên cạnh thấy nàng không biết, nói:

"Nhìn cô nương không giống người ở đây, chắc cô vừa mới vào Thành Nam Châu này nên có điều không biết, Nhị tiểu thư nhà Tri phủ đại nhân Đạm Đài Ngữ Yên ba ngày trước không biết ăn trúng cái gì mà ngủ li bì suốt từ sau giờ thìn ngày hôm kia, nghe nói đã mời tất cả đại phu trong thành này

nhưng không người nào đoán ra nàng ấy mắc bệnh gì...Haiiii...Ta thấy cô nương ấy tính tình cũng rất tốt a~".

" Vậy sao? Đa tạ đại thẩm! "

Nàng tiến lên trên, tay giật lấy bản cáo thị xuống, những người xung quanh bắt đầu tản ra. Xa xa có người trông thấy bản thông báo bị người khác lấy xuống thì chạy lại, đó là hai nam nhân, một ông bác sáu mươi và chàng trai khoảng hai mươi năm tuổi. Ông bác lớn tuổi thấy nàng tay cầm bản cáo thị thì nhăn mặt:

" Cô nương, cô có chắc mình biết y thuật? "

Nàng bước xuống, hỏi ngược:

" Nhìn bộ dạng này của tôi giống không biết chữa bệnh lắm sao? ".Sau đó còn khuyến mãi thêm các chớp mắt.

Nam nhân trẻ tuổi bên cạnh bộ dạng hung hăng nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi quay sang lão bá bên cạnh:

" Phúc bá, nhìn bộ dạng cô ta gầy yếu như vậy, có thật là biết chữa bệnh không vậy? Sợ rằng bản thân mình còn lo chưa xong đi!"

Khoé miệng nàng hung hăng co rút, hai cái người ngược ngang ngược này:

" Uy, chữa bệnh không nhất thiết phải có bộ dạng to lớn, ta thấy người to cao như vậy...Người..Biết chữa bệnh sao? Hơn nữa các người còn chưa cho ta thử, làm sao dám nói ta không biết chữa! "

Lão nhân nhiều tuổi được gọi là phúc bá tiến lên nói, thái độ khác hẳn ban đầu:

" Cô nương, mời đi theo chúng tôi! "

Nàng theo sau lão nhân, quay lại lạnh lùng lườm tên nam nhân trẻ tuổi kia, đúng là loại người chỉ nhìn bề ngoài để đánh giá người khác!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tử hạ báisư

Khi Huyết Ảnh dẫn nàng đến hang động gần con suối thì trời đã nhá nhem tối, vì vết thương của lão nhân kia mà Tử Hạ phải tự mình đi kiếm củi, dùng dao mang theo để bắt cá. Đến khi nàng quay về hang động thì đã gần qua giờ Dậu (17h -> 19h tối).

Trong sơn động, ánh lửa lập lòe chiếu sáng cả động, trên ngọn lửa là con cá được làm sạch sắp cháy. Tâm tình của nàng lúc này vô cùng tệ. Một tay bó gối, một tay cầm que không ngừng khoáy trong đồng lửa, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm xuống đất. Thấy con cá thơm phức sắp cháy đen kia, Huyết Ảnh tay cầm con cá, mồm miệng nhồm nhoàm, tốt bụng nhắc nhở nàng:

" Nha đầu, đừng lãng phí thức ăn, người làm thế kia cá sẽ cháy đấy! ". Rồi lại cầm đầu vào ăn.

Tử Hạ lúc này mới ngẩng đầu lên, lúc này mới suy nghĩ mà quên quên mất mình đang nướng cá; nàng đem toàn bộ nghi vấn hỏi huyết ảnh:

" Lão quái dị, ở đây ngoài ông ra... Thật sự không còn ai sống trên này sao? "

Lão vừa ăn vừa bắt đầu lên tiếng:

" Ta nói này tiểu nha đầu, người mở miệng ra là gọi ta là quái dị nọ quái dị kia, nếu là người khác đã vinh hạnh được ta tặng một chương rồi. Xét về thứ bậc, ta là trưởng bối, tuổi tác lại hơn người mấy chục tuổi, người không thể dượng dượng gọi ta một tiếng tiền bối được hay sao? "

"....". Im lặng, nàng bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Lão lại huyền thuyên:

" Đúng vậy, trên này chỉ có mình ta, khắp đảo này đã được ta bày trận pháp, người bình thường sẽ không lên được đây, ít nhất nội lực phải qua tầng thứ 6. Ta thấy, khắp Lan Thương Đại Lục này không quá tám người đạt cửu tầng! "

Nói rồi lão lại cầm củi vào ăn, không khí tiếp tục rơi vào trầm mặc, Tử Hạ lại suy nghĩ mông lung. Đột nhiên lão mở miệng, nói:

" Nha đầu, làm đồ đệ của Huyết Ảnh ta đi! "

Thấy Tử Hạ nhìn mình bằng ánh mắt kì quái, lão khẽ hắng giọng, ném xương qua một bên, giải thích:

"E hèm, nha đầu, ta không có ý gì khác, chỉ là thấy ngươi rất có tố chất, làm đồ đệ ta đi! "

Tử Hạ ngừng ăn, lau miệng suy nghĩ, nàng xuyên đến đây cũng đã gần một ngày rồi, còn không biết sau này sẽ như thế nào, còn đám Tiểu Nguyệt nàng vẫn chưa cách nào tìm ra bọn họ, cho dù tìm ra cũng chưa chắc biết cách nào trở về. Nàng ngẩng mặt lên, chấp tay:

"Đồ đệ báỉ kiến sư phụ! "

"Ha ha ha..Hào..Hào đồ đệ ngoan a~".

Lão rất cao hứng:

"Từ bây giờ ngươi sẽ là Cung chủ đời thứ ba trăm mười hai của Huyền Cơ Cung ".

"Huyền Cơ Cung? ". Nàng thắc mắc lặp lại:

"Đó là cái gì vậy? "

"Đúng nha, là tổ chức sát thủ ". Lão nhiệt tình giải thích:

"Huyền Cơ Cung của chúng ta tồn tại được hai hai trăm mười hai đời, ừ, đến đời ngươi là hai trăm mười ba. Bản chất của nó là tổ chức sát thủ, tuy là sát thủ, nhưng không phải kẻ nào có tiền là có thể sai khiến sát thủ Huyền Cơ ".

"Kiêu ngạo vậy sao? "

Đáp lại câu hỏi của nàng là một cái lườm với bĩu môi của lão:

"Tất nhiên rồi, Huyền Cơ chỉ đứng sau Long Diễm cung thôi. Về cơ bản, Long Diễm Cung mới thành lập được ba năm mà đã đứng đầu". Lão bĩu môi. Chỉ là một tên nhóc mà có thể trèo lên đầu lão:

Lão lại nói tiếp về Huyền Cơ Cung:

"Huyền Cơ chúng ta chẳng thiếu tiền, chúng ta cũng biết kinh doanh như người bình thường a. Tổng thể có mười tám tửu lâu phân bố khắp Lan Thương Đại Lục, bốn kỹ viện ở bốn quốc gia, và bảy tiệm buôn bán khác ".

"Xem ra sau này làm Cung chủ cũng không lo chết đói a". Nàng gật gù.

Huyết Ảnh đen mặt, cái gì mà chết đói chứ? Nha đầu này rất biết đã thương người khác mà không cần dùng sức, đó gọi là giết người không cần hung khí a!

Nàng đột nhiên hỏi sang chuyện khác:

"Vậy cần bao nhiêu thời gian mới phá được nội lực tầng thứ mười? "

Lão nhìn nàng từ trên xuống dưới, kéo dài giọng: "Với khả năng của ngươi thì cần....". phán:

"Ba năm là ngắn! "

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thị thiếp tới thăm

Hôm nay là một ngày đẹp trời, thời tiết rất tốt để vận động. Tuy nhiên, thời tiết tốt như vậy lại thích hợp cho một số đối tượng làm sâu gao.

Tại Thân Vương Phủ.

Nhan Noãn Các - Nơi nghỉ ngơi dành cho khách trong phủ. Lăng Thiên Ân nhân nhả nắm dài tại đình viện nhỏ trong Nhan Noãn Các, cả người nằm dài thườn thượt trên bàn đá, chân vắt chéo chữ ngũ, trang phục vàng nhạt vô cùng hợp với khuôn mặt baby kìa. Mái tóc đen dài mượt mà vì tư thế của nàng má xoà ra bên. Mắt nàng nhắm tịt, tay thỉnh thoảng vươn ra bút nho trên đĩa tung vào miệng. Thanh Cát đứng bên cạnh chán nản, hình như có cái gì đó không đúng cho lắm! Cái tư thế này của Tiểu Ân quả thực có một không hai, nếu để nam nhân nào nhìn thấy khẳng định chạy không dám ngoái đầu lại. Đúng, chính là chạy mất dép a!

Thiên Ân hai mắt nhắm nghiền nhưng mồm vẫn hoạt động, ăn và nói:

" Thanh Cát tỷ, ta tới nơi này cũng hai ngày rồi a. Mặc dù cái tên Vương Gia gì đó nói ta có thể ở đây bao lâu cũng được, nhưng là ai cũng không được tùy tiện ra ngoài khi không có lệnh của hắn ta. Tất cả ngõ ngách trong Nhan Noãn các có gì chơi được muội đã chơi hết rồi. Thanh Cát tỷ à, muội chán muốn chết! "

Không để ý người bên cạnh, tiếp tục phun trai nhả ngọc:

" Tuy là đồ ăn ở đây thực rất ngon, phong cảnh cũng rất đẹp, nhưng muội ở trong này suốt hai ngày, thật sắp mốc khô đến nơi rồi Thanh Cát tỷ à! "

Thanh Cát cười cười, nói khẽ:

" Đâu nào, ta thấy muội là nơi nào bị mốc đâu? "

Thiên Ân không trả lời, đột nhiên mở mắt, quay đầu sang nhìn Thanh Cát, ánh mắt sáng rực, bộ dạng rất giống...Cầm thú trong truyền thuyết:

" Ta cảm thấy...Tỷ...Là người đẹp nhất ta gặp nha từ khi đến nơi này nha!

Thanh Cát bỏ ngoài tai lời nịnh hót của Thiên Ân, trực tiếp nói:

" Ta đây sẽ tuyệt đối không bị dụ dỗ đâu! "

" Ấy dà, các vị tỷ muội à, ta nghe mấy tiểu nha hoàn nói, Vương Gia gần đây mang về một cô nương vô cùng xinh đẹp nha! "

Từ xa xa có tiếng nói nhào nhoẹt truyền đến. Thiên Ân ngồi bật dậy, nhoè mắt nhìn về phía cửa Nhan Noãn các. Người vừa nói là một nữ nhân vận trang phục đỏ rực chói mắt, theo sau là đám nữ nhân quần áo cộng lại phong phú nhiều màu sắc, điều này làm tiểu ân liên tưởng tới...Vệ Cầu Vòng trong sở thú nha! Tiểu Ân rung mình một cái, khẩu vị của tên Vương Gia này cũng rất tệ đi!

Thoát cái đám nữ nhân kia đã đến trước mặt Tiểu Ân. Nữ nhân áo đỏ ban nãy là đại tiểu thư nhà Lễ Bộ Thượng Thư tên Hạ Lan Tâm Nhi, nàng ta là một trong vô số các thị thiếp của Thập Tam Vương Gia Hiên Viên Hoàng.

Lăng Thiên Ân nhảy xuống khỏi bàn đá, tiến lên phía trước, cười cười hỏi:

" Chẳng hay ngọn gió độc nào lại đưa các vị tới Nhan Noãn Các này vậy? "

Bắt đầu màn chào hỏi vô cùng phong phú khi nhấn mạnh từ gió độc. Mặt đám nữ nhân kia lúc này trông vô cùng phong phú, kẻ trắng bạch, người đỏ bùng...Nữ nhân y phục xanh trúc từ đám nữ nhân kia tiến đến chỗ nàng, nàng ta tên Vương Cẩm Lệ, ban đầu là kỹ nữ thanh lâu, sau được Thập Tam Vương Gia đưa về làm sủng thiếp. Nàng ta thân thiết nắm tay Tiểu Ân, nói:

" Muội muội, muội mới vào đây, một số việc chưa quen hay cần gì cứ tìm ta ". Ánh mắt nàng ta nhìn nàng thật lâu, như muốn xoáy sâu vào tâm can nàng. Tiểu Ân bỗng dưng bất giác chân phía dưới lùi lại một bước. Nàng ta (Vương Cẩm Lệ) cũng không để ý tia hoảng sợ trong mắt nàng, nắm chặt tay Thiên Ân đến mức muốn gãy tay, Thiên Ân cảm nhận được nàng ta không đơn thuần là một nữ tử yếu đuối.

Vương Cẩm Lệ nhìn nàng, không cười nữa, đáy mắt xẹt qua tia ác ý mà nàng không nhìn ra được, tiếp tục nói:

" Sau này chúng ta cùng nhau chia sẻ sự ân sủng của Vương gia! "

Thì ra mục đích bọn họ tới đây là vì vấn đề này! Bọn họ làm tưởng nàng là sủng thiếp mới của cái kia ngựa đực Thập Tam Vương gia. Đáy mắt nàng vọt qua tia sáng:

" Tất nhiên, đó là tất nhiên nhiên! ". Tiểu Ân đầu gật gật. Trên mặt nàng viết hai chữ " e then " to đùng, ngầm thừa nhận sự thất vọng của bọn họ. Nàng muốn diễn kịch một chút, bọn họ đã muốn chơi, nàng...Sẽ chơi với bọn họ đến cùng!!! Tiểu Ân đột nhiên rút tay ra khỏi bàn tay Vương Cẩm Lệ, cười giễu hai tiếng:

" Nếu ta nhớ không nhầm, phụ thân cùng mẫu thân ta chỉ có mình ta là đích nữ. Người nói như vậy, không lẽ... Người là do phụ thân làm bày bên ngoài à~". Tiểu Ân làm như vừa mới vỡ lẽ, có ý kêu to cho đám nữ nhân đứng một bên xem kịch kia nghe. Ý tứ trong lời nói đã quá rõ ràng: Cha mẹ ta chỉ có mình ta, người gọi ta hai chữ muội muội, nhưng ta lại không có tỷ tỷ hay muội muội nha!. Tiểu Ân vừa dứt lời, đám nữ nhân xung quanh đồng loạt che miệng cười. Hạ Lan Tâm Nhi cố ý nói:

" Cẩm Lệ tỷ tỷ, chuyện đó làm sao xảy ra được, hiiii, tỷ xuất thân từ Thanh Lâu, đến cha nương mình là ai tỷ còn không biết thì làm sao có một muội muội đây? ". Nàng ta vừa dứt lời, đám nữ nhân sau lưng cười lại càng to hơn.

Vương Cẩm Lệ mím môi, cố gắng che dấu sự tức giận, đáy mắt nổi lên một tầng hận ý. Nàng ta hận không thể băm vằm nữ nhân có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp trước mặt và đám nữ nhân kia thành trăm mảnh cho hạ dạ. Nàng ta lấy lại sự bình tĩnh. Xuất thân từ Thanh lâu, cho dù muốn hay không muốn, nàng ta vẫn phải chịu đựng mọi sỉ nhục. Thu hồi ánh mắt căm phẫn ban nãy, nàng ta mỉm như cũ lại mỉm cười, nhìn đám nữ nhân sau lưng:

" Các muội sao có thể nói như vậy? Nếu để người khác nghe được sẽ không hay cho Vương Gia! "

"Người đừng hề mở miệng là lấy Vương Gia ra uy hiếp chúng ta. Nói cho cùng, Kỹ nữ Thanh lâu vẫn chỉ là Kỹ nữ, còn bày đặt thanh cao với ai? ". Người vừa nói là Nhị tiểu thư Lễ Bộ Thượng Thư - Muội muội của Hạ Lan Tâm Nhi tên Hạ Lan Mộc Nhi. So với tỷ tỷ, nhan sắc nàng ta có phần cao hơn một bậc. Sắc mặt Vương Cẩm Lệ tối dần, Hạ Lan Mộc Nhi cũng trực tiếp bỏ qua sắc mặt của nàng ta như thể nào, nói thêm:

"Nếu không phải Vương Gia nhìn người thuận mắt, người có chút kỹ thuật, thì bây giờ, nói không chừng người vẫn còn phục vụ ở Thanh lâu...Hoặc là làm thiếp cho một lão già vừa béo ú vừa xấu xí nha! ".

Vương Cẩm Lệ đứng im, hồi lâu mới lên tiếng, sắc mặt vô cùng đáng thương, nếu là nam nhân tuyệt đối sẽ thương tiếc:

"Muội...Ta...Ta là bán nghệ, không bán thân".

Hạ Lan Mộc Nhi không phục, hất hàm, nói:

"Cái gì bán nghệ không bán thân, không phải đều như nhau sau, ti tiện!".

Lăng Thiên ân một bên khoanh tay cùng Thanh Cát đứng xem kịch, Thanh Cát ghé sát tai nàng, nói:

"Muội làm như vậy có phải là hơi quá rồi không?".

Tiểu Ân chu mỏ:

"No no no! Là bọn họ tìm muội gây sự trước nha!". Còn khuyến mại thêm cái nhún vai, để đám người kia tranh chấp mới là mục đích của nàng.

Vương Cẩm Lệ cũng không muốn cùng Hạ Lan Mộc Nhi đôi co nữa, quay sang Thiên Ân, hỏi:

"Cô nương, quý danh của cô nương...?".

Thiên Ân khoanh tay, dựa cột, mắt nhắm hờ, mấp máy môi, phun ba chữ:

"Lăng Thiên Ân".

Đáy mắt nàng ta loé sáng, hào, Lăng Thiên Ân. Cái tên này nàng sẽ tuyệt đối nhớ rõ. Chuyện ngày hôm nay chưa xong đâu!

"Lăng cô nương, hiện giờ ta cảm thấy có chút mệt, xin phép về phòng nghỉ một lát". Nàng ta xoay người để nha hoàn Xuân Nhi dìu về phòng.

Đám nữ nhân xung quanh thấy hết trò cũng về nơi của mình. Đội bọn họ đi hết rồi, Thanh Cát mới quay sang nhắc nhở nàng:

"Muội đó, lại gây chuyện rồi, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua cho muội dễ dàng vậy đâu!".

Lăng Thiên Ân nhún vai một cái, trực tiếp bỏ ngoài tai câu nói của Thanh Cát:

"Kệ bọn họ đi tỷ!".

Nàng mặc kệ bọn họ, muốn làm gì thì làm. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngũ bảo đại sát

Bốn đất nước nằm trên Lan Thương Đại Lục là Hên Viên, Nam Cung, Bắc Đường và Đông Hoa. Bắc Đường quốc nằm ở phía Bắc, đất nước này bốn mùa đều có tuyết, do vậy mà giao thông khá bất tiện. Bắc Đường quốc là nơi nổi tiếng về sản xuất vũ khí. Hên Viên quốc nằm ở phía Tây, khác với Bắc Đường, thời tiết ở Hên Viên chia làm bốn mùa rõ rệt, tất nhiên trừ mùa đông có tuyết. Nam Cung quốc nằm ở phía Nam, đất nước này gần biển, thuận lợi cho giao thông biển, hằng năm thu được rất nhiều tiền thuế do các nước vận chuyển hàng hóa hoặc của khách buôn. Cuối cùng là Đông Hoa quốc, nằm ở phía Đông, độ giàu có đứng đầu trên Lan Thương Đại Lục, đất nước này ẩn chứa và sở hữu vô số kỹ trân dị bảo. Lịch sử bốn nước đã tồn tại được hơn ba trăm năm. Từ hơn ba trăm năm trước, bốn nước đã cùng nhau kí Hiệp ước hòa bình, ấn định sẽ không xâm phạm lãnh thổ biên giới. Thời gian như thời trôi, thấm thoát đã qua ba trăm năm, mặc dù đã cùng nhau kí Hiệp ước hòa bình, nhưng biên giới các nước từ mấy chục năm trở lại đây đã bắt đầu rục rịch, đánh nhau lan man, là do nội bộ các quốc che giấu nhân dân vô cùng kỹ, Hiệp ước kia sớm đã bị bỏ quên từ lâu.

Thế lực sau triều đình là tổ chức sát thủ. Ba tổ chức sát thủ lớn nhất tại Lan Thương Đại Lục là: Long Diêm cung, Huyền Cơ cung và Lạc Hi cung. Người đứng sau Long Diêm cung là công tử huyền huyền bí bí tên Mạc Lâm đứng đầu, tổ chức này mới thành lập được mười năm mà vươn lên số một, vượt qua cả Huyền Cơ. Huyền Cơ tồn tại được hơn một trăm năm, ban đầu là thế lực đứng đầu Lan Thương, sau thêm một Long Diêm, đến nay Huyền Cơ

chỉ đứng sau Long Diêm cung. Vì điều này mà Huyết Ảnh - Sư phụ của Tử Hạ vô cùng vô cùng bất mãn. Cuối cùng là Lạc Hi cung, nằm ở biên giới giữa Đông Hoa và Bắc Đường, Lạc Hi thế lực chỉ đứng sau Long Diêm và Huyền Cơ.

Ngoài ra, trên Đại Lục Lan Thương còn có tam đại gia tộc là Bạch gia, Thủy gia và Cung gia. Bạch gia thuộc một phần là thế lực triều đình Nam Cung quốc, chuyên thu thuế vận chuyển của thương buôn. Thủy gia kinh doanh tiệm ăn, tiệm trang sức, vải vóc... Các cửa hàng của Thủy gia phân bố khắp Lan Thương vì vậy mới nổi như thế. Còn lại là Cung gia, gia tộc này nằm ở chính giữa Tây Vực. Cung tộc nguồn gốc đều là dùng độc, người người trong gia tộc này từ lớn đến bé đều thông thạo độc dược. Độc do Cung gia chế tạo đều rất ít loại là có thuốc giải, vì vậy, khi nghe đến Cung gia, người người đều giật mình.

Trên giang hồ có sáu loại bảo vật mà ai ai cũng muốn tìm cách đoạt về. Đầu tiên phải kể đến là lụa Câu Phách, thoát nhìn dải lụa màu tím tằm này thì không có gì đặc biệt, chỉ có nạn nhân thử rồi mới biết, trên dải lụa là này có chứa loại độc dược dùng nọc độc của bò cạp + nọc độc nhện + chất độc của hoa thủy tiên + hóa thi tán mà chế tạo. Người bị dải lụa này siết sẽ có cảm giác như bị vô vàn những con côn trùng cắn, toàn thân sưng phù ngứa ngáy, chảy máu loét thịt cho đến khi thân xác vỡ ra chỉ còn lại vũng máu. Tiếp đến là cây Thất Huyền cầm cổ, loại bảo vật này rất kén chọn chủ nhân, chỉ người được chọn mới có thể đánh nó. Đánh Khúc câu hồn kết hợp với cây cổ cầm này sẽ tạo ra âm thanh thể lương, lực vô hình này sẽ tác động đến giác quan người nghe, làm cho người ta khóc thương tâm đốn khi hồn phi phách tán. Bảo vật thứ ba là một cây kiếm nạm ngọc lam, độ sắc bén của cây kiếm này hơn kiếm bình thường gấp nhiều lần. Kiếm này được mệnh danh là có khả năng giết người nhanh như gió. Thứ tư là cây tiêu ngọc, tác dụng của cây tiêu ngọc này cũng tương đương như Thất Huyền cầm, dùng nội lực để thổi làm cho đối phương bủn rủn chân tay, toàn thân tê liệt, máu tủa ra từ tai, mắt, mũi, miệng đến khi thi thể tan vào trong gió, nhưng có một điểm vô cần phải lưu ý khi sử dụng tiêu ngọc, người thổi tiêu phải có nội lực thâm hậu, đối phương nếu nội lực cao hơn người thổi sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng nguy hiểm, người thổi sẽ thổ huyết, loạn khí âm dương khiến cơ thể tẩu hỏa nhập ma. Cuối cùng là một chiếc vòng được cắt công chế tạo từ bạch ngọc tinh khiết. Trong chiếc vòng ngọc này chứa hai loại ám khí: Một là cước tơ nhện, hai là kim châm tẩm độc. Bốn bảo vật trên được người trên giang hồ gọi là Ngũ Bảo Đại Sát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lụa câu phách

Hiên Viên Quốc thời tiết vẫn còn chút khí lạnh của mùa đông.

Đào Hoa Sơn Trang.

Đào Hoa Sơn Trang, nơi này cũng giống như tên, toàn bộ Sơn Trang đều được trồng bởi Hoa Đào, diện tích nơi này khoảng mấy nghìn mét, tất cả đều phủ một màu sắc hồng trang nhã.

Trong sân, một thân ảnh màu tím nhạt, trên tay người đó là một dải lụa màu tím làm bằng tơ tằm. Người đó vươn tay phải, dải lụa chạy đều trên không trung, quấn vào ngọn cây Hoa Đào gần đó. Đôi chân nhẹ nhàng lướt xuống dải lụa, thân ảnh đó bay từ trên không trung xuống quay thành vòng tròn, vạt áo theo độ cao mà xoè ra. Đôi chân nhẹ nhàng chạm đất, dải lụa trên cây từ từ thu hồi lại, nằm gọn trong ống tay áo, hoa đào vì gió mà bay là tả không ngớt, kết hợp với khung cảnh hồi này tạo thành cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Người con gái ấy quay đầu lại, mái tóc dài dùng sợi dây lụa vấn lên một nửa, nửa còn lại xõa xuống, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt Phượng đen dài, cái mũi nhỏ nhắn vì hít hơi lạnh mà hồng lên. Người con gái đó là Sở Dạ Nguyệt với thân hình và khuôn mặt quyền rũ cùng tính cách trầm ổn.

Người đứng cách đó không xa là một cô nương khoảng mười sáu tuổi vận trang phục xanh lá trúc nhạt màu, trên tay bưng đĩa điểm tâm đi lại gần về phía chiếc bàn đá cạnh đó. Đúng lúc Dạ Nguyệt đến gần. Cô gái vận y phục xanh kia tên Mai Ly. Mai Ly này có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng là xinh đẹp theo kiểu tinh nghịch. Mai Ly nhìn nàng vì luyện tập Hóa Thi Câu Phách mà mệt mỏi, hơn nữa bước chân có chút nặng nề, chạy đến đỡ lấy cánh tay nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại, nói:

"Tiểu thư của tôi ơi, làm việc gì cũng phải từ từ, cô xem, luyện tập tới mức này, không may làm sao, Phó Cung Chủ hung dữ kia sẽ làm thịt tôi cho xem! ". Nói xong còn làm động tác đưa tay lên cổ, "khực " một cái.

Sở Dạ Nguyệt buồn cười nhìn Mai Ly, hít mũi một cái, nói:

"Ta không sao, chỉ là luyện tập một chút, không vấn đề gì ". Nàng ngồi xuống chiếc ghế đá, tự rót cho mình một chén trà, đưa lên miệng, thổi cho bớt nóng rồi mới bắt đầu uống. Nàng nhìn Mai Ly, mày hơi nhíu lại:

"Mai Ly, lần sau không cần gọi ta là tiểu thư, hơn nữa ta cũng không phải là tiểu thư, cứ coi ta như bằng hữu là được rồi".

"Nhưng là...". Mai Ly nhìn nàng như muốn nói thêm gì đó rồi lại thôi, lòng Mai Ly đầy thắc mắc, không được gọi là tiểu thư, vậy gọi bằng gì cho phải đây?

"Được được... Vậy... Từ bây giờ.. Tôi... Phải gọi cô là gì đây?? ".

Tiểu Nguyệt nhìn nàng, xoa cằm một lát rồi nói:

" Ừm... Cô cũng chỉ kém ta có một tuổi.. Vậy, gọi là tỷ tỷ hoặc Dạ Nguyệt đi, chọn một trong hai. Ta kêu em là Tiểu Ly! ".

Tiểu Ly vui vẻ nhìn nàng gật đầu một cái:

" Được.. Tiểu..a.. Tỷ tỷ.. Haha ". Phù, suýt nữa là gọi nhầm rồi!!!

Sờ Dạ Nguyệt vươn tay lấy một khối điểm tâm trên đĩa, đưa lên miệng cắn, nàng từ từ nhớ lại chuyện của hai tháng trước, thời điểm sau khi nàng hồi phục vết thương hoàn toàn:

Hai ngày sau khi tỉnh lại, vết thương của nàng hồi phục. Người mà nàng nghe tiểu cô nương Mai Ly này gọi ` Phó Cung Chủ " có đến thăm nàng, hai người cùng nhau ra ngoài đi dạo, thời tiết mùa thu thanh mát đến nhẹ người. Bà ấy quay sang nhìn nàng, cười hiền, hỏi:

" Cô nương, ta vẫn chưa biết tên cô?? ".

Sờ Dạ Nguyệt cười, khuôn mặt có chút nhột nhạt nhìn bà ấy:

" À... Ta họ Sờ, tên Dạ Nguyệt ".

Ánh mắt bà ấy có chút phức tạp:

" Nguyệt nhi, con có thể gọi ta là Huyết Mẫn ".

Thân mình Tiểu Nguyệt hơi sững lại, " Nguyệt Nhi ", cái tên này đã lâu lắm rồi chưa có ai gọi nàng thân mật như vậy,.. Kể từ khi người đó ra đi..

Dạ Nguyệt có chút sững sờ nhìn bà ấy, vẻ mặt khó hiểu:

" Người..Sao lại....? ".

Huyết Mẫn nhìn vẻ mặt của nàng như vậy thì bật cười:

" Nha đầu, ta muốn con làm Phó Cung Chủ Huyền Cơ đời thứ hai trăm mười ba"

Bà ấy đi khỏi trong khi nàng vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Sáng hôm sau, trong phòng nàng là thư tạm biệt của Huyết Mẫn bà bà, trong thư giải thích toàn bộ thắc mắc của nàng, bên cạnh phong thư là một cuốn sách hướng dẫn sử dụng dải lụa Câu Phách do bà ấy đích thân viết ra cộng với một hộp gỗ, trong đó chứa dải lụa tím tơ tằm, Lụa Câu Phách...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cứu người (phần thứ nhất)

Vân Du theo sau Phúc bá và Đông Cửu. Kinh thành lớn nhất ở Hiên Viên là An Đô thành, nơi mà Tiểu Du đang đứng là Nam Châu Thành, tuy vậy ở đây dân chúng tập trung buôn bán vẫn vô cùng đông đúc, những cửa tiệm quán xá kẻ ra người vào tấp nập. Tiểu Du cảm thấy mọi thứ ở cổ đại đều mới lạ, gian hàng hai bên đường lớn bày đầy đủ các loại mặt hàng, dòng người đông đúc nói cười, tiếng dao hàng nhộn nhịp.

Ba người bọn họ trước cánh cổng gỗ lớn được đóng kín, phía trên có một tấm bảng to bằng vàng, khắc ba chữ: Đạm Đài Phủ. Tiểu Du chep chep cái miệng, cái đầu nhỏ nhỏ ngó ngang ngó dọc, không khỏi cảm thán một phen: Thật xa xỉ!

Phúc bá từ từ bước lên bậc thang hai bước, vươn bàn tay, gõ vài tiếng, bên trong vọng ra một giọng của nam nhân:

" Ai đó? ".

" Là ta, Phúc bá đây... ". Phúc bá chậm chậm trả lời.

Cánh cổng ken két mở ra, thò mặt ra là một nam nhân khuôn mặt tuấn tú, trạc tuổi Đông Cửu:

" Phúc bá, thế nào rồi? Có tìm thêm được vị lang trung nào nữa không? ". Khuôn mặt cậu ta tràn đầy lo lắng.

Phúc bá gật đầu:

" Có, tình trạng đại tiểu thư sao rồi? ".

Cậu ta thở dài:

" Vẫn là như cũ thôi, không tiến triển gì thêm!!! ".

Cậu ta lại nói tiếp:

" Lão gia vì lo lắng tình trạng của tiểu thư mà hai ngày nay chưa nghỉ ngơi,... Còn đại phu nhân... Từ tối hôm qua ở trong phòng Đại tiểu thư đến giờ vẫn chưa ra.... ".

Phúc bá gấp gáp:

" Vậy còn Mạnh gia thì sao??? ".

Cậu ta lắc đầu:

" Mạnh gia??? Hừ, hồi nãy Mạnh công tử đem ngọc bội trao lại cho lão gia rồi, còn nói cái gì mà,.. Đợi đến khi đại tiểu thư hồi phục sẽ quay lại lấy ngọc bội đính ước của đại tiểu thư kia!!! ".

Phúc bá không biết nói gì thêm, chỉ thở dài:

" Chúng ta mới đi có một lúc lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Mạnh công tử trước giờ đều không coi hôn ước này ra gì, bây giờ...nhân lúc đại tiểu thư lâm bệnh mà hủy hôn...haiiii, cũng là đại tiểu thư nhà chúng ta số khổ!!! ".

Lúc này, cậu thanh niên kia mới để ý có người lạ đứng phía sau Phúc bá:

" Vị tiểu thư này là....??? ".

" Cô ta là người giết bản thông báo. ". Đông Cừ đưa mắt về phía nàng.

" A, xin mời xin mời, thất lễ rồi!!! ". Khang Kiện giật mình, trước giờ cậu ta chưa thấy nữ tử biết chữa bệnh.

Bốn người bọn họ nối đuôi nhau, cùng đi vào sảnh chính. Bên trong, Đạm Đài tri phủ đại nhân - Đạm Đài Nhậm, một thân y phục đỏ thắm ngồi trên ghế gia chủ, mặt mày xanh mét, khuôn mặt mệt mỏi, đôi mắt hằn lên tia máu, hiển nhiên là vì chuyện công tử Mạnh gia hủy hôn cùng với lo lắng cho bệnh tình của đại nữ nhi.

" Lão gia, vị cô nương này có thể chữa bệnh. ". Phúc bá cẩn thận thông báo.

Đạm Đài Nhậm mặt mày nâng mi, cũng không đứng lên. Mấy ngày nay vì tìm thái y cho Đạm Đài Ngừ Yên mà quên ăn quên ngủ. Đạm Đài Nhậm chậm rãi quan sát Tiểu Du, ánh mắt mệt mỏi hiện lên vài tia nhọc nhằn:

" Cô nương,..... Người thật sự biết chữa bệnh??? ".

Nàng xụ mặt xuống, vì sao đám người này thích hỏi nhiều như vậy?? Cùng một câu hỏi mà lặp lại những ba lần.

" Ai nha, mấy cái người này, ta tới đây là để chữa bệnh, các người cũng không thèm mời ta miếng nước đã nói nhiều như vậy, thật phiền!!! ". Nói xong, chưa đợi bọn họ tiêu hóa hết ý của nàng, rất tự nhiên ngồi ` bịch ´ xuống cái ghế gỗ ngay đó, tự rót cho mình một chén nước đầy, chân vắt chéo, thư thả uống nước.

Bốn người còn lại và đám nha hoàn tròn mắt, hiển nhiên là bị hành động của nàng dọa cho sợ rồi!

" Đây,... Cái này...". Phúc bá than nhẹ. Lão sống trên đời mấy chục năm, đây là lần đầu tiên thấy có một nữ tử vừa ăn mặc kì lạ, vừa thô lỗ như vậy...

Đạm Đài Nhậm hé miệng, hỏi nàng:

" Cho hỏi tôn danh của thái y.... ".

Nàng lười nhác, từ kẽ răng phun ra ba chữ:

" Diệp Vân Du. ".

Đạm Đài Nhậm hô to:

" Phúc bá, ông sai người chuẩn bị phòng cho Diệp Đại Phu ".

Phúc bá ` dạ ´ một tiếng, vẫy vẫy tay, chỉ định cho nha hoàn.

" Diệp đại phu, trước hãy đi xem bệnh cho đại nữ nhi được chứ? "

Nàng vươn vai, lấy tay che miệng, ngáp một cái rõ to:

"Được, đi thôi".

Một lần nữa, toàn bộ những người có mặt trong đại sảnh đều tiếp tục bị shock không hề nhẹ!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cứu người (phần thứ hai)

Nàng theo chân Đạm Đài Nhậm. Vừa đi, Tiểu Du vừa đưa mắt quan sát xung quanh, khuôn viên rộng trồng rất nhiều hoa, hòn giả sơn dưới ánh nắng lấp lánh. Đi được khoảng ba bốn khúc rẽ hành lang, dừng lại trước cửa phòng, nơi đây tụ tập rất nhiều người, đa phần bọn họ vào trong được một lúc thì chán nản bước ra, lắc đầu.

"Nhiều đại phu như vậy, lẽ nào căn bệnh kia khó chữa lắm sao?". Nàng tò mò, ghé vào tai Khang Kiện hỏi. Cậu ta chỉ lắc đầu:

"Không phải là chữa không được, mà căn bản là không tìm ra nguyên nhân nguồn gốc bệnh".

Nàng ờ ờ một tiếng. Khi còn ở hiện đại, nàng không chỉ cầm dao phẫu thuật, mà còn cầm sách nghiên cứu đủ loại bệnh, cả cổ đại và hiện đại. Kinh nghiệm với một số loại bệnh của cổ đại xem như là không ít đi!

Khi bước chân vào căn phòng, điều làm cho nàng ngạc nhiên là cách bài trí căn phòng của chủ nhân nơi này. Đạm Đài Ngữ Yên là đại tiểu thư tri phủ đại nhân, thân phận cao quý, nàng ấy là do chủ mẫu sinh ra. Trong phủ còn nhiều thứ tử, thứ nữ thì nàng ấy phải có chút gì đó khoe khoang kiêu ngạo chứ! Phòng này tuy rộng nhưng cách bài trí hết sức đơn giản, giống như nói lên tính cách của chủ nhân căn phòng - thật giản dị! Chiếc giường được che màn hồng nhạt, nàng mơ hồ nhìn thấy nữ tử nằm bất động trên giường kia. Ngồi bên cạnh là một vị phu nhân vận y phục tao nhã kín đáo, tóc dài vấn lên gọn gàng, khuôn mặt tiêu tụy, nhưng dung nhan đẹp đẽ không phai theo tháng năm. Đứng sau

lưng là vị nữ tử vận y phục đỏ rực, dung nhan kiều diễm, đôi mắt phong tình vạn chủng. Nàng ta nhìn nữ tử đang nằm bất động trên giường cách nàng ta một lớp màn mỏng, ánh mắt vụt qua tia sáng quý dị.

"Phu nhân,... Nàng vất vả rồi!". Đạm Đài Nhậm đến gần đại phu nhân, ánh mắt toát lên tia đau lòng, lại nhìn đến đại nữ nhi đang nằm trên giường, một bên bàn tay bị Mạn Hân Thanh nắm chặt không buông, ông chỉ thờ dài.

Mạn Hân Thanh lắc đầu, đau lòng nhìn đại nữ nhi, lực bất tòng tâm! Nữ tử thân y đỏ rực kia nhìn thấy một cảnh gia đình hạnh phúc như vậy thì môi đỏ mím chặt, bàn tay mơ hồ đã xoắn nát khăn tay, chỉ là không ai nhìn thấy được sự hận thù trong mắt nàng ta. Người này là tứ tiểu thư Đạm Đài phủ - Đạm Đài Vân Hoa. Cổ họng có chút không cam:

"Phụ thân, Đại mẫu, hai người đừng quá lo lắng, Yên tỷ nhất định sẽ không sao đâu mà".

Tiểu Du cảm thán, cổ đại thật nhiều mỹ nhân nha~ Thiên Ân kia mà thấy thì chỉ hận không thể lập tức trói bọn họ bắt cóc mang về hiện đại để đào tạo thành thần tượng a~

Đạm Đài phủ này cũng không phức tạp lắm. Đạm Đài Nhậm có tổng cộng tất cả năm người con. Đại nữ nữ Đạm Đài Ngữ Yên và ngũ công tử do chủ mẫu sinh ra, bà ấy là người được tri phủ đại nhân sủng ái nhất. Nhị tiểu thư Đạm Đài Thiên Hoan do Vương thị sinh ra. Tam công tử cùng tứ tiểu thư do Ngô thị sinh ra. Tứ tiểu thư Đạm Đài Vân Hoa trước giờ luôn không phục cùng căn phòng, nàng ta luôn tự hỏi, vì cái gì, vì cái gì mà mẫu thân nàng ta cùng đại phu nhân cùng sinh được quý tử, tại sao đại phu nhân luôn được sủng ái, còn mẫu thân nàng ta đến liếc mắt mà phụ thân cũng không cho, phải chịu đựng làm thị thiếp?

Đại tiểu thư hôm trước vẫn sinh hoạt như bình thường, chiều chiều đều đến Thiên Hoan Các cùng tam tiểu thư và tứ tiểu thư thêu thùa may vá, chiều tối thì chăm cây đi dạo, tối đến thì dùng cơm xong đi nghỉ, không ra ngoài hay tiếp xúc với người lạ. Đến sáng, khi nha hoàn thân cận đến đánh thức nàng ấy chải tóc như mọi khi thì không thấy động tĩnh gì, phá cửa xông vào thì tiểu thư vẫn ngủ, kỳ lạ là mặc cho nha hoàn lay thế nào cũng không động dậy, lúc đó mới hốt hoảng kêu đại phu.

Nàng bước đến gần giường, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang nắm chặt tay nữ nhi của đại phu nhân Mạn Hân Thanh, từ từ tách ra, ánh mắt nàng nhìn đại phu nhân đều đầy tia kiên định, làm người ta an tâm giao phó! Đại phu nhân từ từ buông lỏng đôi bàn tay, để mặc cho Tiểu Du bắt mạch. Vân Du vươn tay phải ra, nắm nhẹ lấy cổ tay của Đạm Đài Ngữ Yên, tự mình bắt mạch cho nàng ấy một phen. Lúc này, Vân Du mới nhìn rõ dung nhan của Đạm Đài Ngữ Yên, làn da trắng mịn như trứng gà bóc, mày ngài, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, trên trán từng vầng mồ hôi nhỏ nhai chảy xuống. Diệp Vân Du mi tâm nhíu chặt lại, một cô gái làm cho người ta cảm mến như vậy, rốt cuộc là người nào độc ác hạ loại độc nham hiểm này lên người nàng ấy?

Nàng buông tay ra khỏi cổ tay Đạm Đài Ngữ Yên, đứng dậy nhìn một lượt những người có mặt trong căn phòng này, mắt nàng dừng lại trên người vừa cất tiếng nói:

"Diệp cô nương... Thế nào rồi? Rốt cuộc là ai hạ độc tỷ tỷ? ". Tứ tiểu thư Đạm Đài Vân Hoa có chút bồn chồn, linh tính mách bảo nàng ta rằng cô gái này không đơn giản.

Mây Tiểu Du nhướn lên, ánh mắt lạnh lạnh quét qua người nàng ta, sau cùng dừng lại trên người tri phủ đại nhân, Đạm Đài Vân Hoa cũng ý thức được tâm trạng và câu từ mình vừa phát ngôn, cúi gằm mặt xuống, chỉ lắng tai nghe từng câu từng chữ phát ra nơi Diệp Vân Du:

"Đại nhân... Đại tiểu thư là bị người ta hạ độc, đây không phải loại độc bình thường, nó là `Phượng Thụy Hóa` - là một trong bốn loại độc dày vò tinh thần người bị hạ nhất trong Thất Độc Hương hoa".

Mặc dù Đạm Đài Nhậm chưa từng nghe qua loại độc này bao giờ, nhưng đủ thấy sự nguy hiểm của loại độc này, đại phu nhân tâm trạng như bị hàng ngàn con kiến cắn:

"Vậy... Có cách nào để chữa khỏi cho đại ni nữ không? ".

"Cách? Không phải không có, bất quá,... Dược liệu để bào chế thuốc giải vô cùng khan hiếm và quý giá... Hơn nữa, chúng ta chỉ còn thời gian là bốn ngày.. ". Nàng chậm rãi nói.

"Làm sao cũng được, tốn bao nhiêu cũng phải trị cho đại ni nữ, cầu Diệp cô nương.. ". Đạm Đài Nhậm xem đại tiểu thư như bảo vật. Điều này làm cho tứ tiểu thư cảm tức không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tiểu bạch hổ

Trên đảo Bạch Linh Sương, tại một nơi nào đó, ồn ào không chịu nổi.

"Nha đầu, bên kia bên kia, làm thử ta xem ". Huyết Ảnh một tay cầm đuôi gà nhiều dầu mỡ, ngoạm roàm roàm. Một tay chống nạnh, một tay cầm đuôi gà chỉ đồng chí tây đứng xem đồ đệ mới nạp luyện nội lực.

Huyết Ảnh nhìn Từ Hạ, gật gù; tay tiếp tục chỉ trỏ:

"Đứng. Đứng. Đứng, bên đó bên đó. "

Bùm. Bùm. Bùm. Hàng loạt tiếng nổ vang lên, dội lại từ các mỏm đá, nước bắn lên tung tóe. Từ Hạ điên cuồng liên tiếp đánh các chưởng nội lực về phía thác nước.

"Nha đầu, làm rất tốt! ".

Trán nàng đã chảy từng tảng mồ hôi, y phục trắng tinh đã thấm ướt một mảng sau lưng. Giống như không chịu được nữa, nàng dùng sức đánh về phía cái lão già chết tiệt đang thông dong ăn gà đằng kia một chưởng:

Bùm. Bùm. Hai tảng đá bên cạnh đã nổ tung, nhưng người thì chẳng thấy đâu, hiển nhiên đã bay lên ngọn cây gần đó, Huyết Ảnh khoa trương làm một cái mặt quỷ với nàng. Từ Hạ có chút bức mình; Huyết Ảnh mang danh nghĩa là `sư phụ` của nàng, ấy vậy mà hai người một ngày phải có ít nhất là ba đến bốn trận cãi cọ. Huyết Ảnh mặt mày bĩ xị, râu dài xụ xuống nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy ủy khuất:

"Nha đầu, ngươi là đang ghen tức với một người tài hoa hơn người như ta hử, nên muốn ám sát sư phụ vĩ đại của ngươi? ".

Khóe mắt nàng giật giật một cái, nàng phát phát tay, quay đầu, không thèm nhìn lão một cái, từ kẽ răng phun ra sáu chữ:

"Ồ lại chơi, tôi đi tắm". Vô cùng ngắn gọn mà súc tích.

Huyết Ảnh chán nản bay đi, chạy dọc theo từng tán cây, đi tìm thú để săn cũng là một cách để giết thời gian a~

Tiếng nước chảy róc rách, khe suối, làn nước trong lành từng đợt chảy xuống. Nữ tử da trắng nõn nà, thân hình hoàn mỹ, cổ tay đeo chiếc vòng sứ màu trúc, khắc một chữ hán: Tuyết. Lông mi cong dài khẽ động như cánh bướm, mắt Phượng dài đẹp, ẩn chứa trong mắt luôn là sự lạnh lùng khó đoán. Mái tóc đen dài rủ xuống nước, tạo thành một bức tranh thủy mặc đẹp đẽ.

Từ Hạ bận rộn suy nghĩ, nàng tới đây đã đã hai tháng, nội lực nhờ sự rèn dũa thúc ép của sư phụ mà tăng lên nhanh chóng. Chỉ là,... Nếu một mình nàng gặp sự cố đó thì không sao, đằng này là cả ba người Sở Dạ Nguyệt, Diệp Vân Du cùng Lăng Thiên Ân đều gặp tai nạn, điều này nằm ngoài dự đoán của nàng. Bọn họ có thể tránh theo nhiều cách, vì sao không sử dụng những vật dụng trên người, vì cái gì mà trước khi rơi xuống lại ôm chặt lấy nàng mà

quên rằng bản thân có thể thoát chết, biết rằng bản thân sẽ chết mà vẫn còn làm như vậy? Vì cái gì? Tâm nàng gào thét vạn lần. Trái tim co rút một hồi.

Một giọt nước trong suốt chảy ra từ khóe mắt nàng...

Vân Du, Dạ Nguyệt, Thiên Ân,... Bọn họ sẽ không sao! Nàng sẽ làm mọi cách, sau khi ra khỏi đảo Bạch Linh Sương này, nàng sẽ dùng thế lực của mình để tìm bọn họ, bằng mọi giá. Nàng đã mất hết người thân, bọn họ là người thân duy nhất của nàng.

Trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, quyết tâm mãnh liệt, là vì tình bạn của bốn người không thể chia cắt!

Loạt xoạt. Loạt xoạt.

Tiếng động làm nàng thoát ra khỏi suy nghĩ yếu đuối. Chưa đầy ba giây, thân hình nàng đã ở trên bờ, trên người khoác tạm chiếc áo, tiếp tục từ từ mặc thêm những chiếc còn lại. Tận tay rút từ trong áo ra một thanh chủy thủ sáng loáng, bước chân tiến dần về phía lùm cây phát ra tiếng động.

Nàng rẽ tán cây, thờ phào một cái, mạnh mẽ đi lên. Phía trước là một con bạch hổ to, thân mình quần quai đau đớn, cái bụng to nhấp nhô không ngừng. Nàng chợt hiểu ra, thì ra là hổ mẹ sắp sinh! Từ Hạ ngồi xổm, bàn tay đặt lên bụng con hổ, sờ sờ một chút, cảm nhận được sinh mệnh bên trong cựa quậy mạnh mẽ đang nóng lòng muốn ra ngoài. Thanh chủy thủ mà nàng luôn giấu theo bên mình lấy ra lần nữa, rạch một đường dọc từ ngực nó kéo xuống dưới. Tay nàng vì động tác này mà có chút run rẩy. Từ trước tới giờ, khi giết người, chỉ cần một viên đạn đã làm cho kẻ địch ngã xuống, không đau đớn. Trong nhóm bốn người các nàng, mỗi một người đều có phong cách giết người của riêng mình. Nàng - ra tay nhanh gọn, đối thủ chết dưới tay nàng là chết không kịp ngáp. Vân Du - chất hóa học mà nàng ấy sử dụng làm kẻ địch chết từ từ. Thiên Ân giết người giống một trò chơi, vòn ngang vòn dọc rồi mới ra tay. Cuối cùng, Dạ Nguyệt - vô số cách giết người từ nàng ấy làm đối thủ đau đớn, giống như là 'chết không toàn thân', hành hạ là cách giết của Tiểu Nguyệt, đặc biệt nếu kẻ địch là nam nhân, thủ đoạn độc ác gấp đôi bình thường.

Bây giờ, trước mắt nàng là một sinh mệnh vô tội đang dưới tay nàng đầy đau đớn, nàng... Chưa từng làm vậy! Thấy rồi, nàng thấy rồi, đầu hổ con đã thò ra, nàng cẩn thận lấy nó ra ngoài, cẩn thận đặt nó vào bên cạnh hổ mẹ. Giống như vẫn chưa hết đau, hổ mẹ tiếp tục quần quai. Nàng ngạc nhiên một chút, hít một hơi thật sâu:

"Không lẽ bên trong vẫn còn? ". Bàn tay nàng tiếp tục đưa vào trong bụng hổ mẹ, nàng sờ thấy góc cạnh của một vật nào đó bằng gỗ, cầm lấy nó, từ từ rút ra ngoài.

Trời ạ! Một hộp gỗ hình chữ nhật, dài ba mươi xen - ti - mét, rộng bảy xen - ti - mét, chiếc hộp làm bằng gỗ thông. Nàng xem đi xem lại, chiếc hộp này đặt bên trong bụng con hổ lâu như vậy mà con hổ còn có thể sống đến ngày hôm nay, ảo diệu quá đi!

Lúc này, hổ mẹ nằm im làm cho nàng có chút lo lắng. Hổ mẹ hết nhìn sang hổ con, lại nhìn nàng, từ từ nhắm mắt lại, ánh mắt ấy, thật sinh động, giống như một sự giao phó ủy thác. Nàng nhìn đến hổ con bên cạnh, nàng đã hiểu!

Sau khi chôn cất hổ mẹ xong, nàng một tay ôm Tiểu Bạch Hổ, tay còn lại cầm chiếc hộp làm bằng gỗ thông kia, đi về hướng cửa động.

Huyết Ảnh mở nắp chiếc hộp gỗ kia ra, bên trong là một cây tiêu làm bằng ngọc trắng được mài tinh tế, Huyết Ảnh kêu một tiếng:

"Tiêu ngọc trong truyền thuyết.! ". Rồi quăng qua cho Từ Hạ. Huyết Ảnh tiếp tục lôi ra từ trong hộp:

"Ngũ Bảo Đại Sát,.. Sách hướng dẫn à? ". Lão ném cuốn sách lên bàn, thờ dài:

"Aiii, chẳng có gì dùng được. Nha đầu, cây sáo đó nhớ giữ cho cẩn thận! ".

Nàng ngồi xuống ghế đá, một tay ôm Tiểu Bạch Hổ, tay kia lật sách, chưa đầy ba phút lại gấp lại. Chữ kiểu này nàng không hiểu là tất nhiên! May ra Vân Du mới hiểu.

"Sư phụ, người nói Ngũ Bảo Đại Sát gồm những gì? ". Ánh mắt nàng nhàn nhạt quét về phía sư phụ.

Huyết Ảnh gật gù, râu dài cũng ngo nguẩy:

"Ồ,.. Gồm năm bảo vật: Thất Huyền Cẩm, Vòng Cẩm Thạch, Ngọc Tiêu mà ngươi đang cầm, Lựa Câu Phách và Vô Song Kiếm "

Huyết Ảnh chống cằm, hết nhìn nàng rồi nhìn Tiểu Bạch Hổ:

"Nha đầu, ngươi tính nuôi nó hả? ".

Từ Hạ gật đầu về đương nhiên, nhìn Tiểu Bạch Hổ đang dụi dụi trong lòng nàng, miệng hơi khể cười:

"Sư phụ, Tiểu Bạch đói rồi! ".

Huyết Ảnh bĩu môi; tay chỉ vào Tiểu Hổ:

"Người chỉ biết nó, mà này, ta nghĩ sau này người nên cười nhiều một chút! "

Hai người bắt đầu cãi nhau:

"Hừm, đó là chuyện của tôi! "

"Nhưng người..."

Cãi nhau...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thư từ huyết mẫn

Đến thời không này đã được hai tháng. Kể từ khi Huyết Mẫn bỏ đi chu du thiên hạ đến giờ vẫn không có một chút tin tức.

Tháng này là tháng mưa Ngâu, thời tiết có chút âm u. Trời mưa làm khung cảnh dưới núi Linh Suồng ướt át. Đào Hoa Sơn Trang mặc kệ trời mưa, hoa đào vẫn nở rộ.

Sở Dạ Nguyệt ngồi trước cửa sổ, một tay chống cằm, một tay vờn ra hứng những hạt mưa lất phất ngoài trời. Tâm hồn nàng đã theo cơn mưa mà tâm trạng có chút buồn.

"Aiiii,... Không biết đám Thiên Ân thế nào rồi? ". Nàng thở dài thu tay về, ống tay áo rộng thùng thình in hình hoa anh túc hơi ướt ướt.

"Phó Cung Chủ. Phó Cung Chủ. ". Cửa phòng nàng bật mở bởi một lực không hề nhẹ. Mai Ly chạy vào, khuôn mặt hồng hỏ, miệng không ngừng gọi 'Phó Cung Chủ '

"Mai Ly, ta kêu em gọi ta là tỷ tỷ cơ mà. ". Dạ Nguyệt bày ra bộ mặt không vui.

Mai Ly vội vàng sửa, gọi ngập ngừng hai tiếng 'tỷ tỷ '. Tiểu Nguyệt nhìn Mai Ly, lúc này mới nhận ra sự cao hứng trên gương mặt nàng ấy; nàng ngồi xuống ghế; rót lấy một chén trà; đưa cho Mai Ly uống; nàng từ tốn hỏi:

"Tiểu Ly, ngồi xuống đi, có gì rồi nói! "

"Mai Ly thở hồng hển, nhận lấy chén trà từ tay Dạ Nguyệt; uống một ngụm; đưa tay vuốt vuốt ngực để ổn định nhịp thở. Mai Ly lấy từ trong ống áo của mình ra một phong thư được gấp gọn gàng, ba chữ ' gửi Nguyệt Nhi ' sạch đẹp rõ ràng. Nàng nhìn Mai Ly, ánh mắt có chút nghi hoặc:

"Ly,... Đây là...? "

Mai Ly rót thêm cho mình một chén trà, vừa uống vừa nhìn phong thư, vui vẻ gật đầu nói:

"Là thư gửi từ Huyết Phó Cung, lâu như vậy mới có một chút tin tức! ". Tiểu Ly bĩu môi một cái.

Sở Dạ Nguyệt nhanh chóng xé bao thư ra, rút từ trong bao có tờ giấy chứa nội dung mà Huyết Mẫn gửi cho nàng; từng dòng chữ hiện lên rõ ràng dứt khoát:

' Nguyệt Nhi, thứ lỗi cho vì sự mà đã đi mà không nói lời từ biệt! Hiện giờ vì sự đang ở Đông Hoa Quốc. Từ lâu, vì sự đã rất muốn đi chu du tứ quốc. Ta viết thư một phần là để báo bình an, việc còn lại đành nhờ con rồi! Còn hai tháng nữa là diễn ra Đại Hội Võ Lâm, Huyền Cơ chúng ta năm nào cũng tham gia, nhưng hiện giờ tân Cung Chủ của Huyền Cơ còn chưa xuất hiện, lão già Cung Chủ Huyết Ảnh kia cũng bắt vô âm tín từ lâu, Đại Hội Võ Lâm năm nay đành phải giao phó cho con rồi, thời gian tới con sẽ vất vả lắm đấy! Phải nhớ, chúng ta thắng - hay thua đều không quan trọng, ta tin đến lúc đó lão già kia sẽ xuất hiện thôi!

Nhớ tự chăm sóc bản thân, nha đầu Mai Ly kia sẽ giúp con trong việc luyện tập nhiều đấy!

Vì Sự Huyết Mẫn '

Mai Ly bĩu môi, giọng nói có chút bất mãn:

"Hóa ra là như vậy mới gửi thư về! "

Sau khi đọc xong bức thư, nàng ngẩng đầu lên nhìn Mai Ly, ánh mắt có chút thắc mắc:

"Ly này, Đại Hội Võ Lâm năm nay gồm những ai tham gia, em,... Có biết không? "

Mai Ly vuốt cằm, động não suy nghĩ, lát sau nói:

"Đề xem, em từng nghe Huyết Phó Cung nói qua, năm nay vẫn giống như năm ngoái, số người tham gia vẫn như vậy... Ừm, chỉ có điều, năm nay đặc biệt hơn một chút, hình như là có thêm Cung Gia. "

Lại nói thêm:

"Cung Gia rất lợi hại nha! "

Thấy Dạ Nguyệt vẫn trầm lặng, Mai Ly nhìn nàng chăm chăm, như cảm giác ánh mắt của nàng ấy nhìn mình, nàng nhẹ giọng hỏi:

"Ly à, mặt ta hôm nay có dính gì sao? "

Mai Ly vẫn nhìn nàng chăm chú, trả lời:

"Không có, tỷ, người có tham gia Đại Hội Võ Lâm không? "

Nàng không ngần ngại trả lời dứt khoát:

"Tham gia? Đương nhiên tham gia! "

Nàng lại hỏi tiếp:

"Nhưng mà,.. Em nói xem, Đại Hội Võ Lâm năm nay lúc nào diễn ra? "

Mai Ly nghịch ngợm mấy sợi tóc mai, ánh mắt sáng lên, trả lời:

"Nghe qua hình như là mùng tám tháng tám sắp tới đó! "

Thế kỷ 21;

Một nơi nào đó tại Mỹ.

Tòa nhà mười mấy tầng nhìn từ dưới lên thật đồ sộ, ánh nắng chói chang chiếu sáng cả tòa nhà làm người ta cảm thấy có chút chói mắt. Chiếc xe hiện đại màu đen dừng lại trước cửa tòa nhà, bước ra từ trong chiếc xe là người đàn ông cao lớn mặc vest đen, đeo kính râm mát, trên người tỏa ra hàn khí lạnh lẽo. Người đó chỉnh đốn lại trang phục, cất bước vào trong.

Tầng mười sáu, phòng Chủ Tịch;

`Cốc. Cốc. Cốc.` Tiếng gõ cửa vang lên, phá tan sự lặng yên của dãy hành lang dài. Bên trong truyền ra một giọng nam trung niên trầm thấp khàn khàn:

"Vào đi "

Người đứng ngoài cửa này giờ thấp thóm mở cửa, bước chân có chút nặng nề bước vào. Người đó đứng trước bàn làm việc của Chủ Tịch, đầu cúi hơi thấp:

"Chủ Tịch "

Người được gọi là Chủ Tịch xoay ghế lại, có thể nhìn ra trên khuôn mặt có một tầng u ám

"Thế nào rồi, vẫn không có tin tức của con bé? "

Người đó cúi thấp đầu hơn, nhỏ giọng trả lời:

"Là thuộc hạ thất trách "

Lâm Đức Trung tức giận, hất hết sạch đồ đạc trên bàn xuống đất, ánh mắt hằn lên tia máu, lộ rõ vẻ hung ác:

"Một lũ vô dụng, cho các ngươi hai ngày nữa. Hai ngày sau ta phải thấy con bé bình an trở về, nếu không,.. Các ngươi tự mình đi nhận hình phạt đi! "

Trí Hạo ngẩng đầu lên nhìn Lâm Đức Trung; nói:

"Chúng thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, mở rộng phạm vi mất tích của Nhị tiểu thư "

Lâm Đức Trung phát tay, nặng nề ngồi xuống ghế, Trí Hạo `rồ` một tiếng rồi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Lâm Đức Trung, ông ta gục đầu xuống bàn, thái độ khác hẳn hồi này, trong miệng lẩm bẩm mấy câu:

"Tuyệt Nhi, ta xin lỗi, xin lỗi con, là ta làm hại con, ta không chỉ hại con mất người thân... Mà còn,... Mà còn hại Liễu Gia sụp đổ... Ta không nên làm những chuyện như vậy! "

Lời tác giả: Đạo này ít cmt ghê, các bạn đọc giả hãy cmt thêm để mình có động lực viết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Diêu ái phương

"Đây là đâu? ". Lâm Kỳ Tuyết mở mắt, đôi môi mấp máy. Trước mắt thật mờ ảo, nàng cố gắng mở mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu, đầu choáng váng.

Đập vào mắt nàng đầu tiên là trần nhà làm bằng gỗ. Kỳ Tuyết ngồi dậy, ho khan mấy cái, cảm giác được một phần nước trong bụng không ngừng càn quấy, nàng nhũn mảy ôm bụng. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Tuyết à, nhanh lên, phía trước là đến rồi! ". Trâu Thanh - cô bạn thân của Lâm Kỳ Tuyết cái miệng nhỏ không ngừng thúc giục, một bên lôi lôi kéo kéo bạn mình, một bên nói:

"Mình nói với cậu rồi, không chịu nghe gì cả, mình nói gì - mình, nhìn thấy hấn ta thân mật với cô gái khác mà! "

Lâm Kỳ Tuyết đi đằng sau có chút thất thần. Đến khi tỉnh mộng thì đã thấy Trâu Thanh nắm tay mình đứng trước cửa `Khách sạn tình yêu`

"Cậu đưa mình tới nơi này làm gì? ". Lâm Kỳ Tuyết về mặt đầy phức tạp nhìn vào trong.

Trâu Thanh bày bán bộ mặt thần nhiên; vỗ ngực nói:

"Còn làm gì nữa, tất nhiên là vào trong bất gian tình rồi ". Trâu Thanh tiếp tục kéo cô bạn mình vào trong:

"Đi, đi bất gian! "

"Khoan đã nào,... Cậu.. ". Kỳ Tuyết còn muốn nói gì thêm nhưng hình ảnh trước mắt làm bước chân cô khựng lại, toàn thân cứng đờ, miệng ú ớ, cổ họng nghẹn lại.

Trước mắt Kỳ Tuyết là một đôi nam nữ từ trong đi ra, chàng trai cao lớn tuấn tú, cô gái bên cạnh thân hình bốc lửa, thân mình dán chặt lên người anh ta.

"Tuấn Kỳ, anh sao vậy? ". Cô ta nhận ra chàng trai bên cạnh có chút khác lạ, theo tầm mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy gần đó nhất là chỗ có hai cô gái đang đứng nhìn về phía bọn họ. Thân mình Phương Tuấn Kỳ cứng lại, hai chân như nặng thêm nghìn cân, làm thế nào cũng không bước nổi.

Kỳ Tuyết buông bàn tay của Trâu Thanh đang nắm cánh tay mình ra, hít sâu một hơi bước lên phía trước; đứng trước mặt, đối diện với Phương Tuấn Kỳ:

"Chát ". Năm ngón tay hằn rõ trên gương mặt tuấn tú kia. Phương Tuấn Kỳ sững sờ; về mặt không dám tin nhìn Lâm Kỳ Tuyết:

"Tiểu Kỳ, em.. ".

Kỳ Tuyết ngắt lời anh ta, viên mắt hồng lên một chút; Trâu Thanh đứng đằng sau bắt đầu hơi cảm thấy lo lắng cho Kỳ Tuyết; Kỳ Tuyết cười, cười đến thê lương; sau cùng là biến thành cười lạnh:

"Câm miệng. Phương Tuấn Kỳ, tôi nói cho anh biết, bốn tiểu thư đây coi trọng anh, chờ anh ba năm. Anh có biết, trong ba năm, mỗi lần nhận được thư tỏ tình của người khác, tôi đều không dám đọc, bởi vì trong lòng tôi luôn có một ý nghĩ, là phải chung thủy với một mình Phương Tuấn Kỳ anh, đợi anh trở về, cuối cùng tôi cũng đợi được ".

Cô lại nói tiếp, ánh mắt trách cứ nhìn vào mắt Phương Tuấn Kỳ, làm cho bước chân anh ta tự giác lùi về sau một bước, trong mắt anh ta xuất hiện một tia hối hận.

"Nhưng mà, anh đã phản bội lại niềm tin của tôi! ". Câu này cô dùng hết sức lực còn lại hét lên. Cô không cam lòng

"Lâm Kỳ Tuyết tôi thề rằng.. Sẽ làm cho nhà họ Phương sụp đổ. Ha ha ha... "

Trâu Thanh lo lắng nhìn bạn mình:

" Tuyệt à, cậu bình tĩnh một chút đi! "

Cô gái đứng bên cạnh Phương Tuấn Kỳ hung hăng trừng mắt với Kỳ Tuyết; tiến mấy bước về phía Kỳ Tuyết và Trâu Thanh:

" Phán bội cô, ai phán bội cô chứ? Tự mình về nhà soi gương đi, từ trên xuống dưới rồi cuộc không chỗ nào là có thể nhìn được! "

Nói sao thì nói, Lâm Kỳ Tuyết năm nay bảy tuổi, đứng cùng một chỗ với cô gái kia như băng với lửa. Kỳ Tuyết có vẻ đẹp thanh mát, luôn tỏa ra hơi thở lạnh lạnh. Trong trường luôn đứng trong top mười nữ của trường quý tộc Z. Lời này của nói ra làm Trâu Thanh đứng bên cạnh tức giận, từ trước tới nay, Kỳ Tuyết chính là niềm tự hào của cô:

" Cô nói lại thử xem! "

Cô ta hung hăng trợn mắt; hất hàm:

" Liên quan gì tới cô? "

Trâu Thanh giậm chân bình bịch, tức giận thay cho Kỳ Tuyết, hận cô ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, bước hai bước đến gần cô ta.

" Chát. ". Má phải trắng nõn của cô ta in hồng năm ngón tay. Cô ta không dám tin là Trâu Thanh đánh mình, tay run run chỉ vào Trâu Thanh; sau hóa thành tức giận, chạy lên đẩy mạnh hai vai Trâu Thanh:

" Cô dựa vào cái gì đánh tôi? ". Trâu Thanh bị lực đẩy mạnh mẽ ra khỏi lề đường, Kỳ Tuyết đang thất thần mất thấy bạn mình sắp ngã thì dùng tay kéo lại, cô gái kia dùng chân phải ngăn chân Kỳ Tuyết. Cô ngã ra sau, lăn ra lề đường.

Chiếc xe tải cách Kỳ Tuyết vài mét nữa là tới, Kỳ Tuyết toàn thân bất động.

" Rầm ". Trước mắt cô tối sầm, trước khi mất đi ý thức, cô vẫn nghe tiếng gọi kéo nhéo của Trâu Thanh.

" Nhị tiểu thư, cô tỉnh rồi, cô thật sự là dọa em sợ chết đó! "

Cô gái trẻ tuổi bước vào, khuôn mặt thanh tú mỉm cười, đặt khay lên bàn, chạy lại về phía Kỳ Tuyết, hốc mắt hồng hồng, cuối cùng lại là khóc, khóc đến hoa lệ dài vù:

" Tiểu thư, em còn nghĩ cô sẽ không tỉnh, cô không muốn gả cho Thái tử thì chỉ cần từ chối là được, làm sao phải tự mình hại mình như vậy? Oa,.. Oa.. Hức.. ". Cô gái này càng nói càng khóc to hơn, như vậy lại làm cho Kỳ Tuyết có chút bối rối:

" Đây,.. Cô gái, tôi với cô đâu có quen biết, sao cô lại vì tôi mà khóc chứ? "

Cô gái mặc y phục màu xanh ngọc im bật, khuôn mặt đầy nước mắt ngược lên nhìn Kỳ Tuyết, trong mắt đầy sự ngạc nhiên:

" Tiểu thư, cô sao vậy? Không phải vì cô nhảy xuống hồ mà ảnh hưởng đến đầu chứ? Để em đi gọi Đại phu! ". Cô gái toan đứng lên thì bị Kỳ Tuyết kéo lại, giờ cô mới nhìn đến trang phục và đầu tóc của cô gái này:

" Cô nói cái gì? Cái gì mà Thái tử Tiểu thư? ". Kỳ Tuyết gấp gấp đạp chân ra, nhảy xuống giường; Tụê Trúc đứng ở đó lo lắng hỏi:

" Tiểu thư, cô đang tìm gì vậy, em sẽ giúp cô! "

Lúc này đây, Kỳ Tuyết đang thực sự bồn chồn, cô mong ý nghĩ trong đầu mình không phải là sự thật:

" Máy quay ở đâu? Tôi không có thời gian để đùa với mấy người đâu? "

" Tiểu thư... "

Kỳ Tuyết đứng lên, sờ đầu, tay mân mê lộn tóc:

" Tóc của mình,.. Nó.. Nó đâu có dài, có đen bóng như vậy! ". Nàng vẫn còn rất mơ hồ, vẫn nghĩ đây là một trò đùa, Kỳ Tuyết nắm chặt hai vai Tụê Trúc, ra sức lắc:

" Cô là ai? Tôi đang ở đâu thế này? Tại sao tôi lại ở đây.? Tại sao.? "

Tụê Trúc khuôn mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn chủ tử:

" Tiểu thư, cô thật không biết mình là ai sao? Em.. "

" Cô nói đi... Nói đi. ". Kỳ Tuyết ra sức bóp mạnh hai vai Tụê Trúc đáng thương.

Cô không ngừng lăm bằm:

" Gương... Gương đâu, mang gương ra đây, nhanh lên! ". Nàng hét lên, tiếp tục hù dọa cảm xúc của Tụê Trúc:

" Tiểu thư, cô bình tĩnh đi, em sẽ đi lấy gương cho cô! ". Tụê Trúc lật đật chạy đi, bảy giây sau chạy lại, tay cầm gương đồng đưa cho Kỳ Tuyết.

Trong gương, một cô gái trẻ với khuôn mặt nhọt nhọt không chút huyết sắc, mái tóc đen dài xõa ra hai vai, mắt Phượng dài, mày liễu hơi nhướn lên. Kỳ Tuyết thần thờ:

" Khuôn mặt này là của mình, tóc mình ngắn lắm cơ mà. Làn da trắng hồng cũng không phải của mình! ". Như sực nhớ ra điều gì, cô vội lật cổ tay của mình ra xem:

" Vòng tay của mình, may là vẫn còn, làm cách nào mà nó lại tới tận đây được? ". Kỳ lạ một điều, xuyên vào một thân thể không phải của mình, khuôn mặt của mình ở hiện đại không thay đổi, đó... Là điều kỳ lạ nhất mà nàng không hiểu. Chiếc vòng ngọc trên cổ tay nàng hơi sáng một chút, mặt bên trong khắc một chữ hán tinh xảo: Hạ.

Kỳ Tuyết vẫn nhìn vào gương, không quay đầu lại hỏi Tụê Trúc:

" Nói đi, tên ta là gì? ".

Tụê Trúc cúi gằm mặt, lí nhí trả lời:

" Tiểu thư, tên của người là... Là... Điều Ái Phương. Là Nhị tiểu thư Điều phủ thành An Đô ở Hiến Viên Quốc! ". Vốn dĩ là không được tự ý nói tên chủ tử, nên Tụê Trúc lắp bắp cũng phải!

Thì ra, Nhị tiểu thư Điều phủ hai tháng trước được Hoàng thượng Hiến Viên Oánh tứ hôn cùng Thái Tử Hiến Viên Vũ, từ chối không được, quần trí đến mức tìm đến cái chết!

P/s: Một nhân vật nữa đã xuất hiện, rất mong các bạn tiếp tục ủng hộ truyện của Ảnh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyết Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lên đường

Đạm Đài Phủ.

Phòng nghỉ dành cho khách của Đạm Đài Gia nằm ở hướng Tây là Ngọc Loan Các.

Trong phòng, Diệp Vân Du bỏ mấy thứ vật dụng cần thiết cho chuyến đi mà nàng vừa mới đặt làm ngày hôm qua, lần lượt xếp chúng vào trong tay nải. Nhất định phải có một thứ là sách Y học cổ đại ghi chép các loại thuốc và vị trí sinh học của chúng. Tiểu Du bây giờ đang mặc trên người bộ trang phục của nam nhân, búi tóc trên đầu cài một cây trâm gỗ đơn giản. Khuôn mặt xinh đẹp được cất giấu bởi vẻ ngoài thanh tú nhã nhặn.

Xong xuôi tất cả, nàng cầm lấy tay nải đeo lên vai, bước ra ngoài cửa, ngoài cửa, nơi Phúc Bá đang chờ.. Hai người hướng về phía thư phòng.

Trong thư phòng, Đạm Đài Nhậm cầm tách trà nóng, gạt gạt nắp, thổi cho trà nguội bớt rồi mới nhấp một ngụm. Mãi một lúc sau mới lên tiếng, giọng nói trầm khàn vang lên trong căn phòng tĩnh lặng:

" Diệp cô nương hẳn là đã suy nghĩ kỹ đi. "

Diệp Vân Du một thân nam trang đứng đó, đôi mắt tĩnh lặng như làn nước mùa thu, không một gợn sóng, lạnh nhạt mở miệng:

" Chúng ta còn thời gian là ba ngày, nếu bây giờ không đi, Đạm Đài tiểu thư e là không kịp! ".

Đạm Đài đại nhân đẩy mắt vọt qua tia sáng, trầm tư một lúc rồi nói:

" Vậy được, nếu cô cần gì cứ nói, ta nhất định sẽ đáp ứng, Yên Nhi trông cậy cả vào cô! ".

Tri phủ đại nhân khí thế uy nghiêm, nhìn nàng, nói tiếp:

" Trong phủ có rất nhiều hạ nhân, cô xem thấy ai thích hợp thì tùy tiện chọn đi! "

" Được! ". Mỗi nàng hơi nhếch lên một chút.

Ngoài cửa, có một bóng dáng yếu đuối ghé sát tai vào cửa, đôi mắt vụt qua tia hung ác, Đạm Đài Ngừ Yên, quả nhiên là cha rất yêu thương người đi, rất tiếc, cho dù bọn họ có dùng phương pháp gì đi chăng nữa thì cũng đừng hòng cứu sống người! Sau khi nghe xong cuộc nói chuyện của hai người trong thư phòng, người đó lặng lẽ ly khai (rồi đi).

****_**

" Diệp cô nương, chuyến này đi cô nhớ phải cẩn thận. Khó khăn lần này của Đại nữ nhi đều trông cậy vào cô rồi! ". Giọng của Đại phu nhân nghe ngạo hân khi nhắc đến Đạm Đài Ngừ Yên.

" Đại phu nhân, người yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cố gắng! ". Nàng nhớ người mẹ đã mất của mình, nhớ đám người Sở Dạ Nguyệt. Ban đầu nàng tìm tới đây là vì căn bệnh kỳ lạ của Đạm Đài Ngừ Yên. Sau cùng, nàng cảm thấy tình cảnh của bọn họ rất giống với nàng trong quá khứ, cái cảm giác bất lực không còn đường lui nàng đã từng trải. Mẹ nàng ngày đó cũng vì căn bệnh ung thư quái ác kia hành hạ đến chết...

Ngô thị thiếp đứng đằng sau bĩu môi một cái, bà ta nghĩ đó chỉ là một căn bệnh, cũng không cần làm quá lên như thế! Còn Tứ tiểu thư Đạm Đài Vân Hoa đứng bên cạnh mẫu thân nhìn một cảnh như vậy rất không cam lòng mà nắm chặt tay, khớp xương hồng lên. Vì cái gì mà mọi thứ tốt đẹp luôn giành hết cho Đạm Đài Ngừ Yên, chớ đây!

Tiểu Du lúc này cũng đã chọn được bạn đồng hành, đó là anh chàng đầu gối Đông Cửu mặt lúc nào cũng như bị ai đó chọc điên. Nàng không muốn đưa nhiều người đi theo, càng nhiều người thì càng vướng chân vướng tay!

Khi nàng và Đông Cửu chuẩn bị lên xe ngựa thì có tiếng gọi lại:

" Khoan đi đã ". Một nha hoàn chạy từ phía cửa chính với tay nải trên vai chạy ra.

" Ế, đây chẳng phải là nha hoàn Xuân Nhi của Tứ tỷ sao, cô ta chạy ra đây làm gì? ". Ngũ công tử Đạm Đài Vô Tình mười lăm tuổi rất ra dáng thiếu niên, ngũ quan tinh tế, mày cau lại vì sự phá đám của nha hoàn kia.

" Nô tỳ tham kiến lão gia, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, tam phu nhân, các vị tiểu thư, công tử ". Cô ta khom người cúi đầu hành lễ với bề trên.

Đạm Đài đại nhân cau mày, có chút không vui □ vì sự xuất hiện của cô ta:

" Đứng lên đi, người có chuyện gì sao? "

Nha hoàn đó cúi đầu, hiển nhiên là bị khí thế uy nghiêm của lão gia dọa cho mất đi một chút dũng khí. Hai tay nàng ta đỏ mề hôi lạnh; đầu càng cúi thấp hơn; nói:

" Thừa lão gia, nô tỳ... Nô tỳ... ". Lời nói của nàng ta hơi lắp bắp ; nàng ta hít sâu một hơi, lấy hết thảy dũng khí còn sót lại trong đầu; nói:

" Nô tỳ xin phép lão gia, ngài... Ngài có thể cho nô tỳ cùng đi với Diệp cô nương, tìm... Tìm thuốc giải cho Đại tiểu thư. "

Đại phu nhân đứng bên cạnh hơi nồn nóng về sự chậm trễ này, tâm trạng có chút nóng nảy:

" Được rồi, đi sớm về sớm, mau mau khởi hành lên đường đi! ".

Trên mặt Tứ tiểu thư tràn đầy ý cười, nhưng là nụ cười độc địa khinh miệt.

Tiểu Du liếc mắt một cái, phát hiện nàng ta đang cùng Tứ tiểu thư trao đổi ánh mắt. Đôi mắt sắc bén của nàng quét lên người nha hoàn kia, làm nàng ta chột dạ mà cúi gằm mặt xuống. Tiểu Du rút ra suy nghĩ: Nha hoàn này đi theo tuyệt đối là mục đích không tốt đẹp gì!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Án mạng đêm khuya

Kính thành An Đô - Hiến Viên Quốc.

Thời điểm hiện tại bây giờ ở Hiến Viên Quốc đang là giờ Tuất (từ 19 giờ đến 21 giờ). Trời đất trên dưới tối đen như mực, từng trận gió mùa Đông gào rít điên cuồng. Ngoài thành loáng thoáng một vài bóng người thương nhân qua lại.

Thân Vương Phủ.

Phía Tây Viện, nơi ở của các thị thiếp trong Vương Phủ. Gió lạnh lẽo thổi, quét qua từng đợt. Trong bóng đêm, một thân ảnh kiêu diễm mờ ảo đang nhẹ nhàng chạy trên gạch ngói, thân thủ của người đó vô cùng nhanh nhẹn, bước đi không một tiếng động. Người đó mặc y phục đen bó sát, trên mặt mang khăn kín hơn phân nửa, chỉ để lộ ra đôi mắt phong tình. Cô ta nhẹ nhàng từ trên mái ngói cao đáp xuống đất. Bước chân rón rén, từng bước, từng bước tiến về phía Lâm Trúc Các - nơi ở của Hạ Lan Mộc Nhi (em gái của Hạ Lan Tâm Nhi). Trong phòng ngủ của nàng ta đèn đã tắt, Hạ Lan Mộc Nhi đã ngủ say. Người ngoài cửa vươn ngón tay trở của mình ra, nhẹ nhàng khoét một lỗ nhỏ trên ô cửa sổ bọc giấy. Cô ta hành động vô cùng cẩn thận, sau đó rút ống trúc ở sau lưng ra, đưa vào trong, thổi nhỏ một hơi, một làn khói trắng mỏng bay vào trong phòng, người trong phòng ngủ cử động nhẹ một chút rồi lịm hẳn.

Thứ mà hồi nãy cô ta thổi vào trong phòng kia là mê hồn hương, loại độc mà cô ta rất vất vả mua được từ Tây Vực. A hoàn ngủ gục trên bàn cũng chệp miệng hai cái rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Người bên ngoài sau khi chắc chắn tình hình trong phòng đã ổn định thì mới cẩn thận đẩy cửa, nhẹ nhàng tiến vào trong, không một tiếng động, thị vệ phía Tây Viện đã có người khác xử lý thay cô ta. Người đó tiến về phía giường ngủ, để chắc chắn rằng Hạ Lan Mộc Nhi không tỉnh giữa chừng, cô ta vươn tay phải, nhắm mắt đã điểm huyết được Hạ Lan Mộc Nhi. Ánh mắt người đó có chút phức tạp khi nhìn nàng ta.

Ánh sáng lập lờ phát ra từ chiếc đèn lồng, từ góc nghiêng có thể thấy được □ một nửa khuôn mặt baby búng ra sữa của Thiên Ân. Thanh Cát đi đằng sau, khuôn mặt không dấu nổi một chút lo lắng, thấy tình hình có vẻ không ổn, nàng ấy kéo nhẹ góc áo của Tiểu Ân:

" Ân Ân, đã muộn thế này rồi, muội không muốn ở trong phòng chăn ấm nệm êm thì thôi đi, sao nhất định một hai kéo ta theo chứ? Hắt... Hắt xì! ". Mũi của Thanh Cát cũng đã đỏ ửng lên vì lạnh.

Thiên Ân quay đầu lại nhìn Thanh Cát, vẻ mặt vô cùng thần bí:

" Suyt, Thanh Cát, tỷ nhỏ tiếng một chút! ".

" Rốt cuộc là muội muốn làm gì? ". Đi được một đoạn, Thanh Cát lại không nhận được tò mò hỏi Tiểu Ân.

" Đây, đến rồi! ". Tiểu Ân không trực tiếp nói cho nàng ấy biết, mà cùng nàng ấy dừng lại trước nhiều đồng cũi to được xếp gọn gàng tại một góc nào đó phía Bắc Viện.

Thanh Cát ngơ ngác một lúc, hết nhìn đồng cũi lại quay sang nhìn Thiên Ân:

" Muội muốn làm gì? Àt,... xì...! ".

" Cầm giúp muội đi! ". Thiên Ân đưa đèn lồng cho Thanh Cát, vén hai ống tay áo rộng thùng thình lên, lộ ra cánh tay trắng nõn. Hai mắt có chút giả hoạt đào qua đào lại, thận trọng dò Thanh Cát:

" Nhiệm vụ của tỷ là chỉ cần đứng đây quan sát, nếu như có người thì ra hiệu báo cho muội biết là được! ".

Nàng dùng tay kéo từng bó cũi ra khỏi tường, vừa kéo vừa nói:

" Hồi chiều, muội đã đích thân tự mình đi quan sát toàn bộ thân Vương Phủ này rồi, phát hiện Phía Bắc là nhà bếp! ". Tiểu Ân ngừng một lát, vuốt lọn tóc vương trên mặt.

" Ồ! ". Thanh Cát vẫn thờ thẩn, điều đó thì liên quan gì đến cái loại công việc kì quái mà Tiểu Ân đang làm chứ?

" Bên trong tuy đông người, nhưng Phía sau Bắc Viện này tuyệt nhiên là không một bóng người! ".

Thanh Cát không chịu được nữa, hắt xì thêm mấy cái, nàng ấy khịt khịt mũi vài cái, nhìn Thiên Ân: " Rồi sao? Muội muốn làm gì? ".

Thiên Ân cười hắc hắc hai cái, vẻ mặt thần thần bí bí, nhắm mắt, nói:

" Ta phát hiện, chỗ này rất thích hợp làm nơi để chúng ta.... Đào tẩu! ".

Thanh Cát toàn thân run rẩy, một phần vì lạnh, còn lại ý thức hoàn toàn bị hai chữ ' Đào tẩu ' của Tiểu Ân dọa cho nhảy dựng, tay phải cầm đèn lồng suýt nữa làm rơi xuống đất, nàng ấy lắp bắp, không thốt lên lời:

" Đào... Đào tẩu? Rốt cuộc muội...? ". Hàm trên hàm dưới đều vì gió lạnh mà đập cả vào nhau, trước giờ Thanh Cát luôn an phận làm việc trong phủ, nào có bao giờ nghĩ sẽ trốn ra ngoài như Tiểu Ân. Thanh Cát sợ hãi nhìn Thiên Ân dùng con dao bếp sáng loáng đang hí hục khoét từng lỗ lên tường gạch vững chắc. Nàng ấy thật không hiểu Thiên Ân lấy đâu ra dũng khí nói những lời như vậy...

Tiểu Ân vẫn tiếp tục công việc mà chính mình cho là vĩ đại của mình, vẫn tiếp tục đào khoét, trên tường chậm chậm xuất hiện những lỗ to nhỏ khác nhau.

" Thích khách, bắt lấy thích khách, mau bắt lấy thích khách...". Từ xa xa truyền đến những tiếng âm ỉ cùng nhiều bước chân dồn dập đều đều.

" Tiểu Ân à, nhanh lên, có người đến, nhanh đi thôi! ". Thanh Cát đứng sau vội vã thúc giục Thiên Ân. Thiên Ân đang vô cùng chăm chú vào công việc thì bị những tiếng kêu la ầm ĩ kia làm cho giật mình. Nàng dừng tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi:

" TMD, đúng là những kẻ phá đám! ". Thiên Ân đứng lên, lấy những bó củi to che lại vết tường bị khoét - thành quả trong nửa canh giờ trước (Tức một tiếng đồng hồ). Xong xuôi, nàng túm lấy Thanh Cát mặt mày trắng bệch, đi theo lối cửa sau, chuồn lẹ:

" Đi, đi thôi, ngày mai chúng ta lại đến! ".

Lần này, đến lượt Thanh Cát suýt té ngã lần hai!

Bóng người áo đen như ẩn như hiện xuất hiện trong màn đêm, người đó có chút vất vả khi phải kéo lê thân hình có chút nhỏ nhắn của Hạ Lan Mộc Nhi, nàng ta vẫn đang trong tình trạng mơ màng. Đến phía sau Bắc Viện, dừng lại cạnh giếng nước. Sau khi đặt Hạ Lan Mộc Nhi xuống đất, cô ta rút cây trâm vàng đã được nhúng qua thuốc độc từ trên tóc xuống, cây trâm trên tay dừng lại gần ngực trái của Hạ Lan Mộc Nhi, ánh mắt phong tình quẩn rũ hơi phức tạp khi nhìn nàng ta; miệng cô ta thì thào không thành tiếng:

" Hạ Lan Mộc Nhi, ngươi có chết cũng đừng trách ta. Đây là lệnh của ngài ấy, cho dù bây giờ ta không giết ngươi,... Thì sau này cũng có người tới giết ngươi... Như vậy chi bằng.. Chính tay ta giết ngươi... Ngươi cũng sẽ không cảm thấy đau đớn! ". Nói rồi, cây trâm độc của người đó không nhanh không chậm cắm sâu bên ngực trái của Hạ Lan Mộc Nhi. Hạ Lan Mộc Nhi kêu nhẹ một tiếng rồi tắt thở hẳn.

Bắc Viện, sáng sớm, vào giờ Dần (Từ 3 giờ đến 5 giờ sáng).

" A kim, hôm nay đến phiên ngươi đi lấy nước đó, đi sớm về sớm, mau đi đi, đi đi! ".

Người được gọi là A Kim bị hai người cùng phòng đẩy ra khỏi phòng, mắt anh ta lờ mờ dò dẫm ra sau Bắc Viện, tay cầm hai thùng gỗ đi về phía giếng nước. Chân phải của hắn do dẫm phải vật gì đó khiến hắn bị ngã gập người xuống, đầu đập nhẹ vào thành giếng. Đợi một lúc tỉnh lại thì cảm thấy chính mình như nằm trên thân thể của người khác, hắn ta khó khăn đứng dậy, cúi đầu xin lỗi rồi rút. Nhưng người kia không nhận thức được, người đó mặc bộ ngũ trắng, tóc xõa ra che kín khuôn mặt, máu be bét chảy ra nền đất. Tính cách của A Kim vốn nhất gan, vừa nhìn thấy một cảnh trước mắt làm hắn vô cùng hoảng sợ. Tay phải run run lật người kia ra, hai ngón tay chậm chậm đưa lên mũi. Người đó,... Đã không còn thở nữa rồi!

A Kim miệng ú ớ, lắp bắp nói không thành lời, lúc này hắn tỉnh ngủ hẳn, theo bản năng thì sợ hãi quay đầu bỏ chạy, hắn chạy thục mạng, vừa chạy miệng vừa không ngừng gào thét:

" Cứu mạng, cứu mạng a, có người chết, có án mạng a---- Aaaaaaaaaa - "...

Đón xem chương tiếp theo:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xuống núi

" Sư phụ, người thật sự không đi cùng sao? ". Từ Hạ miệng thì hỏi, nhưng khuôn mặt vẫn duy trì sự lạnh nhạt như thường.

Huyết Ảnh nhìn đồ đệ của mình, nàng từ trên xuống dưới một thân bạch y đẹp như trích tiên, trong đôi mắt kia luôn duy trì khoảng cách mà lạnh nhạt với người đời, luôn nhìn thế gian với con mắt cao ngạo ngễ. Tâm trạng lúc này của lão vô cùng khó nói, nội tâm dấy lên chút tự hào, đồ đệ của Huyết Ảnh này đương nhiên phải hơn người thường rồi! Suốt ba tháng qua, ngoại trừ việc thúc đẩy nàng luyện nội lực, não còn dạy cho nàng thêm một vài bí kíp võ học cơ bản đã truyền nhiều đời của Huyền Cơ Cung.

Lão nói:

" Từ Nhi, chuyến này xuống núi nhất định phải hành sự cẩn thận, nếu không có việc gì, thì nhất định không được dấy vào đám người của triều đình, biết không? ".

Nàng gật đầu nhưng không nói gì.

Lão lại nói thêm:

" Nha đầu, Đại Hội Võ Lâm ba ngày nữa là tới, ngươi nhất định phải thay mặt ta tham gia, được chứ? ".

Sắc mặt nàng vẫn lạnh nhạt như vậy, trong mắt có một sự chờ mong khó nói. Vân Du, Dạ Nguyệt, Thiên Ân,... Các cậu nhất định phải đợi mình, mình nhất định sẽ tìm thấy các cậu... Chờ mình!

"Đã biết! Sư phụ, vậy người bao lâu nữa mới rời đảo?"

Mặt lão hớn hờ, mắt sáng lên:

"Thế nào, có phải là người không nữa Sư phụ hào soái, tài hoa đầy mình như ta đây có phải hay không?"

Nhìn khuôn mặt đang tự mãn kia... Nàng chán nản, lắc đầu:

"Bớt nói mấy lời thừa thãi đi, bây giờ tôi phải làm sao mới có thể ra khỏi đảo đây?". Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, những đám mây trắng khói đang lơ lửng thững thờ trôi, lòng nàng hơi trầm xuống, lại nhìn đến khuôn mặt của vị sư phụ nào đó đang dương dương tự đắc.

Huyết Ảnh đắc ý nhìn nàng, tự hào nói:

"Hãy dè, không phải người rất thông minh sao, cái này còn phải hỏi, là phá lưới đó, Lưới Vô Hình nha!". Lão vừa nói, vừa lùi ra phía sau mấy bước. Từ Hạ mím nhẹ môi, hít thật sâu một hơi, nâng hai bàn tay lên, tập trung dồn khí từ Đan Điền.

Hai quả cầu trắng nho nhỏ từ hai lòng bàn tay hiện ra. Nàng đẩy hai bàn tay có sức mạnh khổng lồ vung lên cao. Sức mạnh từ hai quả cầu trắng va chạm mạnh lên các tán cây cao, nhiều ngọn cây rung động mạnh, nhưng cũng chỉ có thế!

Trận pháp mà Huyết Ảnh bày ra không phải ai cũng có thể phá nha!

Huyết Ảnh cười khùng khục nhìn nàng, râu dài khẽ đung đưa theo động tác của lão:

"Không. Không. Không. Không đơn giản vậy đâu!". Lão nghiêm túc nhìn nàng, nói:

"Làm lại lần nữa, tăng nội lực lên gấp bốn lần ta xem!". Nàng làm lại, lần này, hai quả cầu giữa lòng bàn tay không còn là màu trắng nữa, mà từ màu trắng chuyển sang tím, đó là dấu hiệu cho thấy nội lực của nàng đã vượt qua tầng thứ bốn. Nhưng điều đó không có nghĩa là nội lực của nàng đã đủ để phá hết mảng trận pháp Lưới Vô Hình này đâu!

Quả nhiên, khi nàng vừa tung chiêu, cây cối nghiêng ngả thật mạnh, làn lưới vô hình lượn sóng, rách một mảng nho nhỏ mà mắt thường khó thấy. Sau khi tung chiêu vừa rồi, trán nàng đã rịn ra một tầng mồ hôi nhỏ.

Huyết Ảnh vỗ vai nàng, vẻ mặt đồng cảm, nói:

"Cần cố gắng, cần cố gắng nha!".

Lão hai ngón tay lên miệng, huýt sáo ba cái, một con chim Đại Bàng có bộ lông trắng muốt từ xa xa xuất hiện, thân mình nó to bằng một người trưởng thành. Nó kêu kêu làm nổi bật một khoảng trời, thân mình nhẹ nhàng lướt qua làn lưới mà Từ Hạ vừa mới phá. Khi nó hạ cánh, đất bụi bay mù mịt, lá khô xung quanh bay loạn xạ. Từ Hạ phải lấy tay che mắt lại, lần đầu nàng thấy con chim Đại Bàng to mà bộ lông kì lạ như vậy! Đôi chân to của đại bàng đi từng bước thận trọng đến trước mặt Huyết Ảnh, đầu hơi cúi, con mắt hơi dờ dợn nhắm lại, kêu lên một tiếng.

"Rất tốt, vẫn không quên ta!". Bàn tay Huyết Ảnh nhẹ vỗ đầu nó. Thấy đồ đệ của mình vẫn đang 'ngơ', lão giải thích:

"Nó là Bạch Điều, là sủng vật của ta! Bây giờ nó sẽ đưa người ra khỏi đảo!".

Nàng tiến lại gần nó, Bạch Điều nghiêng đôi cánh thấp xuống một chút. Từ Hạ nhìn Huyết Ảnh rồi gật đầu, đôi mắt trong suốt hơi đảo nhẹ, nhìn một lượt xung quanh. Mắt đẹp dừng lại trước một bụi cây, nơi có vật trắng muốt đang thấp thấp thò thò trong đó. ánh mắt nàng có chút chút ôn hòa hơn bình thường:

"Lại đây!". Nàng ra lệnh.

Tiểu Bạch Hồ thấp thò, đôi mắt to ngập tràn đáng thương nhìn nàng, nó sợ nàng sẽ bỏ nó! Tiểu Bạch Hồ mới hơn hai tháng mà đã lớn bằng con lợn con. Từ Hạ tiến đến gần bụi cây, nàng ngồi xổm xuống, vươn hai tay nhắc bổng nó lên, ôm chặt vào lòng, hồ con dụi dụi mấy cái, tha hồ ở trong lòng nàng quây phá.

"Sư phụ, con đi đây!". Nàng ôm Bạch Hồ ngồi lên lưng Bạch Điều, hài hòa là cả ba đều cùng một màu trắng. Bạch Điều kêu hai tiếng, vỗ cánh phành phạch, Huyết Ảnh gật đầu, bạch điều bay lên, hòa mình vào khoảng không rộng lớn, thân ảnh Bạch Điều xa dần, sự xuất hiện của họ sẽ là một hồi làm đảo loạn trật tự của toàn bộ Lan Thương Đại Lục cho xem!

Ba người là Diệp Vân Du, nha hoàn Xuân Nhi và Đông Cửu cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa. Đông Cửu ngồi bên ngoài với nhiệm vụ đánh xe. Trong xe, bầu không khí đang dần giảm xuống chỉ còn tám độ C, từ lúc lên xe đến giờ, Vân Du và nha hoàn kia chưa hề nói với nhau một câu nào. Nhân thời gian rảnh rỗi, Tiểu Du mới đem cuốn sách Y học ra xem. Thình thoảng đôi mắt mới lạnh nhạt tiếp nhận cái nhìn quý dị của nha hoàn kia, mới liếc mắt một cái mà đã cúi gằm mặt xuống, trong lòng nàng khinh thường: Thật không có tiền đồ, như vậy còn muốn hái thuốc? Nàng ta (nha hoàn Xuân Nhi) đáng

sau gáy đỏ một tầng mồ hôi lạnh, hai bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi, nàng ta thắm rút ra kết luận: Người kia quá nguy hiểm!

Xe ngựa ra khỏi thành thì dừng trước một khách điểm, Thiên Cư Lâu là một khách điểm nhỏ nằm ở ngoại ô Nam Châu thành của Hiên Viên Quốc, thoát nhìn hơi cũ một chút nhưng lại vô cùng sạch sẽ! Tiểu Du bước xuống xe, theo sau là nha hoàn Xuân Nhi. Đồng Cửu đánh xe đi cho ngựa ăn.

Tiểu Du tiến vào trong, Nha hoàn Xuân Nhi dắt dạo một vòng, nàng ta âm thầm bấu môi, nơi này quê mùa cũ kỹ như vậy mà cô gái họ Diệp kia cũng có thể bước vào. Thật quê mùa, nàng ta nhìn Vân Du với ánh mắt cực kỳ khinh thường.

"Cũ kỹ như vậy...". Nàng ta còn muốn phàn nàn nhưng nhận được ánh mắt sắc bén của Vân Du mới gật mình ngậm miệng.

"Ông chủ, cho chúng tôi thuê ba phòng đơn". Tiểu Du đặt một ít ngân lượng lên bàn. Chường quầy cảm danh sách lên tra số phòng còn lại, một giọng nam lạnh lẽo đến tận xương cốt vang lên:

"Ông chủ, cho ba phòng đơn!".

Diệp Vân Du quay đầu lại, nam nhân kia làm ánh mắt nàng phải chú ý, hắn ta trên dưới đều là màu đen, đi phía sau còn có hai nam nhân khác. Một người toàn thân Bạch y đẹp như trích tiên, hoàn toàn đối lập hoàn toàn với người áo đen kia, trên đầu cài cây trâm ngọc tôn quý, phần tóc đen còn lại buông thả sau vai, khuôn mặt ôn hòa nhưng lại vô cùng lạnh nhạt xa cách, ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng. Nam nhân đứng phía sau vị Bạch y nam tử có khuôn mặt đằm đằm sát khí trông vô cùng dữ tợn. Tiểu Du có chút bị mê hoặc bởi sắc đẹp của bạch y nam tử.

Chường quầy lên tiếng, vẻ mặt có chút khó xử nhìn hắc y nam nhân kia:

"Thật xin lỗi, vị đại hiệp này, chỗ chúng tôi còn duy nhất hai phòng đơn, hay là như vậy, các vị chịu khó thuê hai phòng còn lại?"

Nam nhân áo đen lạnh lùng quét về phía nàng đang trong bộ dạng nam nhân, sau nhìn chường quầy, vẫn cái giọng lạnh đến nỗi có thể đưa con nhà người ta lên tận Bắc Cực kia lên tiếng:

"Dù sao các người cũng chưa nhận tiền của bọn họ, chúng ta trả gấp ba, nhượng cho chúng tôi thêm một phòng là được!".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hôn lễ

Khắp kinh thành tràn ngập màu đỏ cùng sự vui mừng hân hoan của dân chúng, thành An Đô chưa bao giờ tưng bừng như vậy! Hôm nay là ngày đại hôn của Thái tử đương triều Hiên Viên Vũ của Hiên Viên Quốc. Có rất nhiều tin đồn về hôn lễ này, một góc nào đó trong Tử lâu.

"Này, nghe nói trước kia không phải có Công chúa của Nam Cung Quốc sang cầu thân sao? Cứ nghĩ vị Công chúa đó sẽ là Thái Tử Phi tương lai, thật không ngờ chớp mắt cái đã đổi thành Nhị tiểu thư Diêu phủ!". Người thứ nhất nói.

"Ta còn nghe nói, vị Nhị Tiểu thư này hình như là đã có ý trung nhân, hôn nhân này là do Hoàng thượng làm chủ nhưng nàng ta từ chối rất quyết liệt, còn đến mức tự vẫn cơ mà!" Người thứ hai phụ họa.

Người thứ ba xen vào, hừ mũi nói:

"Hai người các người đều không biết gì hết, vị Diêu Nhị Tiểu thư kia chính là sống trong phúc mà không biết hưởng, được Hoàng thượng tứ hôn thì còn không phải là do đã lọt vào con mắt của Thái Tử hay sao?"

Đó chính là cái nhìn của những người ngoài cuộc, bên ngoài là một mảng hân hoan, chỉ là bên trong Diêu phủ mới có chút u ám.

Thủy Vân Các - Nơi ở của Nhị Tiểu thư Diêu phủ - Diêu Ái Phương.

Trong Thủy Vân Các, người làm đi lại ra vào vô cùng tấp nập,, người dọn dẹp, kẻ trang trí... Lâm Kỳ Tuyết một thân lụa y đỏ rực như máu ngồi trước bàn trang điểm, khuôn mặt nhàn nhạt lạnh lùng nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương. Đến bây giờ thì nàng vẫn chưa thật sự chấp nhận cái sự thật là mình đã xuyên về cổ đại. Trong gương hiện ra một Diêu Ái Phương có khuôn mặt như song sinh với Lâm Kỳ Tuyết ở hiện đại, khuôn mặt trái xoan được trang điểm kỹ càng, đôi môi mọng được ấn son đỏ đậm, búi tóc tinh tế cùng trâm cài đầu bằng vàng được khắc họa tinh xảo làm cho nàng có chút giật mình. Nặng đầu quá a!

Tam phu nhân - mẫu thân của Diêu Ái Phương nhẹ nhàng nâng nàng dậy, nắm lấy bàn tay nàng, khuôn mặt ưu thương nhìn con gái, bà chỉ biết thở dài, cố gắng dặn dò nữ nhi:

"Con gái, sau khi được gả cho Thái Tử cố gắng yên phận, có như vậy thì cuộc sống mới bình yên. Sau này có những lúc mệt mỏi, cứ quay về nhà mẹ, nơi này luôn chào đón con, biết không?". Lâm Kỳ Tuyết vẫn đứng im không nói gì, nàng có nên nói cho bà ấy biết, rằng chính mình mới không phải là

Điều Ái Phuong, là linh hồn của mình vào nhầm xác hay không, rằng mình là Lâm Kỳ Tuyết, không phải là Điều Ái Phuong hay không? Hay là họ sẽ cho rằng mình bị điên đây?

Bà ấy có nét đẹp hiền hoà dịu dàng, cả người đều toát lên sự ôn nhu bình dị. Tam phu nhân nét mặt đột nhiên có chút u sầu phiền muộn. Nếu có thể, chính bà cũng muốn giúp con gái đứng lên từ hôn, muốn con gái được gả vào một gia đình bình thường, sống một cuộc sống bình thường. Bà thật không muốn con gái cũng giống mình, sống một đời tranh sung, để rồi tuổi thanh xuân trôi qua lãng phí!

" Tam phu nhân, người bên Phủ Thái Tử đã tới rồi ạ! ". Nha hoàn bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở, mẫu thân của nàng sầu não, miễn cưỡng gật đầu: " Được rồi, người cứ ra ngoài trước đi! "

Nha hoàn tuân mệnh. ' Vâng ' một tiếng rồi lui xuống.

Tam phu nhân cầm chiếc khăn hi đỏ thêu hình chim Uyên Ương lên, dịu dàng nhìn nàng, từ từ trùm khăn lên đầu nàng.

Mắt Kỳ Tuyết thoáng lạnh lại, bởi vì chính nàng cũng biết, nữ nhân cổ đại luôn là không tự quyết định được số phận của mình, sinh ra thì số mệnh của mình đã nằm trong tay kẻ khác! Nhưng, nàng là người của thế kỷ 21 - một nơi có nền văn minh phát triển vượt bậc, nàng làm sao có thể cam chịu sự trói buộc của cuộc hôn nhân mà nàng không hề tự nguyện như thế! Phủ Thái Tử kia, nàng sẽ tìm mọi cách để không phải chịu ủy khuất ở cái nơi ăn tươi nuốt sống nữ nhân đó!

Trên sườn núi dốc, Tiểu Du lưng đeo dây an toàn sau lưng nàng là giỏ đựng thuốc. Trên cao hơn là Đông Cửu. Trong khi nàng và Đông Cửu đang chịu lạnh ở trên núi cao để tìm được bông Tuyết Liên Sơn cuối cùng trong vị thuốc thì ở dưới chân núi, nha hoàn Xuân Nhi đang ngồi sưởi ấm và ăn uống lười biếng một cách vô tư, đáy mắt Tiểu Du thoáng lạnh lại một cái!

" Diệp cô nương, kia có phải Thiên Sơn Tuyết Liên hoa không? ". Đông Cửu ở phía trên gọi nàng, tay chỉ vào mỏm đá cao cách họ khoảng mấy chục xen - ti - mét. Cả đôi này của Đông Cửu có lẽ là chưa bao giờ một lần nào được nhìn thấy Tuyết Liên Sơn Hoa đi. Như vậy có thể nói, chuyến đi cùng Diệp Vân Du lần này anh ta được mở mang tầm mắt không ít đi!

Phía dưới, nha hoàn Xuân Nhi đang thông thả ngồi ăn bánh mận thầu, thỉnh thoảng mới liếc mắt lên trên kia, khinh bỏ nhìn hai thân ảnh đang chật vật ở trên cao mới hề lạnh một cái, rồi lại tiếp tục gặm bánh. Xa xa ở sau lưng nàng ta, một đạo ánh to lớn thấp thoáng vụt qua, bàn tay to thô bạo vạch lùm cây, nhìn về phía nữ tử đang ngồi sưởi lửa và hai người đang ở trên cao kia, ánh mắt đỏ ngầu sáng quắc, miệng đầy nước miếng rùng rùng, phả ra:

" Con người... Ha ha...! "

Lời tác giả: Vì Lâm Kỳ Tuyết cũng là một trong những nhân vật chính trong truyện, nên cho dù cô ấy đã xuyên vào linh hồn của Điều Ái Phuong thì mình cũng sẽ ghi là Lâm Kỳ Tuyết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyết Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thủy quái

Bóng dáng to lớn thô kệch khổng lồ đó từng bước từng bước tiến về phía nha hoàn Xuân Nhi. Nàng ta đang ngồi ăn thì tự nhiên rùng mình một cái. Ở trên núi cao, Diệp Vân Du và Đông Cửu vẫn đang mải mê với công việc của mình.

" A! ". Chiếc bánh trên tay của nha hoàn kia rơi xuống đất, lăn về phía đồng lửa. Nàng ta chỉ kêu một tiếng rồi cau mày bực bội, trong Dạm Đài Phủ, nàng ta mặc dầu là người hầu, nhưng cũng là nha hoàn thân cận của Tứ Tiểu Thư, về mặt uy quyền thì nàng ta có thể chỉ trở với kẻ hầu người hạ khác trong phủ. Cho nên có thể nói, tính khí hiện tại của nàng ta cũng có phần âm ngoan kiêu ngạo giống chủ tử của mình vậy!

Nếu là bình thường, kẻ nào động vào nàng ta sẽ có kết cục là được nàng ta " dạy dỗ " một phen. Cánh tay phải hiện giờ của nàng ta đang bị một bàn tay to khác túm chặt, đau đến mức điếng người. Nàng ta quay đầu lại, tay trái vung lên như muốn cho kẻ đó một bạt tai thật mạnh. Nhưng, lúc này trước mặt nàng ta là một con vật khổng lồ có hình thù kỳ lạ, nha hoàn Xuân Nhi sắc mặt trắng bệch, nhìn xem, cái lưỡi dài đỏ au của nó đang thè ra, nước miếng rùng rùng, từ trên xuống dưới phủ một bộ lông đen dày. Phía sau là cái đuôi nhơ nhóp màu xanh dài hàng mét đang lom bồm ngo nguẩy, trên đuôi bám vô số con đĩa vàng, chúng to bằng ngón chân cái thì nhau lúc nhúc cựa quậy.

Miệng nàng ta cứng ngắc, cổ họng nghẹn ứ lại, lệ từ lúc nào đã tuôn đầy mặt; hoảng hốt nhìn mọi thứ trước mắt; miệng máy móc kêu khê:

" Cứu,.. Cứu a! "

Cái lưỡi con quái vật lại thè dài hơn, nó liếm trơn má phải của nàng ta, hơi thở nồng nặc mùi máu tanh:

" Con người, thức ăn, ha ha ha! ".

Nha hoàn Xuân Nhi đứng là đã bị con Thủy Quái dọa cho sợ không ít. Nàng ta lấy tay áo lau nước mắt, hít sâu một hơi, cố gắng hét lên:

" Cứu tôi với, Diệp cô nương, cứu tôi với! ".

Phủ Thái Tử, Thành An Đô.

Những chùm pháo hoa rực rỡ, mỗi quả nhỏ nhỏ như quả ớt lần lượt nổ,

Tạo ra những âm thanh vui tai.

“ Giờ lành đã đến! “. Bà hi một thân tròn trịa váy đỏ y phục thêu hoa to đùng đứng một bên hồ to. Đoàn khách khứa đến dự không ai bảo ai, tất cả đều rẽ sang hai bên.

“ Hoàng Thượng giá lâm! “. Giọng nam the thé vang lên, Kỳ Tuyết bỗng rùng mình một cái. Tức thì, tất cả đám người có mặt trong đại sảnh đều quỳ xuống. Thấy Kỳ Tuyết còn ngơ ngác, nha hoàn Xuân Nhi bên cạnh mới kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nhắc nhở:

“ Tiểu thư, người mau quỳ xuống đi! “. Kỳ Tuyết là người của Thế kị hai mốt, sống trong xã hội nam nữ bình đẳng, nay tự xưng kêu nàng quý, tất nhiên là có chút không cam.

“ Hoàng Thượng vạn tuế. Vạn tuế. Vạn vạn tuế! “. Trăm miệng cùng đồng thanh một câu, cả sảnh chính trong phủ Thái tử dường như muốn sập.

Kỳ tuyết hé chiếc khăn hi lên, nàng nhướn mày nhìn lên cao một chút, người kia hoàng thượng một thân Long bào thêu rồng năm móng. Đôi mắt sắc bén nhìn qua một lượt tất cả mọi người có mặt trong sảnh. Nhìn vị Hoàng thượng này, Kỳ Tuyết đoán rằng ông ta trạc năm mươi tuổi. Mỗi một lúc sau, Hiên Viên Thường mới chậm rãi mở miệng, ngồi lên ghế chủ vị:

“ Tất cả đứng lên hết đi! “.

Hiên Viên Thường có tất cả mười tám người con. Bảy người được phong vương, ban đất. Năm người vẫn ở vị trí Hoàng tử, năm vị Hoàng tử cuối cùng đều đoán mệnh chết yếu.

Đoàn người lần nữa lại tránh sang hai bên. Một thân ảnh đỏ rực chậm rãi bước vào, phong thái bất cần của người này làm cho tất cả mọi người có mặt tại đại sảnh chú ý, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người đó.

Lâm Kỳ Tuyết neho mắt nhìn mờ mờ qua khăn hi mỏng, âm thầm qua sát người kia. Hắn ta có ngũ quan tuấn mỹ, môi bạc mỏng hơi nhếch lên, lông mày kiếm đen dài, sống mũi cao, đường nét khuôn mặt như được khắc họa. Khoé môi nàng hơi dương lên, như vậy thì đã làm sao, đẹp trai, quyền thế, những cái đó tuyệt đối sẽ không làm nàng thay đổi quyết định đâu! Thái Tử Hiên Viên Vũ chậm rãi bước đến sòng vai cùng Kỳ Tuyết, ánh mắt hắn có nổi lên chút hận thù sắc lạnh khi lướt qua thân ảnh của Kỳ Tuyết; lúc này quan sát người này như thế nào mà nàng lại cảm thấy quen thuộc đến vậy?

“ Nhất bá thiên địa! “.

“ Nhị bá cao đường! “.

“ Phu thê giao bá! “.

“ Thái Tử Phi, mời người dâng trà cho Hoàng Thượng! “.

Bà hi đứng bên cạnh khuôn mặt cười tươi như hoa, nhận lấy chén trà từ người hầu, cẩn trọng giao lại cho Kỳ Tuyết, nàng có chút mù mờ, thụ động đón lấy dây trà từ tay bà hi, từng bước nhẹ nhàng đi đến chỗ Hoàng Thượng Hiên Viên Thường ngồi, cúi người, hai tay dâng chén trà.

Hoàng Thượng nhận trà, mở nắp thổi trà, nhấp khẽ một ngụm, tâm trạng hơi hào sảng một chút:

“ Ha ha, tốt, con dâu tốt, thật tiếc là Hoàng Hậu hôm nay nhiễm phong hàn, không thể tham dự lễ thành hôn của hai người. Mọi người cứ thoải mái tự nhiên nhé! “.

Đến khi nghi lễ kết thúc, khách khứa trong sảnh tản ra, kẻ chúc rượu, người ăn uống no say, tạo thành một mảng không gian ồn ào, đông vui.

Ánh trăng lên cao, màn đêm buông xuống, từng lớp tuyết dày đặc trắng muốt rơi xuống, bao phủ toàn bộ Hiên Viên Quốc.

Tiệc đã tàn, khách khứa tản ra mỗi người một ngã. Phủ Thái Tử lúc này lại yên tĩnh trở lại, mọi vật chìm vào giấc ngủ. hành lang tối om, đường đi sâu hun hút, có một bóng dáng cao lớn bạng choạng mờ mẫm dò đường. Dưới ánh trăng, chúng ta có thể nhìn rõ bên má phải của người đó, là Thái Tử đương triều Hiên Viên Vũ. Hắn chân sau đá chân trước dò dẫm đi về phòng của mình.

Khi đến cửa phòng, hắn lơ mơ nghe thấy tiếng tranh luận phát ra từ trong phòng:

“Tiểu thư, tuyệt đối không được, nếu để người khác biết được sẽ không hay cho danh tiếng của cô, hơn nữa Cô gia biết sẽ lớn chuyện đấy! “. Giọng nói non nớt của nha hoàn Lan Nhi khe khẽ vang lên. Nàng ấy đang cố ngăn cản bàn tay của Kỳ Tuyết đang có ý định tháo mũ hi trên đầu xuống.

“Em có biết đầu ta nặng đến mức sắp ngất rồi hay không?! “. Kỳ Tuyết nhăn mày, tay để trên đầu toan gỡ thứ phiền phức là mũ hi này ra. Chợt nhớ ra cái gì đó, nàng tròn mắt lên nhìn Lan Nhi, ngón tay trở thon dài chọc thẳng vào giữa trán nàng ấy, hung hăng đe dọa:

“Còn nữa, về sau không cho phép em gọi đầu heo Thái Tử kia là Cô gia, nghe rõ chưa? “.

“Em...! “.

Cánh cửa bị mở ra bởi một lực khá mạnh, thân ảnh của Hiên Viên Vũ nặng nề bước vào, mũ hi trên đầu chàng đã bị tháo ra từ bao giờ. Hắn ta nhìn khắp căn phòng, cả phòng đều được trang trí cùng một màu – màu đỏ. Đỏ của ánh nến, thảm trải màu đỏ, đệm giường màu đỏ... tầm mắt dời đến chỗ thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi, môi bạc nhếch lên, cười nhạt một cái, vô cùng thản nhiên nói:

“Ôi, hình như ta vào nhầm phòng! “. Nói rồi, bước chân loạng choạng bước ra đến cửa.

“Đứng lại! “. Giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Kỳ Tuyết vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có một thứ tình gọi là chia tay

‘ Anh sẽ buông tay để em được bay vút lên

Đôi cánh của em không nên ở mãi một nơi nào đó...’

“Đứng lại! “. Giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo của Kỳ Tuyết vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, Lan Nhi thì khiếp sợ nhìn tiểu thư nhà mình. Căn phòng tân hôn giờ đây vô cùng yên lặng, đến mức còn nghe rõ cả tiếng tim đập của ba người.

Hiên Viên Vũ bước chân đi đến cửa thì khựng lại, quay đầu nhìn thân ảnh nhỏ bé mặc y phục đỏ rực ngồi bình thản trên giường kia, giống như những lời vừa rồi không phải do nàng nói vậy! Ánh mắt hắn như có hàng ngàn tia sét lạnh bắn về phía nàng. Lan Nhi đứng bên cạnh nín thở nhìn tiểu thư nhà mình, lo lắng gọi nhỏ: “Tiểu thư! “.

Kỳ Tuyết trực tiếp bỏ qua ánh mắt như muốn giết người của Hiên Viên Vũ, nàng vẫn ngồi đó, nhẹ nhàng như có như không, nói:

“Ngài còn chưa có tháo khăn hi cho ta! “.

“Là ngươi kêu bản Thái Tử? “. Thân ảnh của hắn cũng vì câu hỏi vừa rồi mà dần dần tiến về phía giường. Ánh mắt hơi say của hắn dấy lên chút ngọn lửa nhỏ. Kỳ Tuyết không nói gì, chỉ lặng im nhìn bóng dáng hắn đang tiến đến chỗ mình.

“A! “. Cổ trắng ngần của Kỳ Tuyết bỗng bị một bàn tay có dùng lực khá mạnh bóp chặt, khăn hi bị tay kia của Hiên Viên Vũ xốc lên một cách thô bạo. Dưới ánh nến lập loè, trước mắt Hiên Viên Vũ hiện ra khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt, bàn tay hơi khựng lại một chút. Nhưng trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên hình ảnh bi thương của người kia, ánh mắt hắn tràn đầy thống khổ, lực ở bàn tay đang hơi lỏng lại siết chặt thêm hai phần.

Sắc mặt Kỳ Tuyết trắng bệch, không chút huyết sắc, mắt nàng vẫn nhắm nghiền lại dù cho khăn hi đã bị tháo ra. Tay nàng nắm chặt cổ tay của Hiên Viên Vũ, miệng khó nhọc thốt lên:

“Ngươi,... Buông... Buông ta ra! “.

“Trên đời này, ngoại trừ nàng ấy ra thì không ai có quyền ra lệnh cho bản Thái Tử, ngươi hiểu không? “. Nhắc đến người kia làm cho hắn thực đau lòng thực thống khổ.

Nàng không chú ý lời nói kỳ lạ của hắn, càng nghe không hiểu những lời hắn vừa nói, nàng chỉ biết rằng tính mạng mình giờ đây đang bị đe dọa bởi một người mà nàng không hề quen biết. Đến bây giờ, ấn tượng của nàng về Hiên Viên Vũ chính là một tên bại hoại, cậy quyền mà bắt nạt phụ nữ, trong đầu nàng mơ hồ xuất hiện những hình ảnh như thước phim quay chậm, mờ nhạt nhất là khung cảnh toàn thi thể người, máu, rất nhiều máu, nhưng có người luôn nắm tay nàng, thật đẹp, bàn tay đó thật đẹp, nhỏ nhắn mà trắng nõn! Nàng không nhìn rõ khuôn mặt người đó...

“Tiểu thư, a, Thái Tử, cầu người, thứ lỗi cho Thái Tử Phi, nàng là mới vào phủ, còn chưa học hết lễ tiết, nô tì van cầu người tha cho nàng lần này! “. Lan Nhi khuôn mặt đầm lệ quý xuống, liên tục dập đầu, đập đến mức trán đã bắt đầu chảy máu.

Kỳ Tuyết vẫn nhắm mắt, cả cơ thể đều đã bị Hiến Viên Vũ kéo lên.

“Lan Nhi, không cần,... Em không cần van cầu hần, hần là ác thú... Khụ! “. Kỳ Tuyết đã bắt đầu cảm thấy khó thở, trước mắt bắt đầu loạn lên, mọi thứ đều thật mơ hồ! Đến khi thấy mắt nàng đã nhắm nghiền lại, Hiến Viên Vũ mới thô bạo quăng nàng ném thật mạnh xuống sàn, thật may là sàn được trải bằng lông cừu, nên cơ thể nàng chỉ hơi ê ẩm một chút. Lúc này, Kỳ Tuyết nặng nhọc nhào người dậy, ôm cổ hít lấy hít để không khí. Lan Nhi mặc kệ cái trán chảy máu mà bò đến chỗ của nàng, sửa sang lại hi phục xộc xệch, vội vã hỏi:

“Thái Tử Phi, người không sao chứ? “. Nhắc đến ba chữ ‘ Thái Tử Phi ‘ kia của Lan Nhi giống như là đã động đến tâm của Hiến Viên Vũ, hần ta đôi mắt tràn ngập lửa giận, cười trào phúng hai cái:

“Câm miệng, Thái Tử Phi? Ha ha... Ngoài nàng ấy ra thì trong mắt ta, ai cũng không xứng làm Thái Tử Phi. Lần sau không cho phép người gọi nàng ta là Thái Tử Phi, nếu không thì đừng trách bản Thái Tử độc ác! “.

Sau khi xác định rõ ràng là mình vẫn còn sống, Kỳ Tuyết mới bình tĩnh mở mắt ra, lạnh lùng nhìn về phía Hiến Viên Vũ vừa phun ra, nhưng... Nội tâm nàng bỗng sinh ra hoảng sợ, kia không phải,... Phương Tuấn Kỳ sao? Nhưng rõ ràng là người kia tuần mỹ yêu nghiệt hơn Phương Tuấn Kỳ nhiều. Kỳ Tuyết như bị thôi miên, đột nhiên đứng dậy, bước chầm chậm đến chỗ của Hiến Viên Vũ, hai người bọn họ hiện tại khoảng cách rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Bàn tay trắng nõn của Kỳ Tuyết chạm nhẹ vào má phải của Hiến Viên Vũ, rất mơ mơ hồ hồ nhỏ giọng ní non:

“Tuấn Kỳ, Tuấn Kỳ, là anh thật sao? Tốt quá rồi, có phải anh suy nghĩ lại rồi không? “.

Lệ tràn đầy mi, khuôn mặt ướt đầm, Hiến Viên Vũ sững sờ, Lan Nhi đứng bên cạnh xem như là ngốc lăng luôn đi!

‘ Nếu như bức tường của hai chúng ta,

Giống như một bức tường hoa.

Phong toả mơ ước của em,

Hạnh phúc có phải là một cánh cửa sắt?

Ngăn không cho loài chim bay về Phương Nam.

Nếu như em hướng về phía bầu trời,

Khao khát một đôi cánh

Anh sẽ buông tay để em được bay vút lên

Đôi cánh của em không nên ở mãi một nơi nào đó

Nhìn thời gian trôi qua

Nếu như lãng mạn đã biến thành vương bận

Thì anh hãy vì em mà làm người đầu tiên quay lại với sự cô đơn

Nếu như dây dưa biến thành xiềng xích

Thì anh sẽ ném đi lời thề hẹn biển

Có một thứ tình gọi là chia ly...’

- Lời dịch bài hát Có một thứ tình gọi là chia tay.
-

Lâm Kỳ Tuyết vẫn đứng đó, hai tay trắng trẻo áp chặt lên má của Hiến Viên Vũ mà khóc, mà trách:

“Tại sao? Tại sao lại đối xử với em như vậy? Em có gì thua kém những cô gái đó, Tuấn Kỳ, cho em một lời giải thích đi! “.

Hần mặc kệ bàn tay của Kỳ Tuyết đang làm loạn trên mặt mình, ánh mắt rét lạnh chuyển hướng sang nha hoàn Lan Nhi đang ngu ngốc một chỗ đằng kia, hần nhất định muốn một lời giải thích về chuyện này!

Sau một hồi dần dần ở đó, Lan Nhi mới bình tĩnh. Nhìn ánh mắt Thái Tử mỗi lúc một đáng sợ. Lan Nhi gạt mình sợ hãi, gấp rút đến chỗ chủ tử của mình, nàng ấy dùng cùi trỏ phải, đánh mạnh vào gáy Kỳ Tuyết làm cô ngất lịm đi, lệ vẫn đầy mặt. Hiến Viên Vũ hừ lạnh nhìn nàng một cái, phất tay áo

bước ra khỏi phòng, loạng choạng khuất dạng sau cánh cửa, cũng không thèm ngoái đầu lại để đóng cửa.

Cánh tay đầy lông lá của con Thủy Quái túm chặt nắm tóc của nha hoàn Xuân Nhi, mặc kệ cho nàng ta có kêu khóc bao nhiêu thì những con đĩa vàng tròn vẫn chui ra vô số từ cánh tay con quái vật, bò dần lên khuôn mặt đầm lệ của nàng ta mà ra sức hút máu. Dần dần, khuôn mặt hồng hào đầy đặn trở nên trắng bệch hốc hác trơ xương.

“Phập! “. Một phần đuôi của con thủy quái bị một thanh chủy thủ sáng loáng cắm sâu vào, nhưng một chút nó cũng không để ý. Vân Du bức mình nhìn thanh chủy thủ mới đặt mua của mình cắm trên đuôi con quái vật mà không một chút hề hấn gì. Lúc này, con quái vật mới chậm rãi thả nha hoàn kia ra, cả cơ thể của nàng ta ngã khụy xuống đất, mắt tròn lên, mặt cắt không còn một chút máu, thân thể cũng không cử động nữa rồi!

Con quái vật ánh mắt đỏ au quay ra nhìn nàng và Đông Cửu, miệng nó nhe ra, lưỡi cũng đỏ ngòm tanh ngoé cùng răng nanh dài nhọn hoắt, thờ phì phò:

“Con người này, các con, ăn thôi... Ha ha! “. Con quái vật vuốt ve những con đĩa tròn vàng bên cạnh mình. Con đĩa màu đỏ tươi to nhất nằm bên má phải cũng nhao nhao, nó vuron người ra phía trước hướng ứng cùng những con khác. Đoạn, con quái vật xoay người một cái, hàng trăm con đĩa với cái đầu nhọn hoắt bay về hướng nàng và Đông Cửu. Thân hình của Tiểu Du linh hoạt đẩy Đông Cửu sang một bên, tay còn lại tiện thể rút ba cây châm độc tia về phía con quái vật, châm độc xuyên qua sau lưng nó mà một chút cũng không thấy tẹo teo máu nào. Thủy quái chậm chậm đi về phía Đông Cửu, số đĩa trên người lần lượt cử động như làn sóng dữ. Nàng vận dụng sự nhẹ nhàng của cơ thể leo lên cái cây cao gần đó. Tiểu Du đưa đôi mắt trong suốt của mình quan sát Thủy Quái, nàng nhìn đến con đĩa lớn nhất bên má phải con quái vật, mắt nàng vụt qua tia sáng, nàng quay đầu về phía Đông Cửu đang chặt vật với con quái vật, cảm hơi héch lên một chút:

“Này! “.

Đông Cửu ngẩng đầu lên nhìn nàng đang ung dung ngồi thả chân trên cành cây gần đó, tâm tình hơi nóng nảy:

“Cô mau xuống giúp một tay đi, sao còn ngồi trên đó? “.

Tiểu Du không trực tiếp trả lời câu hỏi vô nghĩa kia của Đông Cửu. Giọng nói trong trẻo mang ngữ khí hơi lạnh, hỏi hấn:

“Người có biết phi dao không? “.

Đông Cửu hơi ngạc nhiên nhìn về phía nàng, hấn gật đầu:

“Biết sơ sơ! “.

“Được, bây giờ người cầm lấy nó “. Nàng ném con dao nhỏ nhọn hoắt về phía hấn, nói tiếp:

“Nhắm trúng má trái của nó mà ném! “.

Đông Cửu dừng lại, quay đầu lại về phía con quái vật, hấn nheo mắt quan sát thật kỹ nơi con đĩa đỏ au đang nhoi nhoi kêu ầm ĩ kia mà rợn tóc gáy một cái.

“Phập “. Tiếng ám khí xé toạc không gian, chiếc dao tẩm độc ghim trúng má trái con quái vật, máu đỏ thẫm đặc sệt tuôn ra ồ ạt, con đĩa màu đỏ vùng vẫy mấy cái rồi biến mất. Con Thủy Quái điên cuồng hét lên tiếng dài rồi ngã khụy xuống đất, lá và bụi cũng theo cơ thể con quái vật mà bay tán loạn. Tiểu Du nhảy vọt xuống đất, hài lòng nhìn con quái vật nằm chết trên vũng máu. Nàng phui phui vạt váy xanh nhạt của mình, tiện tay cầm giỏ thuốc dưới đất đeo lên lưng đi về phía Đông Cửu đang đứng.

“Đi thôi! “. Nàng vuron vai đầm lưng mấy cái, tiếng xương khớp kêu răng rắc, thật thoải mái a ~

Đông Cửu vẻ mặt có chút ái ngại nhìn nàng, sau đó là nhìn thi thể lạnh ngắt nằm dưới đất:

“Còn nàng ta thì sao? “.

Nàng chỉ nhún vai, cũng không thèm nhìn đến thi thể của nha hoàn Xuân Nhi lấy một cái:

“Ừ, để cho Tứ tiểu thư tự đưa người của nàng ta về đi! “. Hai người bọn họ cùng nhau sóng vai bước đi, nắng chiều tà trải dài sau lưng họ. Sau này, nếu không phải là do xảy ra quá nhiều chuyện thì có lẽ... Bọn họ đã là bằng hữu vô cùng thân thiết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nghiệm thi

Sau khi nhận được thông tin rằng trong Thân Vương phủ của Thập Tam Vương gia Hiên Viên Hoàng, thì ngay lập tức, quan binh đã bao vây toàn bộ trong và ngoài Vương phủ, họ tạm thời ra lệnh cấm toàn bộ người trong Vương phủ hạn chế ra ngoài để giữ an toàn. Dân chúng đứng ngoài phủ chật ních, trong đám đông không ngừng vang lên những tiếng bàn tán xôn xao làm ồn ào một mảng:

“Này, nghe nói người chết hôm qua là một trong số thị thiếp của Thập Tam Vương thì phải nha! “. Người thứ nhất giống như đứng ngoài xem cho vui nói.

“Cái này thì còn phải hỏi sao, chính là Hạ Lan thị thiếp thì phải. Nàng ta đi đâu cũng gây thù chuốc oán, độc mồm độc miệng, kẻ thù của nàng ta cũng là không ít nha! “. Người thứ hai lờm người thứ nhất, vừa nói vừa không khỏi có chút đắc ý về cái chết của nàng ta.

“Ta thấy người mới chính là độc mồm độc miệng a, người ta đã chết rồi còn nói như vậy, không sợ oan hồn nàng ta nửa đêm gõ cửa nhà người ám người đến chết sao! Aiii, đúng là hồng nhan bạc phận! “. Người thứ ba ngửa đầu lên trời cảm thán.

“Thập Tam Vương gia, người này đúng là một trong số những thị thiếp của ngài? “. Người đứng đầu trong Phủ Thần Hầu đang trao đổi một số thông tin cơ bản về nạn nhân bị hại vừa rồi. Lại nhìn đến xác chết kia, hiện trường ngoài việc bị người làm tên A Kim lật ra một chút thì chưa hề thay đổi, nạn nhân là Hạ Lan Mộc Nhi – Nhị tiểu thư nhà Lễ Bộ Thượng Thư.

“Đại nhân, xác chết thoát nhìn như có vẻ là chết do ngạt khí, nhưng sau khi khám nghiệm, chúng thuộc hạ đã phát hiện ra dấu chấm nhỏ ở ngực trái, có thể đoán được rằng hung khí là một vật vô vùng nhỏ mà sắc bén! “. Một vị bộ khoái đứng dậy nói với người đang đứng nói chuyện với Hiên Viên Hoàng.

“Ngoài ra, còn thấy một lượng mê hồn hương liều cao ngấm trong máu cùng một số loại độc không rõ thành phần chiết xuất! “. Người đó nói thêm, lại đề ý đến sắc mặt của Thập Tam Vương Gia. Hắn không khỏi toát mồ hôi, sao trên đời lại có người lạnh lùng đến đáng sợ như vậy?

“Được rồi, cứ tiếp tục điều tra, có gì thì báo lại với ta! “. Người đang nói được cho là xuất sắc nhất Thần Hầu Phủ, vụ án lần này xảy ra ở Vương phủ của Thập Tam Vương gia lại giao cho hắn điều tra, chứng minh rằng vị Thập Tam này có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Thánh Thượng.

“Mang xác nàng ta mai táng là được, không cần cầu kỳ! “. Phận Hoàng tử, người Hoàng tộc luôn luôn vô tình lãnh khốc như vậy! Lời hắn vừa nói có biết bao nhiêu vô tình, bao nhiêu nhẫn tâm? Vương Cẩm Lệ được hắn ôm vào lòng, bây giờ nàng ta đang được sủng ái, nhưng sau này khi chơi chán rồi thì có phải chẳng số phận nàng ta cũng giống như vậy hay không? Nàng ta âm thầm cắn chặt môi, sắc mặt có chút tái nhợt, bàn tay đang giữ ở eo hắn bỗng nhiên siết chặt hơn, mắt nhắm lại, nếu không là vĩnh viễn thì hãy để cho nàng ta lưu giữ khoảnh khắc này lâu hơn một chút, có được không?

Lời hắn vừa nói làm mọi người sững sờ, nhưng cũng không ai nói gì. Lăng Thiên Ân cùng Thanh Cát nằm trên mái nhà, nhưng không một ai chú ý. Thiên Ân lòng lạnh đi một chút vì câu nói vô cảm kia của hắn, mắt vẫn không rời khỏi cái xác dưới kia. Nàng cảm thấy khinh thường Hiên Viên Hoàng,

“Sao vậy? Không khoẻ sao? “. Hiên Viên Hoàng cảm thấy mỹ nhân trong lòng có gì đó không đúng, hắn ân cần hỏi nhưng giọng vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Thiếp thấy hơi lạnh! “. Vương Cẩm Lệ như cũ nhắm mắt, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ.

“Ta đưa nàng về phòng! “. Hắn xoay người chuẩn bị rời đi khỏi hiện trường thì một bóng người đột nhiên xuất hiện, nhanh nhẹn túm mạnh lấy ống tay áo của hắn, người ấy hung hăng hét to:

“Vương gia, người phải làm chủ cho muội muội của thiếp, làm ơn, ngài nhất định phải giúp con bé tìm lại công lý, thiếp xin ngài! “. Hạ Lan Tâm Nhi vừa kêu vừa khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem, dính cả lên áo Hiên Viên Hoàng. lúc này, Vương Cẩm Lệ nhìn xung quanh có rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn về phía ba người bọn họ, nàng ta nhỏ giọng nói:

“Tâm Nhi tỷ, đừng như vậy, có chuyện gì vào trong hãy nói, ở đây còn có rất nhiều người, sẽ không hay...”.

Hạ Lan Tâm Nhi vì cái chết của muội muội mà đau lòng, nàng ta biết Hiên Viên Hoàng rất vô tình, thậm chí là tất cả những người hoàng tộc đều không có trái tim, nhưng nàng ta muốn thử một lần, muốn dùng sự bi thương của mình để đòi lại công bằng cho Hạ Lan Mộc Nhi. Câu nói kia của Vương Cẩm Lệ làm nàng ta bùng tình, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn về phía Vương Cẩm Lệ:

“Là nàng ta, chính nàng ta đã hại chết Mộc Nhi, Vương gia, ngài phải giúp muội muội thiếp! “. Nói xong, nàng ta còn định nhào đến chỗ Vương Cẩm Lệ đang đứng nhưng bị Hiên Viên Hoàng dùng chân đá một cái liền ngã nhào xuống đất, hắn quắc mắt lạnh lùng nhìn nàng ta:

“Cút, người đâu, đưa nàng ta đi, nhốt tạm trong phòng củi hay nhà kho, chờ Lễ Bộ Thượng Thư tới nhận con gái. Nàng ta điên rồi!

“. Hắn ghét bỏ nhìn Hạ Lan Tâm Nhi nằm trên đất, cùng Vương Cẩm Lệ ly khai. Mặc kệ cho nàng ta bị người hầu lôi đi, dù nàng ta la hét, hắn vẫn chỉ lạnh lùng không mà không thèm ngoái đầu lại. Không ai để ý đến sắc mặt trắng bệch của Vương Cẩm Lệ khi nghe câu nói buộc tội hồi nãy của Hạ Lan Tâm Nhi.

Xác của Hạ Lan Mộc Nhi tạm thời được đưa vào căn nhà trống phía sau Tây Viện. Ban đêm ở đây vô cùng lạnh lẽo hoang vắng, từng đợt gió thổi qua làm lòng người lạnh đi.

Trước cửa phòng xác có ánh đèn, lần này là Lăng Thiên Ân tự mình đơn thân độc mã đi, nghe đến hai chữ “phòng xác “ mà Thanh Cát sống chết không chịu đi, nên nàng đành phải tự đi một mình. Từ lúc chiều khi nhìn thấy xác chết đã vô cùng ngứa chân ngứa tay rồi, ở hiện đại làm sát thủ thì tất nhiên là

Thiên Ân biết rất nhiều thủ đoạn giết người, lần này chắc cũng không ngoại lệ, nhỉ?

Thiên Ân rón rén mở cánh cửa gỗ. Cánh cửa cũ kỹ kêu cọt kẹt, lúc mở ra, nàng còn phải dùng tay bịt mũi ho lấy ho để. Ánh trăng lên cao, rọi sáng vào một nửa căn phòng, căn phòng tối om, nhờ có ánh trăng mà trở nên mờ mờ ảo ảo. Thiên Ân vô cùng bình tĩnh quan sát mọi thứ, xác của Hạ Lan Mộc Nhi nằm trên bàn dài để giữa phòng, chiếc khăn trắng to trùm kín từ chân phủ lên đầu, tóc dài xoã xuống, dài gần đến nền đất. Nàng tiến lại gần chiếc bàn chứa cái xác, tay thon dài nhẹ nhàng kéo chiếc khăn ra, khuôn mặt trắng bệch của nàng ta hiện ra. Trên ngực có vết máu chảy dài xuống bụng đã bị khô cứng mà trở nên thâm hơn.

Đêm xuống, ánh trăng lại càng lên cao, soi sáng mặt đèn. trời lạnh nhưng nhờ ánh trăng mà trở nên có chút ấm áp.

Khoảng nửa canh giờ sau (Một tiếng đồng hồ theo giờ hiện đại), cánh cửa phòng xác được mở nhẹ nhàng rồi khép lại, một thân ảnh lại rón rén, ngó ngang ngó dọc rồi ra khỏi Tây Viện. Trên đường đi, nàng không khỏi nghĩ ngợi về chuyện của Hạ Lan Mộc Nhi. Thiên Ân với Hạ Lan Mộc Nhi không tính là quen biết, chỉ gặp có một lần. Kiểu người độc mồm độc miệng như nàng ta thì không có ít kẻ thù, nhưng không đến nỗi hận phải giết chết nàng ta chứ! Ra tay nhanh gọn, độc được khó tìm khó giải, người ra tay chắc là rất hận nàng ta đây. Đôi mắt Thiên Ân vụt qua tia sáng, không lẽ là người trong phủ lâm, có lẽ, theo như dự đoán của nàng, thì kẻ đứng sau có lẽ là một trong số thi thiếp của Hiến Viên Hoàng, lần trước nàng đã tự nhận là thiếp mới của hắn, không phải là tiếp theo sẽ tới mình đó chứ? Nàng không muốn rước thêm phiền phức cho bản thân, nàng thật sự rất lười đối phó với bọn họ nha!

- -Huyết Sắc Vô Ảnh-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đại hội võ lâm (nhất)

Màn đêm dần buông xuống, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi từ bầu trời đêm lấp lánh, phủ kín khắp mặt đất.

Tại Nhất Sơn quán.

Sau hai ngày đi đường mệt mỏi thì bây giờ, Sở Dạ Nguyệt rốt cục cũng đến được Đông Hoa Quốc. Bây giờ nàng đang vô cùng mệt mỏi, rất muốn nghỉ ngơi.

Phía sau tấm bình phong màu đỏ thêu hoa là một thân ảnh mờ ảo diễm lệ đang thong thả ngồi ngả người ra phía sau nhắm mắt hưởng thụ mùi hương từ hoa hồng. Nước nóng bốc hơi toả ra bốn phía. Tóc dài xoã xuống đất, dưới ánh đèn mờ, tóc của nàng ánh lên những tia màu tím kỳ lạ, cái đó là ở hiện đại nàng nhuộm tóc!

Mai Ly nhẹ nhàng bùng từng chậu nước nóng đổ thêm vào bồn tắm cho Dạ Nguyệt, đến khi đã cảm thấy vừa đủ, nàng phát tay ra hiệu cho nàng ấy nghỉ ngơi. Mai Ly đặt cái thùng gỗ xuống đất, tiến lại gần về phía Sở Dạ Nguyệt, tay cầm chiếc khăn, nói:

“Tiểu t... À không, Nguyệt tỷ, để em giúp tỷ kỳ lưng!”.

Bàn tay trắng nõn của Dạ Nguyệt đưa lên cao, từng giọt nước theo độ dốc mà trượt xuống cánh tay, nàng vui vẻ đùa nghịch từng cánh hoa hồng, khẳng định cho dù là nữ nhân nhìn thấy cảnh này cũng sẽ ghen tỵ đến đỏ mắt cho xem! Ở hiện đại đều là nàng tự mình tắm rửa, tất nhiên sẽ có chút không quen với việc động chạm của người khác, nhưng nàng cũng không cảm thấy có gì bài xích với đề nghị giúp nàng tắm rửa của Mai Ly.

“Tiểu thư, cô thật xinh đẹp!”. Mai Ly thốt lên trong vô thức, quả thật từ trước đến giờ nàng ấy có lẽ chưa thấy ai đẹp đến mức diễm lệ như Dạ Nguyệt.

“Em. Ày, đừng có gọi ta là tiểu thư nữa!”. Tiểu Nguyệt mày liễu nhịu lại. Nàng thật sự không có thích cách mà Mai Ly gọi nàng như vậy!

“Em biết rồi!”. Mai Ly ở đằng sau thật sự là đang bĩu môi đó!

Tiểu Nguyệt cũng không nói gì nữa, mắt nhắm lại, dường như một lúc. Mãi một lúc sau, Tiểu Nguyệt mới hé răng:

“Được rồi, em ra ngoài giúp ta chuẩn bị một chút thức ăn, sau đó cũng nên đi tắm rồi nghỉ ngơi sớm đi!”. Nước nóng bốc hơi lên làm ánh mắt nàng như có một làn sương mỏng, mị hoặc mà say mê lòng người. Trong nhóm các nàng, mỗi người một vẻ đẹp, Từ Hạ mang vẻ đẹp lạnh lùng băng giá mà cao quý như Thiên Sơn Tuyết Liên (Một loài hoa sen mọc trong tuyết), Diệp Vân Du mang vẻ đẹp yêu nghiệt làm cho người ta luôn cảm thấy vẻ đẹp của nàng ấy sinh ra chính là ‘Hoà quốc hoạ thụ’. Còn Lăng Thiên Ân, vẻ đẹp ngây thơ theo kiểu ‘Thiên Thần sa ngã’, còn nàng luôn được ba người kia cho rằng vẻ đẹp của nàng chính là làm đổ gục mọi thằng đàn ông trên đời – Quén rũ, trên môi luôn mang theo nụ cười cùng hơi thở vô hại.

“Vâng!”. Mai Ly ra ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Sở Dạ Nguyệt đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, không gian yên tĩnh trong phòng tắm đưa nàng về quá

khứ, quá khứ của mười năm trước, khi đó sở dạ nguyệt vẫn còn là một đứa trẻ bảy tuổi.

“Anh à, anh đừng đi mà, đừng bỏ em và Nguyệt Nhi, con gái chúng ta còn rất nhỏ, chuyện của người lớn chúng ta không nên liên lụy con bé mà anh! Em xin anh mà! “. Một người phụ nữ có lẽ là tầm ba mươi tuổi đang khóc lóc, bàn tay đẹp đẽ cố gắng níu kéo cánh tay người đàn ông đang quay mặt về phía cửa chính.

Đứng gần đó, núp sau cánh cửa là một thân ảnh nhỏ nhắn, bím tóc thắt nơ hai bên, tay cô bé ôm con gấu bông Bob, mắt to tròn nhìn về phía cửa. Cô bé nhìn mẹ đang khóc lóc quý gối nắm tay ba ba, miệng lầm bầm:

“Ba ba là người xấu, ba ba không thương mẹ và Nguyệt Nhi nữa rồi! “. Cô bé lại gần chỗ mẹ, cùng mẹ quý xuống, cầu xin ba ba của cô:

“Ba ba, ba ba đừng có đi mà, ba không thương Nguyệt Nhi nữa sao? Ba ba không thương Mami nữa sao? “. Hai hàng nước mắt trong suốt chảy ra từ khoé mắt cô bé. Sở Dạ Nguyệt khi còn nhỏ vẫn ngây thơ nhưng lại vô cùng điềm tĩnh, cô bé học được từ ba ba. Đàng xa, có hai bóng dáng đang tiến vào, một người phụ nữ ăn mặc có chút thiếu vải, đi giày cao gót, trên sàn phát ra những tiếng chói tai, cô ta dẫn theo một cô bé trạc tuổi Dạ Nguyệt đến, đôi mắt xé nhìn mẹ và cô, khuôn mặt có vẻ đầy hạo cảm đầy nhưng trong giọng nói lại đầy vẻ khinh thường:

“Chị Hà Quyên, chị đừng như vậy, hai người dù sao cũng sắp ly hôn rồi, chị cũng đừng nên lôi Nguyệt Nhi ra làm bia chấn, hôn nhân của hai người cũng không thể cứu vãn được nữa rồi, thôi đi.. Chị hãy buông tha cho Văn Văn đi! “. Những lời nói vừa rồi có bao nhiêu ngao độc, Hà Quyên – Mẹ của Sở Dạ Nguyệt cũng là người đầu tiên hiểu rõ nhất. Nghe đến hai chữ ‘Ly hôn’, bà Hà Quyên phát giận, giận đến đỏ cả mặt:

“Lệ Hoa, cô cũng đừng có quá đáng, ở đây còn chưa có đến lượt cô lên tiếng! “.

Ba ba của Dạ Nguyệt ánh mắt lạnh lùng quét về phía bà Hà Quyên, quát:

“Hà Quyên, cô câm miệng, tôi không cho phép cô nói Lệ Hoa như vậy! “.

Rốt cuộc, Sở Dạ Nguyệt năm bảy tuổi đã phải chứng kiến ba và mẹ cãi nhau hàng đêm, cô bé chỉ biết im lặng. Bây giờ ba cô muốn rời bỏ mẹ và mình, cô bé âu sinh ra cái cảm giác chán ghét ba cũng là đương nhiên. Dạ Nguyệt nhìn về phía bóng dáng cao lớn của ba mình, nói:

“Ba, ba có còn thương mẹ và Nguyệt Nhi nữa không? “. Một đứa bé năm tuổi đã có ánh mắt điềm tĩnh như vậy làm cho người ta thật sự có cảm giác khó tin!

Văn Văn ánh mắt có chút không tin nhìn con gái, cuối cùng ông thở dài một hơi:

“Nguyệt nhi, ba ba xin lỗi. Nhưng con yên tâm, ba ba sẽ thỉnh thoảng về thăm con! “. Chỉ có vậy đã cắt đứt một đoạn tình gần mười năm của họ. Nhìn bóng lưng người chồng mà mình yêu quý cùng tình nhân ra đi, bà Hà Quyên chỉ nhắm mắt, lặng lẽ ôm con gái ngồi khóc.

Rất lâu sau đó, ba ba của Tiểu Nguyệt cũng chưa có một lần đến thăm cô và mẹ, mẹ của cô bé cũng dần dần mắc tâm bệnh, không lâu sau thì qua đời. Dạ Nguyệt từ đó rất hận ba ba của cô, lại càng hận tất cả đàn ông trên đời, bởi lẽ cô cho rằng bọn họ cùng ba cô đều cùng là một hạng người. Năm chín tuổi, cô được Sư phụ của Tử Hạ nhận về nuôi, cô nghĩ, dù sao trên đời cô cũng chẳng còn người thân, làm sát thủ cũng không có gì là xấu. Từ đó trong thế giới đêm xuất hiện thêm một Ngân Dạ – Sát thủ đứng sau Tử Dạ, kỹ thuật giết người thâm độc, nhưng chưa từng động đến phụ nữ, ngược lại nếu giao dịch cho cô một người đàn ông, cô – Ngân Dạ sẽ không bao giờ cảm thấy nhàm chán!

“Tiểu thư, chúng ta ăn thôi! “. Mai Ly đứng bên ngoài tấm bình phong, gọi vọng vào bên trong phòng tắm.

Sở Dạ Nguyệt giặt mình, trên người đều là mồ hôi hoà cùng với hơi nước, cô nhìn khung cảnh xung quanh, là cổ đại, cô nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, nói với ra ngoài:

“Được, em đợi ta mặc y phục trước đã! “. Tiểu Nguyệt đứng dậy, lấy từng món trang phục treo trên sà ngang mặc vào, nàng nhớ đám người Văn Du quá! Nàng sẽ cố gắng để tìm ra bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Đại hội võ lâm (nhị)

“Đại hội võ lâm năm nay xem ra chính là náo nhiệt hơn hẳn mọi năm nha! “. Mai Ly ánh mắt sáng rực nhìn toàn cảnh sinh động dưới sảnh tử lâu, miệng nhỏ vừa ăn bánh vừa như chim sẻ nhỏ không ngừng cảm thán. Nàng ấy cùng Sở Dạ Nguyệt ngồi trong một gian phòng yên tĩnh trên tầng hai, nơi có của sổ, thuận tiện quan sát mọi thứ dưới tử lâu.

Sở Dạ Nguyệt từ đầu tới cuối đều duy trì trầm mặc như cũ, mắt đẹp hơi nhếch lên, trên môi luôn như có như không là nụ cười phảng phất hơi thờ vớ hại, rất nhẹ nhưng làm mê hoặc lòng người. Đại hội võ lâm ba năm tổ chức một lần, mỗi lần tổ chức đều vô cùng hoành tráng và náo nhiệt, kể cả triều đình và quan viên địa phương đều rất hứng thú và quan tâm đến vấn đề này, bởi quy mô của nó mở rộng ra toàn Lan Thương Đại Lục, chấn động Tứ Quốc.

Năm nay nơi diễn ra đại hội võ lâm là thành Trường An – Đông Hoa Quốc. Dù chưa chính thức đến ngày thi đấu giành chức minh chủ nhưng các tửu lâu gần nơi diễn ra đại hội lại vô cùng náo nhiệt đông đúc, đều là các cao thủ võ lâm, không chỉ chính đạo võ lâm, mà người theo tà giáo cũng có mặt.

Đại hội võ lâm không đơn thuần là giành chức Võ lâm minh chủ, mà còn là nơi giao đấu dò thăm thực lực của các giáo phái, nhân sĩ võ lâm trong giang hồ.

Cũng cách đó không xa Nhất Sơn quán là một tửu lâu sạch sẽ khác, cũng gian lầu trên tầng hai, trong phòng hảo hạng yên tĩnh, nữ tử y phục trắng thanh khiết ngồi một mình thưởng trà, ánh mắt là một mảng lạnh băng, từ cửa sổ, một thân ảnh y phục đen thình lình xuất hiện, nháy mắt đã đứng trước mặt Tử Hạ, đầu hơi cúi thấp xuống, giọng nói người đó lạnh lùng làm cho người ta cảm giác như đang ở hầm băng:

“Chủ tử, các bang phái khác hiện giờ vẫn tạm thời chưa có động tĩnh, ngoài việc bọn họ hay có một chút tranh chấp riêng tư ra thì cái gì cũng đều an bình bất động!”.

Tử Hạ cười lạnh hai cái, âm thanh giòn giã mà làm người đối diện phải lạnh sống lưng, có lẽ người áo đen so với nàng thì chưa là gì!

“Thật? Ta cứ nghĩ sẽ có xung đột cho chúng ta xem, không ngờ lại sóng yên biển lặng như vậy! Không biết là còn có ẩn tình gì không đây?”. Nàng bỗng đứng dậy, mái tóc dài khẽ lay động theo bước đi, Tử Hạ đến cạnh cửa sổ, ánh mắt cao ngạo nhìn xuống dưới như một bậc nữ vương nhìn con dân của mình vậy! Mối hồng khê nhếch lên, lạnh lùng nói:

“Tiếp tục quan sát, nếu như có biến động, lập tức báo cho ta!”.

Người kia ‘dạ’ một tiếng, toan dùng khinh công bay đi.

“Khoan đã!”. Tử Hạ gọi người đó lại, ánh mắt có chút phức tạp.

“Chủ tử còn có gì phân phó?”.

“Sư phụ ta, ông ấy... Vẫn khỏe chứ?”. Khi hỏi câu này, miệng nàng mấp máy có chút ngập ngừng khó nói.

“Thưa, ngài ấy vẫn khỏe! Thuộc hạ sẽ chuyển lời hỏi thăm của ngài đến ngài ấy!”. Người kia cúi đầu cung kính trả lời.

“Vậy, người có biết bao giờ thì ông ấy xuất sơn* không?”. Giọng nói của nàng vẫn duy trì sự lạnh nhạt như cũ, chỉ là nhiệt độ có chút ấm áp hơn ban đầu một tẹo thôi!

“Ngài ấy có nói hình như là sau khi kết thúc đại hội võ lâm a!”.

Nàng gật đầu, phát tay ý bảo người đó lui ra ngoài. Một mình nàng đứng bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, khung cảnh bên ngoài càng nhộn nhịp bao nhiêu, nàng lại càng nhớ đám bạn của cửa nàng. Con gió nhẹ nhàng thổi qua, từng làn mưa mỏng đột ngột hắt vào mặt, vào người nàng, tà áo khe khẽ bay bay trong gió, phản chiếu lên bờ vai cô đơn của nàng. ... Giọt nước thanh khiết chảy ra từ khóe mắt nàng, nàng nhắm mắt lại.

Kỳ tuyết à... Rốt cuộc em đang ở đâu? Chị bây giờ thật sự là vô cùng mệt mỏi, em có biết hay không? Cuộc sống tranh giành thật sự quá mệt mỏi, nàng thật sự muốn buông xuôi, muốn làm lại từ đầu!

*Xuất sơn: xuống núi.

Nàng vẫn đứng đó, khuôn mặt hướng ra cửa sổ, dưới đường cái thật tấp nập, vì đang nhắm mắt nên nàng cũng không có chú ý ánh mắt của một người đeo mặt nạ bạc đang nhìn mình, ánh mắt kia mang theo tia phức tạp, cặp mắt lạnh lùng vẫn không dời thân ảnh y phục trắng thuần khiết trên lầu. Cho đến khi Thanh Long – Một trong Tứ đại hộ pháp lên tiếng:

“Gia, chúng ta vào tạm thời vào đây để nghỉ ngơi có được không?”.

.

Người được Thanh Long gọi là ‘gia’ chuyển tầm mắt, đóng rèm che lại, một bàn tay thon dài, rõ từng khớp xương vươn ra, sau đó là một thân ảnh to lớn bước ra ngoài, khí chất cùng chiếc mặt nạ bạc của người đó thu hút không ít ánh nhìn của những người đi đường. Đến khi hần ngẩng đầu lên thì đã không thấy thân ảnh nhỏ nhắn vận y phục trắng kia đâu nữa!

“Diệp cô nương, tới phiên cô!”. Đạm Đài Ngữ Yên một thân y phục hồng nhạt mỉm cười, khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhìn Tiểu Du. Nhìn vào Đạm Đài tiểu thư làm cho người ta cảm thấy thoải mái sạch sẽ.

Tiểu Du nhấp ngụm trà, sau đó nhúm lấy một quân cờ trắng, nghĩ ngợi...

Ngày đó, sau khi về đến kinh thành của Hiến Viên Quốc, Tiểu Du lập tức bắt tay vào việc chế thuốc giải cho Đạm Đài Ngữ Yên, bên Tử tiểu thư cũng không có động tĩnh gì quá lớn, nàng cũng có một chút nghi ngờ về sự bình yên này. Bất quá, thuốc giải cũng đã hoàn thành, vị Đạm Đài tiểu thư này đã tỉnh, hoàng kim nàng cũng đã nhận, có phải hay không nên suy nghĩ việc rời đi nơi này?!

“Diệp cô nương chẳng hay đang phiên nào chuyện gì?”. bên kia, Đạm Đài Ngữ Yên thấy nàng thảnh thơi nhủu mi thì quan tâm hỏi.

“À, cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là tiểu nữ đang nghĩ một số việc sắp tới cần phải sắp xếp lại mà thôi! “. Tiểu Du tiếp tục đặt một quân cờ xuống bàn cờ, tách trà trên bàn vẫn bốc hơi, thời gian vẫn nhẹ trôi, mặc dù Đạm Đài Ngữ Yên tư chất thông minh, nhưng nàng ta cũng không thể nào đoán hết được suy nghĩ cùng sự tính toán của vị Diệp tiểu thư này!

“Diệp cô nương, có phải Đạm Đài phủ chúng ta có chỗ nào tiếp đãi không tốt sao? “. Trong lời nói của Đạm Đài Nhậm mang theo một chút không hài lòng, ông ta thật sự là không muốn để cho Diệp Vân Du rời phủ là có nguyên do. Một vị thầy thuốc giỏi như vậy, ông ta thật sự không muốn vụt mất nhân tài.

“Thật sự không phải, thời gian qua là ta đã làm phiền quý phủ nhiều rồi.” Tiểu Du nhìn thoáng qua sắc mặt của Đạm Đài Nhậm, nàng mặc kệ ánh mắt ông ta đang hơi trầm xuống, nói tiếp, “Chỉ là, tôi còn có vài bằng hữu, chúng tôi đã lạc nhau, giờ cũng đến lúc phải đi tìm bọn họ rồi! “.

Qua một hồi, Đạm Đài Nhậm mới thở hắt ra, ông ta nhìn Vân Du, nói:

“Được, thực ra nếu không phải cô nương còn có việc, Đạm mỗ ta cũng muốn sắp xếp cho cô ở lại đây một thời gian bầu bạn cùng Yên Nhi. Vậy, Diệp cô nương, chúc cô lên đường bình an! “.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đại hội võ lâm (tam)

Ba ngày sau, đại hội võ lâm cũng đã đến. Năm nay, Võ lâm đại hội diễn ra ở mộ thủy son trang – Thiên hạ đệ nhất son trang, trang chủ của Mộ Thủy son trang là Mộ Dung Thủy, cũng chính là đương kim minh chủ hiện giờ.

Từ sáng sớm, các nhân sĩ võ lâm, các bang phái cũng đã tụ tập khá đầy đủ tại Mộ Thủy son trang.

Sở Dạ Nguyệt cùng Mai Ly chậm chậm xuống ngựa. Dạ Nguyệt một thân tử y kiều mị, dưới sa mạn, miệng khẽ nhếch lên làm nàng thêm vài phần quyến rũ. Dừng chân trước cổng lớn đề bốn chữ: “Mộ Thủy son trang “. Nàng hít sâu một hơi rồi không nhanh không chậm bước vào trong. Không khí trong son trang bừng bừng khí thế, Tể Nguyệt thấy cảnh này thì hơi nhũn mảy rồi lại gằn ra.

“Tiểu thư, chúng ta chọn chỗ kia ngồi đi! “. Mai Ly chỉ tay về hàng ghế xa nhất, mà không gây sự chú ý nhất. Nàng cũng mặc kệ xưng hô của Mai Ly mà gật đầu, tiến về phía hàng ghế kia.

Hai người ngồi nói chuyện, mắt đẹp của nàng vẫn luôn âm thầm quan sát xung quanh.

“Các vị, hoan nghênh đến dự đại hội võ lâm lần này. Mộ Dung Thủy ta năm nay lấy danh nghĩa là Đương kim minh chủ võ lâm hiện tại đứng ra tổ chức đại hội võ lâm, mong các vị bằng hữu không chê trách! “. Bước lên khán đài chính là Mộ Dung Thủy của Mộ Thủy Son trang, lời này vừa nói ra, ở dưới đã là một mảng không khí sôi động, người người hứng thú.

Một người trong số đám đông ở dưới giơ tay lên, giọng nói ồm ồm có chút khó nghe:

“Vậy, phần thưởng cho Tân minh chủ võ lâm năm nay sẽ là thứ gì a?”.

“Đúng vậy, sẽ là thứ gì a?”. Người người hòa theo, tiếp đó là một mảng xôn xao, bàn tán rầm rộ.

“Đương nhiên là chức Tân minh chủ võ lâm, còn có,... Một cây đèn lưu ly của Tây vực cống hiến.” Mộ Dung Thủy rất hài lòng với biểu cảm của mọi người. Ai cũng biết, Tây vực nằm ở vị trí rừng núi, nhiều bảo vật vô giá. Thế nhưng, trong võ lâm chưa từng có ai vào rồi, mà lại có thể ra dễ dàng được. Tây vực mỗi năm đều cống hiến cho trung nguyên những báu vật kỳ lạ, trong số đó, đèn lưu ly tất nhiên cũng thuộc dạng quý giá. Có được đèn lưu ly cũng tương đương đồng nghĩa với việc, bạn sẽ tăng lên ba trăm năm công lực.

Sở Dạ Nguyệt ngồi dưới dường như không mấy hứng thú với những lời vừa rồi của mộ dung thủy. Còn Mai Ly lại khác, nàng ấy vô cùng hào hứng muốn nhìn thấy đèn lưu ly.

“Các vị, thể lệ cuộc thi năm nay cũng như mọi năm, ai muốn ứng tuyển vị trí Minh chủ võ lâm thì lần lượt bước lên khán đài, người nào có thể đả bại được mọi địch thủ cùng thâm phẩm tốt sẽ được tiếp nhận chiếc ghế tân Võ lâm minh chủ!”. Mộ Dung Thủy thông báo rõ thể lệ cuộc thi, sau đó ông hô to một tiếng, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Lần lượt, các môn phái nhỏ trong chính phái đều đã xuất chiêu, mỗi người một vẻ. Cuộc chiến càng lúc càng kịch tính, bọn họ không ai nhường ai, kẻ thua cuộc thì khâm phục bước xuống khỏi sân đấu, thắng thì vẫn tiếp tục.

Người đang dẫn đầu là chương môn phái Vân Hoa – Triệu Thanh Hoa. Ở dưới lại vô cùng im lặng, lần này, Sở Dạ Nguyệt mới tao nhã đứng lên, làm cho người ta có một chút cảm giác bị áp bách không nhỏ!

Tiểu Nguyệt thông thả bước từng bậc lên khán đài, nơi Triệu Thanh Hoa đang kiêu ngạo dương đôi mắt dương dương tự đắc nhìn xuống phía dưới.

“Vị tiểu thư này, không biết cô tới đây...?”. Trong mắt Triệu Thanh Hoa ánh lên sự châm biếm đối với Sở Dạ Nguyệt, đồng thời, đôi mắt đào hoa của hắn ta cũng có chút sáng lên khi nhìn thấy mỹ nhân - Mặc dù Dạ Nguyệt mang sa mạn.

Tiểu Nguyệt cũng không để hắn ta có cơ hội để nói hết, trực tiếp đem những lời nói tiếp theo của hắn đánh gãy; nàng biết, người này lợi hại, phần thắng của nàng cũng không cao, nhưng giọng nàng vẫn trong trẻo mà lạnh lùng thông báo:

“Ta, Sở Dạ Nguyệt, đại diện cho Phó Cung Chủ Huyền Cơ Cung Huyết Mẫn tham dự Đại hội võ lâm năm nay. Nếu có gì không đúng, mong các vị tiền bối cùng các vị bằng hữu lượng thứ nương tay.” Nghe nàng nói vậy, toàn bộ những người có mặt tại ‘Mộ Thủy Sơn Trang’ lập tức sững sốt. Huyền Cơ Cung đối phó cung chủ, như thế nào mà võ lâm không thể biết chứ? Nhưng, bọn họ chính là không biết. Lúc này, Triệu Thanh Hoa ánh mắt bỗng nhiên híp lại nhìn nàng, trong mắt xuất hiện vài tia khó tin, hắn biết, nếu là người của Huyền Cơ, nhất định là không dễ đối phó, cho dù là nữ nhân.

Nhận thấy được sự khó tin trong mắt Triệu Thanh Hoa, miệng nhỏ của nàng dưới sa mạn cười giễu hai tiếng: “Triệu công tử, nên bắt đầu rồi, phải không?”.

“Được, vậy tại hạ xin mạo muội!”. Triệu Thanh Hoa từ sau lưng rút thanh kiếm dẻo như sợi vải, ánh mắt loé lên vài tia dị thường, hướng Sở Dạ Nguyệt mà đánh tới, trong không khí lập tức vang lên những tiếng xé ra của không khí. Dạ Nguyệt môi khẽ nhếch lên, từ trong ống áo bay ra dải lụa Câu Phách màu tím, đồng thời, tóc nàng cũng dần vì nội lực tác động mà dần dà trở nên tím hơn. Một chân nàng nhẹ nhàng bay lên dải lụa, trượt nhẹ nhàng trong không khí. Mọi người ở dưới cũng bắt đầu xôn xao, một người trong số đám đông hô to: “Kia, cái vật kia, không phải là Lụa Câu Phách năm trăm năm trước từng gây chấn động Tứ quốc sao?”.

“Xem ra vị tiểu thư này thật sự là người của Huyền Cơ Cung nha!”. Người tiếp theo mang ánh mắt sùng bái nhìn Dạ Nguyệt, lời nói mang theo vài tia khó tin nhìn về phía khán đài.

Trên kia, mặc dù Triệu Thanh Hoa liên tục đổi hình dạng của thanh kiếm để cắt đứt dải lụa của nàng, nhưng lại không có cách, điều này làm hắn thực sự là điên lên.

Càng nghĩ, thanh kiếm trong tay càng điên loạn lao về phía Dạ Nguyệt. Sở Dạ Nguyệt xoay chân phải, tung mình lên không trung, tóc dài theo động tác mà xoã ra, dây cột tóc cũng bay tuốt trong gió. Đây, chính là một cảnh đẹp khó thấy. Nhận thấy Triệu Thanh Hoa thực sự điên rồi, nàng cũng không có chú ý đến việc, có ba cây trăm năm đang lao về phía mình cùng với tốc độ ghê người.

“A, Sở Phó cung!”. Mai Ly đứng phía dưới nhanh chân chạy lên khán đài, hô to một câu, nàng ấy đang cực kỳ lo lắng cho Sở Dạ Nguyệt.

“A.” Sở Dạ Nguyệt nhận thấy có gì không đúng ở sau bả vai, liền thu vài lụa về, thân ảnh vô lực ngã xuống, bay tự do trong không trung.

Phịch một tiếng, cả cơ thể nàng đều ngã xuống đất, một dòng máu đỏ chói mắt chảy ra từ khe miệng. Mai Ly hoảng hốt, nhanh chân chạy lên, một tay đỡ lấy nàng, tay còn lại, đưa lên mũi nàng, Mai Ly nhẹ nhàng thở ra một cái, thật may quá, kim châm không có độc.

“Không cần lo lắng, ta... Ta không sao!”. Dạ Nguyệt cố gắng gượng dậy, lại nhìn về phía Triệu Thanh Hoa, hắn ta đang vô cùng đắc ý mà tâm không cam. Nhưng lý trí của nàng lại trì hoãn, trước mắt tối sầm lại, Tiểu Nguyệt ngất trên tay của Mai Ly. Mai Ly hiểu chuyện, liền đem Tiểu Nguyệt từ trong đám đông đi về phía nhà trọ.

Trên khán đài, ánh mắt của Triệu Thanh Hoa từ từ tĩnh xuống, nhìn bóng dáng các nàng rời đi mà kiêu ngạo, hồi nãy, nếu không có sự trợ giúp từ các huynh đệ, có lẽ, hắn thực sự đã bại dưới tay của nàng rồi. Hắn điên cuồng cười lên một tiếng, kiêu ngạo mà phách lối hét lên:

“Còn kẻ nào chưa phục thì bước lên đây, cùng ta đấu một trận!”.

Mộ Dung Thủy mím môi, xét về võ công, Triệu Thanh Hoa này giờ đã đánh bại bao nhiêu cao thủ, nhưng nhân phẩm của thanh niên này ông cũng không dám tin tưởng cho lắm, hơn nữa, nhìn ánh mắt sát khí vừa rồi của hắn làm cho Mộ Dung Thủy chưa dám ra quyết định.

ở dưới lại xôn xao: “Vậy là vị Sở cô nương kia thua rồi sao? Ta thực cũng không phục triệu thanh hoa cho lắm!”.

“Nếu không còn ai lên nữa, có phải ngôi vị Minh Chủ Võ Lâm sẽ...”. Triệu Thanh Hoa ánh mắt loé lên tia đắc ý cùng sự ngoan độc âm hiểm, lời nói của hắn ta còn chưa có nói hết, liền bị một câu hỏi lần nữa đánh gãy:

“Muốn giành vị trí Minh chủ, phải hỏi qua ta đã!”. Giọng nói cuồng ngạo mà trong trẻo của một nữ tử y phục trắng muốt vang lên, thân ảnh từ từ tiến vào. Mọi người có mặt ở đây ai cũng lần nữa hít phải ngụm khí lạnh.

“Người là ai?”. Triệu Thanh Hoa nghe những lời nói cuồng vọng vừa rồi thì tức giận hét to, vang cả khán đài.

Thế nhưng, nữ tử kia chỉ coi thường cười lạnh vài cái, cũng không có trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Triệu Thanh Hoa bại trận

<< Chúng ta mặc dù không phải là người cùng một thế giới, nhưng hoàn cảnh giống nhau,... Mãi mãi đều bị thương, tội nghiệp như vậy...>>

Nữ tử thân bạch y từng bước tiến vào, khí chất làm cho tất cả mọi người có mặt tại đây đều phải chú ý. Triệu Thanh Hoa híp híp con mắt gian tà, đồng thời một phen quan sát nữ tử này.

Từ Hạ cũng đưa đôi mắt nâu khói trong suốt của mình mà đánh giá tất cả, cuối cùng, mắt nàng dừng lại trên người Triệu Thanh Hoa, nàng khinh thường hừ lạnh, cười thành tiếng:

“Ha, ngươi là người chơi xấu vừa rồi?”.

Triệu Thanh Hoa nghe qua liền hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng trên mặt vẫn làm bộ vô tội: “Cô nương đây là...?”.

Từ Hạ vẫn phong thái kiêu ngạo như vậy, từng cái giờ tay nhấc chân đều lộ ra khí thế áp người, đối với loại người này, nàng tuyệt không muốn phí lời; hồi này, một đệ tử trong số Vân Hoa phái dùng ám khí đã thương đánh lên người khác nàng cũng nhìn thấy:

“Cung Chủ Huyền Cơ Cung”.

Lời vừa nói tiếp tục đánh vào nơi sâu nhất của tất cả mọi người, Huyết Ảnh Cung Chủ là người rất đáng tin nhiệm, lúc còn trong giang hồ cũng quen biết vô số bằng hữu, như vậy, không thể nào không làm cho bọn họ nghi ngờ được. Một nữ tử kiêu ngạo như vậy, một ngày bỗng dưng đứng trước mặt bạn nói cô ta là Tân Cung Chủ Huyền Cơ uy danh lừng lẫy, bạn có dám tin không, đương nhiên sẽ dậy lên một đồng nghi ngờ rồi!

“Có thật không vậy? Huyền Cơ lần này thật sự đổi chủ rồi sao?”. Người Tỷ lên tiếng đầy nghi vấn.

“Cái này làm sao xác minh chứ, Huyết Ảnh lão chủ cũng không ở đây, hồi này là một Tân Phó Cung Chủ, bây giờ tiếp tục là một Tân Cung Chủ xuất hiện, xem ra hôm nay thật sự gặp những tin tức dọa người rồi!”. Người Sừ nói phụ họa, bàn tay không ngừng vuốt ngực cùng biểu cảm khuôn mặt phong phú.

“Thế nào? Triệu Thanh Hoa, ngươi vừa rồi còn dám đánh lên người của huyền cơ chúng ta, ta rất muốn hỏi, ngươi, muốn thế nào?”. Lời nói của Từ Hạ mang chút chế giễu mà lạnh lùng. Lời nàng vừa dứt, mọi người ở dưới cùng các đệ tử Vân Hoa phái im bật. Đệ tử vừa rồi phóng ám khí độc với Sở Dạ Nguyệt thì mặt mày tái mét, chân tay đã bắt đầu đứng không vững, hiển nhiên là điều này cũng không qua mắt được Liễu Từ Hạ nàng.

“Rốt cuộc cô muốn gì?”. Tâm tình lúc này của Triệu Thanh Hoa vô cùng phức tạp, mặc dù người trước mặt là một mỹ nhân (Lúc này Hạ tỷ đeo khăn che mặt, lộ mỗi đôi mắt). Hắn biết người trước mặt không dễ đối phó. Nhưng, ánh mắt hấn lại một lần nữa loé lên, hắn, nhất định phải giành được chiếc ghế Võ Lâm Minh Chủ, nhất định.

“Đánh bại ngươi, cho dù Tân Võ Lâm Minh Chủ không thuộc về ta cũng không sao. “. Lời nói của nàng cuồng ngạo mà lạnh lùng. Khí thế áp bức cùng ánh mắt luôn luôn lạnh lẽo làm người ta không khỏi suy nghĩ: Rốt cuộc cô gái này đã từng gặp phải chuyện gì mà tâm hồn thiếu nữ lại đáng sợ đến vậy?

“Cô nghĩ chỉ vài lời nói mà cho rằng ta sẽ sợ cô?”. Triệu Thanh Hoa nói châm biếm mang theo vô vàn sự khiêu khích đối với nàng.

Từ Hạ câu nhẹ đôi môi thành hình bán nguyệt, muốn thách thức nàng, được, vậy thử xem, cuối cùng là ai phải khóc đây?

“Muốn biết thì tự mình thử xem?”. Từ Hạ một chân bay nhẹ lên không trung, vận khí từ nơi sâu nhất trong cơ thể, bạch y trong gió bay tứ tung, tóc đen ba ngàn sợi tự do xoã ra. Nữ tử trong không trung cuồng ngạo mà tự tin, khiến cho người ở dưới không khỏi nhìn nàng bằng con mắt khác. Quả nhiên, đồ đệ của Huyết Ảnh môn chủ không hề tầm thường!

Triệu Thanh Hoa âm thầm rút kiếm bạc của mình từ sau lưng ra, thanh kiếm uốn éo một cái rồi duỗi thẳng ra, loé sáng lên, hướng thẳng Từ Hạ mà lao tới.

Lúc này, trên không trung, Từ Hạ đang vận nội công, nàng không tin nội công do tư chất thiên phú của mình lại thua cái thanh kiếm vô tri vô giác cùng cái con người âm hiểm kia. Một quả cầu nho nhỏ từ khoảng giữa hai bàn tay của nàng, từ màu trắng chuyển dần sang màu cam, nó to dần lên, nốt chu sa hình hoa sen trên trán nàng mờ mờ rồi hiện lên rõ ràng khi quả cầu chuyển màu, làm thân ảnh trong không trung của nàng trở lên kiêu diễm lạ thường.

Triệu Thanh Hoa theo thanh kiếm trong tay bay vọt lên, bay ra sau lưng Từ Hạ, trong khi nàng đang nhắm mắt, theo thính giác cảm nhận vị trí đối phương.

‘ Xoạt, vù, vù ‘. Tiếng thanh kiếm của Triệu Thanh Hoa lao tới, ngay lập tức, Từ Hạ mở mắt ra, xoay nhẹ bàn chân, phóng quả cầu trong tay đang lớn dần lên về phía hắn, xé toạc mũi kiếm, tia lửa xẹt ra, tạo ra một cột sáng lớn lao rầm rầm xuống dưới khán đài, mà hai người vẫn đang hăng say giao

chiến ở trên kia.

Từ Hạ đẩy mắt xẹt qua tia nham hiểm lạnh lẽo, nàng dùng ngón trỏ của mình, kéo mũi kiếm lại gần, trong khi Triệu Thanh Hoa đang không biết mình tiếp theo sẽ phải làm gì. Từ xưa đến nay, hắn chưa gặp người nào có thể không chế kiếm bạc của hắn. Đến khi tỉnh mộng, thanh kiếm trong tay hắn đã bị Từ Hạ đoạt mất.

“À há, cứ nghĩ nó lợi hại ra làm sao, không ngờ cũng chỉ giống một thanh sắt gỉ, tầm thường!”. Quả thật là câu nói khó đỡ, Từ Hạ vuốt thanh kiếm, thân mình nhẹ nhàng đáp xuống đất. Nàng dùng ánh khinh thường nhìn Triệu Thanh Hoa đang nặng nề đáp đất, không báo trước, thanh kiếm được nàng điều khiển cứ thế lao về phía trước mặt triệu thanh hoa.

“Thật không biết nghe lời!”. Giọng nói của nàng mang chất khí giễu cợt. đến khi thanh kiếm lao đến gần mặt hắn, nàng dừng lại, ép chặt mũi kiếm áp lên mặt Triệu Thanh Hoa, hắn đã bị nàng điểm huyết tự bao giờ. Đau đớn tràn lan trên mặt, hắn, chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy, máu chảy theo gò má xuống cằm, rớt xuống y phục. các đồ đệ Vân Hoa phải ở dưới thì nhao nhao phẫn nộ, chửi mắng bọn họ bị khi dễ, lẽ nào bọn họ lại nhẫn nhịn.

Nàng buông thanh kiếm ra, rất ghét bỏ thanh kiếm lẫn lóc dưới đất; chán ghét nói:

“Không cần cảm ơn, là người khi dễ người của Huyền Cơ Cung chúng ta trước!”. Bóng lưng nàng khuất dần sau cổng lớn. Nàng như con gió, đến vô ảnh, đi vô tung, thần thần bí bí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tôn chủ ma giới - Công tử Mạc Lâm

Sau khi Từ Hạ rời đi, đệ tử của Vân Hoa phái cùng Triệu Thanh Hoa cũng lần lượt kéo nhau rời đi. Đại Hội Võ Lâm vẫn được tiếp tục. Người chiến thắng giành được chiếc ghế Tân Võ Lâm Minh Chủ là chủ môn Thanh Sơn phái – Hoàng lão sư Hoàng Lâm.

Trên lầu hai Thiên Nhã Các, nam tử hắc y tà mị, khuôn mặt bị che kín bởi chiếc mặt nạ bạc được cắt ghép tinh xảo. Người đó nhìn về phía không xa là Mộ Thủy Sơn Trang, ánh mắt có chút suy tư trầm ngâm.

“Gia, theo lệnh của ngài, thuộc hạ đã thu thập được đầy đủ thông tin về khu rừng phía Bắc, khí hậu hoàn toàn thích hợp làm căn cứ mới.”. Thanh Long tay cầm cuộn giấy, thao thao bất tuyệt nói, chỉ là, lời nói của hắn hình như hoàn toàn không lọt vào tai Mạc Lâm.

Nam nhân vận y phục đen đang ngồi thưởng trà là Mạc Lâm – Là người có thân phận cực kỳ bí ẩn. người trong giang hồ chỉ biết đến Mạc Lâm công tử là tôn chủ Ma giới. Cũng có người nói, Mạc Lâm là người của triều đình, con cháu hoàng tộc, tin đồn ấy đã tạo nên một làn sóng dữ. Bởi lẽ, từ trước đến nay, người trong giang hồ với người của hoàng thất đều có mâu thuẫn khó lý giải, mà Mạc Lâm được biết đến là Tôn chủ quỷ môn, thị huyết như vậy, làm sao thuộc dòng dõi hoàng tộc đây!

“Gia! “. Thanh Long cảm thấy chủ tử mình hôm nay hơi lạ cho lắm, liền nhíu mày, hắn khẽ hắng giọng thêm cái nữa: “ Gia, ngài có nghe thấy thuộc hạ nói gì không? “.

“Nghe “. Mạc Lâm chỉ đang suy nghĩ, hắn cảm thấy hơi tò mò về nữ tử kia, nàng là ai? Hắn tại sao lại cảm thấy hai người khá giống nhau về tâm tư nhỉ?

“Khu rừng phía Bắc kia ngại cứ tùy ý thiết kế trận pháp, loại chuyện này trước giờ vốn dĩ không nên đến tay bản tôn xử lý, ta tin tưởng vào năng lực của bốn người các ngươi!”. Mạc Lâm thối nhẹ chén trà, mặt nước dao động, hơi vẫn bốc lên như cũ. Con mắt màu hổ phách đặc biệt luôn luôn được che giấu kỹ càng sau lớp mặt nạ giá trị, tâm tư người này làm cho người ta thực cảm thấy vô cùng khó đoán!

Thời tiết hôm nay vẫn như thường, chỉ là tâm tư mỗi người khác nhau tùy ý thay đổi mà thôi!

.....
Nhất Sơn Quán.

“Ba à, ba.... Đừng bỏ rơi con mà, ba, ba. Mẹ, con xin lỗi người, là Tiểu Nguyệt không tốt, Tiểu Nguyệt thật bất hiếu!”. Sở Dạ Nguyệt đôi môi tái nhợt mấp máy, miệng mớ hồ nói, có thể nghe ra trong giọng nói của nàng tràn ngập sự bi thương và tuyệt vọng, cùng đau khổ.

Mặc dù Sở Dạ Nguyệt không trúng độc, nhưng loại được có trong mũi tên kia cũng không đơn giản như vậy, theo dự đoán của Mai Ly thì có lẽ nửa canh giờ là tỉnh rồi mà. Khoé mắt của Sở Dạ Nguyệt rơi xuống giọt lệ trong suốt kỳ ảo làm cho người ta đau lòng. Mai Ly thấy vậy thì vừa mừng vừa hoảng:

“Tiểu thư, cô sao rồi?”. Mai Ly trên khuôn mặt khả ái tràn đầy sự lo lắng, nàng ấy đưa tay lên sờ trán của Dạ Nguyệt, sau đó lại tự sờ sờ cái trán trơn mịn của mình, rồi thăm thò phào một cái, cũng may là Sở Dạ Nguyệt không có dấu hiệu bị sốt!

Ngoài cửa Nhất Sơn Quán, một nữ tử đeo sa mạn trắng, y phục trắng, tâm khí cao ngạo nước vào, theo sau là hai người mặc hắc y, cả ba người đều có ánh mắt vô cùng lạnh, đủ lạnh làm cho người ta đổ mồ hôi.

“Chủ quán, cho chúng tôi thuê hai gian phòng hạng nhất!”. Một trong hai nam nhân đi cùng nữ tử bạch y lên tiếng, chủ quán cũng không dám chậm trễ, lau mồ hôi nói ‘được’ một tiếng.

Đôi mắt màu khói của Từ Hạ nhẹ nhàng quan sát, lão đầu kia trong thư chỉ nói nàng đợi hắn ở đây, cũng không nói là bao giờ thì đến làm cho nàng có chút không hài lòng, Huyết Ánh tâm hồn thật chả giống một ông lão gì cả!

Ba người (tính cả hai thuộc hạ của nàng) theo tiểu nhị lên lầu trên, không biết là do cảm tính hay là nàng nhận ra điều gì mà bước chân bỗng dừng lại, đầu quay qua nhìn gian phòng có mùi của thuốc, nhưng sau năm giây, nàng lại tiếp tục đi. Sau này khi nghĩ lại, Từ Hạ lúc ấy lại thật khâm phục chính mình có giác quan nhạy bén!

(Từ bây giờ tác giả đã đổi bút danh từ ‘Huyết Sắc Vô Ảnh’ sang ‘Điệp Vũ Mạn Ảnh’, chỉ là do trên sstruyen.com nguyên tắc là đã đăng thì không thể đổi, nếu có gì thắc mắc, các bạn cứ ib cho nick Faceboock của mình ở dưới!).

-Điệp Vũ Mạn Ảnh-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không rõ ràng!

Thời tiết ở Hiên Viên quốc đang trong thời gian giao mùa, từ mùa đông sang mùa xuân, một vài loài cây vẫn còn đang rụng lá, những chiếc lá úa vàng chết đi để mầm non mới thể chỗi.

Ở đất nước này, hoa đào ở mỗi địa phương khác nhau đều có thời gian ra hoa khác nhau, giống như ở Đào Hoa Sơn Trang phía Bắc của Hiên Viên Quốc mà giáp với biên giới Bắc Đường Quốc và Nam Cung Quốc, tiếp nhận hai loại khí hậu của hai quốc gia này, vì thế mà hoa đào ở Đào Hoa Sơn Trang luôn nở hoa quanh năm. Tiến vào trong nội thành Hiên Viên Quốc thì khí hậu có phần khô và lạnh hơn, thuận theo tự nhiên thì hoa đào nở vào mùa xuân, hiện giờ Lan Thương Đại Lục đang bước vào thời gian giao mùa mà hoa đào mới chỉ hé nụ.

Phủ Thái tử - Hiên Viên Vũ.

Lan Ti các.

Trước gương hiện ra gương mặt mang khí chất cao ngạo xinh đẹp, nữ tử có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn trắng nõn, mi tâm nàng có một cái bớt nhỏ hình hoa sen đỏ rực.

*Giải thích: Cái bớt nhỏ ở mi tâm của chị ấy có thể hiểu giống như nốt chu sa trên trán của nữ nhi thời xưa.

Nàng ngồi trước gương nhìn chính mình, suy nghĩ một chút, nếu không phải họ Hiên Viên kia sáng sớm đã sai người đến, dặn nàng chuẩn bị sớm để vào cung yết kiến Thánh thượng cùng Hoàng hậu, thì đã không cần phiền phức như vậy!

Lan Nhi đứng ở phía sau vấn tóc cho nàng, động tác thật nhẹ nhàng nhưng kết quả thật hoàn mỹ. Tóc của nàng được nàng ấy vấn lên một nửa, nửa còn lại xoắn tự nhiên xuống, tóc ba ngàn sợi thỉnh thoảng khẽ lay động, thật đẹp!

Thoáng thấy Lan Nhi còn định cài thêm mấy cái trang sức bằng vàng ròng kia, nàng lại nghĩ đến cái hôm cử hành hôn lễ của mình, thật sự rất nặng đầu, bởi tóc của nữ nhi thời này rất dày và dài, vấn lên đã cực rồi, còn phụ thêm mấy thứ diêm dúa này, nàng có chút không chịu nổi!

“Được rồi, cũng chỉ là vào cung yết kiến, không cần làm phiền phức như vậy!”. Nàng hơi lạnh giọng nói, tiện tay tháo mấy thứ mà Lan Nhi vừa cài lên đầu cho nàng. Giọng nói của nàng từ khi bé nàng nói đã cảm thấy có chút lạnh lùng, cho dù có thấp giọng hay dịu dàng đến mấy thì độ lạnh cũng chỉ giảm có nửa phần.

“Nhưng mà, tiểu thư. Những thứ này đều là của hồi môn từ nhà mẹ đẻ ngài, sao có thể không dùng, nhìn chúng thật sự rất đẹp mà. Hơn nữa...”. Lan Nhi cứ thao thao bất tuyệt, cũng có ý không nhìn đến cái nhúm mày của Kỳ Tuyết.

“Được rồi được rồi, em không cần phiền phức như vậy, số trang sức này bây giờ ta không dùng thì sao này cũng có lúc có ích. Hơn nữa, nếu ta không dùng, có thể để lại làm của hồi môn cho em mà!”. Tiểu Tuyết thuận miệng trêu đùa Lan Nhi một phen, khoé miệng cũng kéo cong lên một chút, làm cho Lan Nhi hai má kéo đến rặng mây hồng.

“Tiểu thư, người thật là...!”. Lan Nhi ôm hai má, Tiểu Tuyết cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng, má núm đồng tiền hiện lên, khiến lan nhi sững sờ một giây. Lan nhi cảm thấy tiểu thư của nhà mình tính cách thay đổi rồi, nhìn lại như thế nào vẫn không cảm thấy giống như trước!

“Tiểu thư, người cười lên đẹp như vậy, vì sao từ trước đến giờ đều không chịu cười chứ?”. Lan Nhi chỉ thuận miệng hỏi vậy, nhận lại là ánh nhìn ngạc nhiên của tiểu thư.

“Như thế nào, chẳng lẽ trước kia ta đều không cười?”, Tiểu Tuyết quay đầu lại nhìn Lan Nhi, mày đẹp nhũn lại, ánh mắt đằm tĩnh trước đó nổi lên vài tia kinh ngạc.

“Tiểu thư, không lẽ ngài quên rồi sao, trước kia, tiểu thư cả ngày ngo ngoắt một chỗ, miệng luôn luôn lẩm bẩm gì đó.”. Lan Nhi còn đang nghĩ, liệu có phải chủ tử vì đâm đầu vào cột tự sát mà thành mất trí nhớ rồi hay không?

Lan Nhi nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Kỳ Tuyết, nói tiếp:

“Bình thường nếu không có việc gì, ngài sẽ ở khuê phòng ngủ. Nhưng hễ Ngũ tiểu thư kia đến, nàng ta sẽ xui khiến người phá phách... Mọi người khi nhìn đến bộ dạng đó của người, đều nói...”. Lan Nhi ngập ngừng, mắt liếc quan sát cảm xúc khuôn mặt của Tiểu Tuyết, thấy nàng mày càng ngày càng nhũn chặt liền không dám nói ra hai chữ cuối cùng kia.

“Ý người là, ‘ngốc từ’?”. Tiểu Tuyết thay Lan Nhi nói ra hai chữ ‘ngốc từ’ kia, mày nhũn lại thành viên núi, trong đầu hiện ra vô số hình ảnh mờ nhạt, lúc hiện đại, lúc cổ đại. Kỳ Tuyết ôm đầu người hơi co lại, Lan Nhi lúc này cũng không để ý đến tiểu thư cho lắm. Sau khi những hình ảnh kia biến mất, Kỳ Tuyết mới buông tay, trên trán đã rịn rã một tầng mồ hôi, thở mạnh một cái!

“Lan Nhi, thật ra thì, từ sau khi tỉnh dậy, ta liền đem chính mình quên hết những thứ trước kia, kể cả phụ thân phụ mẫu. Vậy... em cảm thấy ta bây giờ tốt hơn, hay trước kia tốt hơn?”. Kỳ tuyết đứng lên, xoay người đứng đối diện với lan nhi, mắt đẹp thản nhiên nhìn nàng ấy trả lời.

“Đương nhiên là tiểu thư bây giờ rồi! người bây giờ rất tốt, em vẫn mong như vậy! Tiểu thư, chúng ta đi thôi, không nên để cô gia đợi lâu!”.

“Được rồi, đi thôi! Còn nữa, sau này không được gọi họ Hiên Viên kia là cô gia.”. Lâm Kỳ Tuyết véo má Lan Nhi một cái, đến câu sau thì dí dí cái trán của nàng ấy hai cái.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi Lan Ti các. Từ Lan Ti các, muốn ra được đến sảnh chính còn phải đi qua một cái hồ sen và Đào viện, đúng như tên gọi, Đào viện trồng rất nhiều hoa đào. Thời điểm giờ, hoa đào đang trong khoảng hé nụ, dù vậy sắc hồng của vườn đào đều rất rực rỡ.

Khi hai người Kỳ Tuyết và Lan Nhi vừa bước chân đến đào viện, khung cảnh hiện ra trước mắt hai người, dưới gốc cây đào to nhất, cũng là cây đào luôn ra hoa và tàn sớm nhất... Nam nhân y phục màu lam yêu nghiệt, hai tay ôm chặt nữ tử thân hình nhỏ nhắn hồng y, tóc nàng ta khẽ theo gió bay bay. Thân hình nàng ta có chút gầy yếu, giống như thủy tinh bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ, làm cho người ta thương tiếc, đặc biệt là nam nhân. Mà nam nhân khoác lam y đang ôm nữ tử hồng y kia lại là Thái tử đương triều của Hiên Viên Đế Đô – Hiên Viên Vũ. Chân của Lâm Kỳ Tuyết có chút khựng lại, không hiểu sao khi nhìn thấy cảnh này, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của Phương Tuấn Kỳ cùng cô gái quán bar hôm nàng xuyên không, lòng nàng có chút đau đớn, sau đó liền tự trấn an chính mình, nói rằng: ‘Không có việc gì, không có việc gì. Người trước mắt này là Hiên Viên Vũ, không phải là Phương Tuấn Kỳ, tuyệt đối không phải! Bình tĩnh, bình tĩnh!’

Thấy nàng có chút thất thần, Lan Nhi ánh mắt theo đó mà nhìn về phía trước, chỉ thấy cô gia đang ôm một nữ tử trước đào viện: “Cô gia hân...”. Lan Nhi cũng không biết mình nên nói gì vào lúc này nữa, liếc mắt thấy tiểu thư không nói gì, mặc dù khuôn mặt lạnh nhạt, nhưng ánh mắt giống như vô cùng đau lòng, vô cùng thương tâm: “Tiểu thư, cô cũng đừng đau lòng quá, Thái tử cô lẽ chỉ là nhất thời mê muội mới như vậy, đợi...”.

Không đợi Lan Nhi nói tiếp, Lâm Kỳ Tuyết chỉ cười nhạt, giống như là không để ý đến khung cảnh chói mắt trước mặt, nàng chỉ nghĩ: Nếu không phải do cái tên họ Hiên Viên kia có khuôn mặt giống với Phương Tuấn Kỳ, có lẽ nàng cũng không để ý nhiều như vậy. ‘Phương Tuấn Kỳ, Tuấn kỳ, cái tên này, có lẽ nàng nên quên thôi. Kiếp trước là hân phản bội nàng, tình nhân của hân còn khiến nàng bị tai nạn khiến nàng hồn bay phách lạc, linh hồn mới lại không rõ ràng thế nhưng bị đưa về cổ đại. Có lẽ bây giờ ở thế kỷ 21 hân và a tình nhân kia đã chẳng còn trên đời này nữa rồi, ba nuôi của cô chắc cũng chẳng thể nào để yên việc này đâu!’

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cảm giác trong lòng

Kỳ Tuyết sau một hồi thất thần rốt cục cũng quay về trạng thái, nàng tự mắng mình hai chữ: Ngủ ngốc!

Dưới gốc hoa anh đào, hai người bọn họ ôm nhau tạo nên cảnh đẹp làm cho người nhìn khôngỡ phá vỡ. Tiểu Tuyết nhìn hai người bọn họ không hiểu sao chính mình cũng cảm thấy đầy lòng có một chút chua xót.

Lan Nhi bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng thay tiểu thư mà phẫn nộ đến đỏ cả mắt. Kỳ Tuyết nhìn Lan Nhi như muốn xông đến liền tóm gáy nàng ấy lại, kéo vào một cái cây cổ thụ gần đó. Cái đầu nhỏ của Kỳ Tuyết khẽ thò ra.

Chỉ thấy lúc này Hiên Viên Vũ bỗng nhiên buông hồng y nữ tử yếu đuối kia ra, vì đứng ở xa, Tiểu Tuyết chỉ thấy miệng chàng nhấp máy, nói điều gì đó mà nàng cũng không rõ. Tiếng nói theo gió, Tiểu Tuyết chỉ loáng thoáng nghe được một câu: Ta nhất định sẽ không để nàng chịu thiệt thòi!

Sau này nghĩ lại, Hiền Viên Vũ cho rằng nếu lúc đó chính mình không hồ đồ cho Mộng Điệp một cái ước hẹn thì sau này, cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn như vậy!

Đợi đến khi hai người họ đi rồi, Tiểu Tuyết mới từ sau thân cây bước ra: “Lan nhi, đi thôi, đừng để người của hoàng cung chờ lâu!”. Vốn dĩ bọn họ đứng đây đã vô cùng mất thời gian rồi! Thấy Lan Nhi vẫn thất thần đứng đó không nhúc nhích, nàng khẽ lay người nàng ấy:

“Lan nhi, làm sao vậy? Chỗ nào không khoẻ hả?”

Lan Nhi vẫn cúi gằm mặt xuống mà không có phản ứng, Tiểu Tuyết hơi bực mình, liền sẵn tay kéo nàng theo sau.

“Tiểu thư, cô gia,.. Thái tử hần... Hần bây giờ đã muốn nạp thiếp, vậy sau này người sống sẽ rất khó khăn đấy!”. Bước chân của Tiểu Tuyết bỗng dừng lại, biểu hiện trên mặt có chút đông cứng, năm giây sau, nàng xoay người lại để chính mình đối diện với Lan Nhi:

“Ta còn tưởng em bị làm sao! Sao vậy, nhìn em giống như sắp khóc?”.

Vành mắt Lan Nhi đã đỏ lên, tiểu thư vốn dĩ trước kia ở Điều phủ đã khổ nhiều, mẫu thân của tiểu thư là thị thiếp, địa vị nhỏ nhoi. Mà cái vị Ngũ tiểu thư kia bình thường rảnh rỗi sẽ xông vào biệt viện của tiểu thư mà đánh đập nàng, sau đó còn chưa hả giận mà tiếp tục sai bảo nàng đi đánh người phá phách. Cho dù là người bình thường cũng không chịu nổi, huống chi là tiểu thư nhà mình yếu ớt lại thấp cổ bé họng, biết kêu ai? Nghĩ đến đây, Lan Nhi rốt cục có bao nhiêu kiên cường đều sụp đổ trước mặt Kỳ Tuyết, nàng ấy khóc rống lên, giống như đứa trẻ lạc mẫu thân phụ thân. Lan Nhi vẫn nghĩ, tiểu thư nhà mình khó khăn lắm mới rời được khỏi cái địa phương kia, bây giờ được gả cho Thái tử, thế mà, hai người thậm chí còn chưa có động phòng mà hần... Hần còn muốn nạp thiếp, vậy tiểu thư của nàng, tiểu thư của nàng sau này phải sống làm sao?

“Tiểu thư, người không đau lòng sao, cô gia hần, hần như vậy...”.

Kỳ Tuyết chỉ cười nhạt, khoé môi câu lên nụ cười lạnh nhạt vô cùng:

“Em cho rằng tiểu thư của em thật sự sẽ đau lòng vì hần ta?”.

Lan Nhi mở to mắt, tiểu thư không đau lòng? Vậy cái cảm xúc đau lòng mà hồi nãy nàng ấy (Lan Nhi) nhìn trong mắt nàng (Kỳ Tuyết) là cái gì?

Tiểu Tuyết thờ dài, làm bộ thân nhiên như những cảm xúc vừa bị Lan Nhi nhìn thấy như không có; nàng dè dặt ngón tay, nhìn Lan Nhi, nói:

“Em xem, ta gặp hần có hai lần, ta mới không thích hần, không đau lòng!”

Rốt cuộc cái lý do kia của Tiểu Tuyết rốt cuộc cũng qua mắt Lan Nhi ngây thơ. Không đợi nàng ấy phản ứng, Kỳ Tuyết lập tức lôi nàng đi:

“Được rồi, đi thôi!”

Suốt dọc đường đi Lan Nhi vẫn cứ cúi đầu, chỉ có vài lần là ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng tiểu thư nhà mình, không biết suy nghĩ gì mà thỉnh thoảng ánh mắt loé lên tia kiên định. Khi hai người đi đến cổng chính, Kỳ Tuyết liền đuổi Lan Nhi vào trong, mặc cho Lan Nhi sống chết muốn bám theo, cuối cùng, dưới con mắt lạnh lùng của Kỳ Tuyết, Lan Nhi chỉ có thể tui thân trở lại vào trong. Nếu đưa Lan Nhi theo, có khi nào nàng ấy không chịu nổi tức giận mà xông lên đánh cho tên họ Hiền Viên kia một trận hay không, rất nhức đầu!

Mặc dù sắp sang xuân, nhưng thời tiết vẫn còn khá lạnh, Kỳ Tuyết kéo chiếc áo khoác lông lên cao hơn một chút rồi nhanh chóng bước lên kiệu. mà trong kiệu, Hiền Viên Vũ đã chờ sẵn ở đó, nửa người chàng dựa vào cửa sổ, đến khi Tiểu Tuyết lên xe, chàng vẫn không thèm nhìn lấy một cái, Tiểu Tuyết âm thầm bĩu môi!

Tiểu Tuyết nhẹ nhàng bước vào trong xe, mắt lạnh hơi đánh giá cách bày trí trong xe, bên ngoài kiệu đã xa hoa, không ngờ bên trong còn xa hoa hơn! Trong kiệu rộng rãi, rèm cửa xanh lam hơi bay bay, phía dưới trải một lớp thảm làm bằng lông cừu thật dày mà ấm áp! Nàng lách mình vào trong, cố gắng ngồi thật xa Hiền Viên Vũ, nàng chỉ nghĩ, nếu hôm nay hần lại nổi điên nữa, nàng không có võ công, vậy phải làm sao? Đương nhiên cách tốt nhất là ngồi xa hần một chút!

Hiền Viên Vũ mắt phượng yêu nghiệt khẽ rời mắt khỏi tấu chương, mi đẹp lười biếng nâng lên, nhìn nàng không chớp mắt, lạnh lùng hỏi:

“Bỏn Thái tử đáng sợ đến thế sao? Như thế nào ta lại nhìn người có vẻ rất sợ hãi?”

Tất nhiên là có hơi đáng sợ, đêm hôm đó không phải người muốn giết bản tiểu thư sao? Nhưng những lời này vừa nghĩ ra liền bị nàng kịp thời tỉnh táo mà nuốt lại vào trong, nàng không dám nhìn thẳng hần, chỉ khe khẽ nói:

“Không có, ta không có sợ người!”. Nàng đang ngồi cạnh hần, có thể tránh được bao nhiêu liền tránh bấy nhiêu, tốt nhất sau này không cần dây dưa với hần!

Hiền Viên Vũ cũng không buồn đùa giỡn nàng nữa, chàng vào thẳng vấn đề:

“Lát nữa khi gặp Phụ hoàng, người tốt nhất ít nói ra những điều không nên nói, biết điều lại cho Bản thái tử, nếu không...”. Chàng cũng chỉ nói lấp lửng phía sau, Kỳ Tuyết giống như lần đầu không sợ người này, miệng rất tự nhiên nói:

“Nếu không? Người sẽ làm gì ta? Hử?”. Nàng cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy, sắc mặt Hiên Viên Vũ vẫn lạnh lùng như vậy, chàng cũng chẳng nói gì nữa, Kỳ Tuyết chỉ nghe thấy chàng cười lạnh một cái, sau đó lại chú tâm vào việc xem đồng tấu chương kia!

Vì đây là lần đầu Kỳ Tuyết đi xe ngựa, liền có chút không quen, rất nhanh mí mắt đã nặng xuống, sau đó liền chìm sâu vào giấc ngủ. Trong mơ, nàng chỉ có cảm giác như ai đó nâng đầu nàng lên, đặt đầu nàng lên một thứ gì đó rất mềm, rất ấm áp, còn nghe tiếng người đó thì thảo nhẹ nhàng vào tai nàng:

“Điều Ái Phụng, đáng ra người không nên bị kéo vào cái ân oán này, không lâu nữa ta liền để người tự do!”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phối hợp cùng nhau diễn kịch - Nạp trắc phi

Sau khi đi được một quãng đường dài, Hiên Viên Vũ và Lâm Kỳ Tuyết cuối cùng cũng tới hoàng cung.

Hai người cùng nhau song song tiến vào. Sáng sớm, trời hơi se lạnh, vài giọt sương cuối cùng của ngày còn sót lại trên lá làm cho cây cối sáng rực và hoa lệ,...Mái ngói đỏ tươi trong hoàng cung làm cho người ta cảm thấy có chút chói mắt. Kỳ Tuyết âm thầm tặc lưỡi một cái: Nơi này còn có thể xa hoa hơn được nữa hay không?

Dọc đường đi vào hậu hoa viên, Kỳ Tuyết thấy rất nhiều người qua lại, ánh mắt có chút hiếu kỳ nhìn bọn họ, đây chính là cung nữ và thái giám thời cổ đại mà nàng thường thấy Trâu Thanh – Cô bạn mơ mộng của nàng hay xem trên TV sao? Hoàn hảo, phi thường hoàn hảo! >_<

Thấy biểu hiện của nàng như vậy, Hiên Viên Vũ không quá lộ liễu tặng cho nàng một ánh mắt khinh thường mà chẳng chút che giấu nào! Kỳ Tuyết lờ mờ hắt một cái, trong lòng kêu gào: Bản tiểu thư chính là lần đầu tiên thấy hoạn quan có được không? Thật ầu ầu! Tất nhiên, những lời vừa rồi nàng chỉ là nói ở trong lòng thôi!

Cước bộ của Hiên Viên Vũ bỗng dừng lại, Kỳ Tuyết lại nhanh hơn chàng một bước thấy vậy thì cũng dừng lại, quay đầu hỏi chàng:

“Làm gì vậy?”.

Chỉ thấy chàng mang ánh mắt nghiền ngẫm mà nhìn nàng. Kỳ Tuyết lớn như vậy mà còn chưa bị nam nhân nào nhìn lâu như vậy, tất nhiên là không tính những người ái mộ nàng ở trường học, đến Phương Tuấn Kỳ cũng chưa nhìn nàng như vậy bao giờ. ‘Phương Tuấn Kỳ’- Phải chăng bây giờ khi nghĩ đến hẳn chỉ là một chút trong buồng không thể chấp nhận mà thôi, không thể chấp nhận khi từ bé đến giờ, chưa ai từng từ chối nàng, hơn ai hết, nàng hiểu đó là sự lợi dụng, cùng nhau mưu cầu lợi ích mà thôi.

Bị chàng nhìn như vậy, Kỳ Tuyết có hơi chút mất tự nhiên, nàng ho khan một cái. Lúc này chàng cũng thôi không nhìn nữa, chậm rãi đi đến chỗ Kỳ Tuyết, làm cho khoảng cách hai người tự nhiên gần lại hơn một chút. Tay của chàng giờ ngang qua đầu nàng, lúc đó, trong lòng Kỳ Tuyết bỗng nhiên dâng lên một loại cảm xúc khó tả. Hiên Viên Vũ cài lên mái tóc đơn giản mà gọn gàng của nàng một cây trâm phụng hoàng, không quá lộng lẫy. Tiểu Tuyết còn nhớ rõ, biểu cảm lúc ấy của chàng được thể hiện qua ánh mắt chính là một chút hài lòng: “Như vậy cũng không đơn giản quá, người chỉ cài một cây trâm ngọc thế kia, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ bọn thái tử đối xử bất công với người! Mất thể diện phủ thái tử!”. Giọng chàng hơi lạnh đi, xong việc, cũng không thêm để ý đến nàng nữa. Song, hành động tiếp theo của chàng làm Kỳ Tuyết hơi giật mình, bàn tay lạnh lẽo của Hiên Viên Vũ nắm chặt cổ tay Kỳ Tuyết mà kéo đi. (Kiểu như chỉ là dắt đi nhẹ nhàng í). Dọc đường, chàng cũng không quá keo kiệt mà còn tặng cho mấy cung nữ một hai nụ cười toả nắng.

“Oa, thái tử thật suât! Như thế cũng quá đẹp trai đi!”

“Đúng vậy!”

Hai cung nữ ôm mặt không ngừng thăm thì to nhỏ, hâm mộ trong mắt không để đâu cho hết!

Kỳ Tuyết thấy vậy thì bĩu môi, có cần làm quá như vậy không, hẳn cũng chỉ là có chút nhan sắc thôi mà, lại nghĩ đến câu nói ban nãy của chàng, trong lòng có hơi dâng lên một cổ ả ỉm ức; miệng lẩm bẩm:

“Ta mới không thích mấy thứ nặng chết người kia!”

Nàng cũng không biết lúc ấy chàng có nghe được những lời nói đó hay không, chỉ là lúc nàng nói câu đó, khoé môi chàng hơi nhếch lên một chút sau đó liền biến mất.

Kỳ Tuyết dành một chút thời gian còn lại để ngắm hoa cỏ hoàng cung, nàng cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn hai người đều ả ỉm. Nàng lại nhìn đến bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình kia của Hiên Viên Vũ, mắt lạnh đi vài phần, hoá ra là diễn kịch, nàng còn tưởng hẳn đầu bị kẹp cửa mới đối xử với nàng tốt như vậy, mới tưởng hẳn thấy hơi hơi có lỗi về cái đêm tân hôn nên mới thay đổi, hoá ra là diễn kịch!

Hiên Viên Vũ, bản tiểu thư xưa nay được người khác gọi là hồ ly, chính vì độ giao hoạt, âm hiểm và giỏi diễn kịch đấy! Tốt, rất tốt, đều rất tốt, người

muốn diễn kịch, bản tiểu thư sẽ chẳng tiếc chút tài nghệ mà ‘phối hợp diễn kịch cùng người’!

Hai người đi bộ khoảng một khắc thì đến, hậu hoa viên rộng lớn hiện ra vô cùng đẹp đẽ, hoa tươi cỏ xanh tươi tốt. hoa ở đây phong phú, từ nhiều quốc gia khác nhau hiển tưng.

“Nhi tử bá kiến phụ hoàng, mẫu hậu.”. Hiên Viên Vũ cúi đầu, quỳ xuống hành lễ với Hoàng thượng và Hoàng hậu, thấy nàng vẫn còn đang ngơ ngác thì tiện tay dùng lực, kéo nàng quỳ xuống.

“Phụ hoàng, nhi bá kiến phụ hoàng, mẫu hậu”

Long Đế gạt đầu hài lòng một cái, xua tay, nói: “Được rồi, không cần câu nệ như vậy, cùng đứng lên đi!”

“Tạ phụ hoàng!”.

Hiên Viên Vũ nắm tay nàng ngồi xuống ghế đá đối diện với Hoàng thượng và Hoàng hậu. lại nhìn đến Hoàng hậu, tuy nói Long Đế tuổi tác đã cao, nhưng nàng ta vẫn còn rất trẻ tuổi, có lẽ bằng tuổi muội muội của mẫu thân Diêu Ái Phụng, nàng liếc mắt đến Hiên Viên Vũ đang nắm tay ngồi bên cạnh mình, miệng nhếch lên một cái, cuối cùng nàng cũng đã hiểu vì sao từ khi bước vào đây, ánh mắt hẳn lại lạnh lùng như vậy!

Không khí đột nhiên trầm mặc hẳn, Hoàng hậu cười khan hai cái, cố ý tìm chủ đề thích hợp, nói:

“Ái Phụng, con mới chuyển vào Phủ thái tử, đã quen chưa?”. Khi Hoàng hậu hỏi câu này, ánh mắt của Hiên Viên Vũ và Long Đế cũng đột ngột chuyển đến phía nàng.

Tiểu Tuyết nhìn ra được ánh mắt mang theo chút uy hiếp của Hiên Viên Vũ, nàng rất thành thực mỉm cười, nhưng thực ra đang tự vỗ về bản thân hỏi thăm mười tám đời nhà hán, có thể nói nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi, hướng Hoàng hậu, nói:

“Thưa, đã quen rồi ạ, chỉ là Phủ thái tử hơi rộng, chưa quen đường thôi. Hơn nữa, Thái tử đối xử với con rất tốt, phiền người lưu tâm rồi!”.

Nàng cảm thấy nụ cười của Hoàng hậu có chút cứng đờ, ánh mắt thoáng xẹt qua tia tàn nhẫn:

“Tốt, như vậy là tốt rồi!”

Hiên Viên Vũ nhấp một ngụm trà nóng, mắt nhìn những lá trà đang trôi nổi trong chén, hạ mí mắt, nói:

“Phụ hoàng, nhi thần muốn nạp trắc phi!”

‘Xoảng’, chén trà trong tay Hoàng thượng không hên mà rơi xuống đất, Long Đế giật mình mà làm vỡ chén trà, ngài là đang kìm nén tức giận, ngực không ngừng phập phồng lên xuống. qua một lúc, Hoàng thượng mới tức giận, hướng Hiên Viên Vũ, quát to:

“Nghịch tử! Ngươi, ngươi vừa mới thành thân không bao lâu, còn chưa đầy một tháng đã muốn mở miệng nạp thêm trắc phi. Ngươi muốn cả thiên hạ này chê cười hay sao?”. Long Đế đây là đứng bật dậy, ngón trỏ run run chỉ vào Hiên Viên Vũ đang ngồi đó.

Hoàng hậu đứng dậy, nhẹ nhàng khuyên nhủ long đế:

“Hoàng thượng bớt giận, Vũ Nhi tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Chuyện này vẫn là nên ngồi xuống bình tĩnh giải quyết, ngài đừng tức giận, ảnh hưởng tới long thể!”.

Long Đế nắm tay hoàng hậu, trầm giọng nhìn Hiên Viên Vũ ngay cả sắc mặt không đổi, hỏi:

“Là ai?”

Chàng cũng không sợ hãi trước ánh mắt hùng hổ cùng giọng nói lạnh lùng của Hoàng thượng, lạnh lùng nói:

“Mộng Điệp!”

‘Xoảng’. Chén trà tiếp theo là Long Đế cố ý ném về phía Hiên Viên Vũ, trán của chàng bị chén trà ném trúng, hiện ra một vết máu dài, thoáng nhìn thì vết thương cũng khá sâu.

“Lại là nàng ta, ngươi muốn đối nghịch với trăm, năm lần bảy lượt cũng chỉ vì nàng ta. Ngươi...!”. Long Đế giọng nghẹn hẳn lại, giống như là tức giận quá, không biết nên nói như thế nào nữa.

Kỳ Tuyết suốt quá trình từ nãy đến giờ đều tự mình ngồi ăn bánh, thưởng trà. Liếc mắt thấy vết thương của chàng có vẻ khá nghiêm trọng.

Nàng thấp giọng, nhìn Long Đế, thờ dãi:

“Phụ hoàng, Thái tử chàng ấy sau này, sẽ kế vị, nạp trắc phi cũng là chuyện sớm muộn, không bằng bây giờ nạp sớm một chút, con thấy đều không có vấn đề gì!”. Vừa nói, nàng vừa tiến mấy bước đến chỗ Hiên Viên Vũ, từ trong ống áo lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, nhẹ nhàng lau quanh miệng vết thương cho chàng. Ngoài trời, mưa bụi giăng khắp trời, gió thỉnh thoảng đưa mùi hoa đi khắp hậu hoa viên, cảnh hoàng y nữ tử xinh đẹp đang nhẹ

nhàng lau từng chút máu ở miệng vết thương cho nam tử khoác lam bào kia trông thật đẹp. Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Vũ nhìn gần nàng như vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc, ngày đó, chàng không chịu thành thân với nữ tử này chỉ vì nghe thiên hạ đồn đại nàng là một ngọc tử không được thân nhân sủng ái. Bây giờ nhìn nàng điềm tĩnh kim máu cho mình, trong lòng có chút áy náy dâng lên.

Hiên Viên Vũ có hơi ngạc nhiên nhìn nàng, hiện tại cũng không biết chính mình đang có cảm thụ gì!

“Haizz, Phuong nhi, chuyện này,... Trẫm cũng biết con là người phải chịu thiệt thòi nhất. Cũng là do điệp mộng nàng ta, là một kỹ nữ, muốn làm trắc phi, chẳng lẽ không sợ thiên hạ chê cười?”. Long Đế xưa nay đều luôn để thể diện mặt mũi lên đầu, bảo ngài nạp cho Hoàng đế tương lai một kỹ nữ làm trắc phi, có thể sao? Chính là vì chuyện này mà Thái tử và Long Đế năm lần bảy lượt đều suýt nữa tuyệt giao!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mở được đường

Nam Châu thành nhộn nhịp tiếng nói cười, dòng người đông đúc mà ồn ào.

“Đây, đặt cái tù đó ở cổ này, đúng rồi, là chỗ này!”

“A, không phải, cái bàn đó phải kê bên kia, đúng, là chỗ đó!”

Trong một tiệm thuốc nhỏ nhỏ, tiếng chỉ đạo không ngừng vang lên. Diệp Vân Du mặc quần áo của cổ đại cũng cảm thấy quen hơn một chút, nàng một tay cầm chổi lông gà, một tay ngón cái chỉ trỏ này nọ, làm người đi đường không thể không ghé mắt vào nhìn một cái.

Một tuần trước, nàng rời khỏi Đạm Đài Phủ cùng một nghìn vạn lượng hoàng kim liền vào trong nội thành Nam Châu, dùng số tiền này mua lại một tiệm thuốc đã đóng cửa, lại chi ra một khoản thuê nhân công dọn dẹp, mua sắm dụng cụ cùng thảo dược, sửa sang lại tiệm này. Lúc này nàng đang đứng nhìn đám nhân công mình mới thuê được, chỉ đạo công việc. Dù gì thì ở hiện đại nàng vẫn chuyên ngành y học, bây giờ lại xuyên không về cái nơi này, dùng y học nuôi sống bản thân cũng hợp lý!

Không gian của tiệm này nàng cảm thấy cũng không tệ, không quá rộng, cũng không quá hẹp. Vân Du thở dài một cái, nàng thật sự rất nhớ cái miệng nhỏ Lăng Thiên Ân, bộ dạng hay đã kích người của Sở Dạ Nguyệt, vẻ lạnh lùng chín chắn của Liễu Tử Hạ!

“Cô nương, số dược thảo này nên để ở đâu?”. Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ làm sao để tìm bọn họ, làm sao để quay về thế kỉ 21 thì người giao số dược thảo nàng đã đặt đã đến, nàng liền thoát khỏi trong dòng suy nghĩ hỗn độn. Vân Du đi ra cửa, nhìn số thuốc mình đã đặt mua, động tác chuyên nghiệp mở từng túi thuốc khô, lần lượt bốc lên ngửi.

“Rất tốt, đều đủ cả! Cảm ơn!”.

Nhan Noãn Các...

Trong phòng, Lăng Thiên Ân không ngừng đi lại, tay phải xoa cằm, tay trái xoắn xoắn lọn tóc đen dài bên vai.

“Nếu cẩn thận suy nghĩ một chút thì, vào cái hôm Hạ Lan Mộc Nhi đến đây chính là có chút xích mích với Vương Cẩm Lệ, không lẽ nàng ta... Không phải chứ, chẳng lẽ chỉ vì nàng ta si nhục Vương Cẩm Lệ mà bị hại chết?”. Thiên Ân nhíu mày suy nghĩ. Bước chân liền dừng lại, nàng nhớ ra một thứ. Không nhanh không chậm đi đến tủ gỗ, mở ngăn ra, bên trong chứa một chiếc khuyên tai của nữ nhân. Chiếc khuyên tai này nàng nhặt được ở hiện trường, quá rõ ràng!

Thiên Ân cẩn thận dùng khăn tay cầm nó lên, chiếc khuyên tai vì tiếp xúc với ánh sáng mà loé lên, nàng tắc lưỡi, chiếc khuyên tai này cũng rất có giá trị đi!

Chiếc khuyên tai này rất quen mắt, sau đó trong mắt nàng hiện ra khuôn mặt của một nữ tử có nụ cười yếu ớt mà âm ngoan - Vương Cẩm Lệ!

“Lăng Thiên Ân ơi Lăng Thiên Ân, xuyên đến đây rồi mà còn không hết bản tính bất quái, ngu ngốc!”. Thiên Ân tự mắng mình, không nghĩ đến việc hằng ngày nghe Vân Du ca cẩm, Dạ Nguyệt công kích nữa mai mà cái tật lảm chuyện của nàng vẫn chẳng giảm, thậm chí còn có thêm cái tật tò mò.

“Xem ra đành phải làm người tốt một lần rồi!”. Tiểu Ân nói rồi lại lần nữa cất chiếc khuyên tai bằng ngọc đá đỏ vào trong ngăn kéo, sai bước ra ngoài.

“Ê, Tiểu Ân, đi đâu vậy, không phải nói muốn ăn bánh quế hoa sao?”. Thấy Thiên Ân vội vã như vậy, Thanh Cát vừa bước vào cửa liền thấy Thiên Ân chạy như bay ra khỏi Nhan Noãn Các.

“Vị cô nương này, xin hỏi bây giờ, ừm... Tả điện của Thập Tam Vương gia đi hướng nào vậy?”. Tiểu Ân thấy mình sắp có dấu hiệu lạc đường, liền kéo lại một nha hoàn, vừa hỏi vừa thở dốc.

“A, đi, đi hướng đó là đến!”. Chưa đợi a hoàn đó hoàn hồn, nàng liền chạy như bay theo hướng mà nàng ta chỉ.

Tả phòng của Hiên Viên Hoàng nằm giữa Tây Viện và Nhan Noãn Các. Khi Tiểu Ân bước vào bên trong cửa, liền giống như hít phải một ngụm khí, cảm thán: Quá đẹp, gấp nhiều lần trong tưởng tượng của nàng!

Thiên Ân neho mắt nhìn, chỉ thấy xa xa, Vương Cẩm Lệ đang nằm trong lòng Hiên Viên Hoàng, nũng nịu cười duyên, mà ánh mắt của Hiên Viên Hoàng vẫn như cũ chùng thuy lạnh lùng như vậy!

“Tiểu nữ tham kiến Vương gia!”. Đã từng xem rất nhiều bộ phim cổ trang cung đấu, không sai, cách chào kiểu này chắc là không thất lễ đi!

Hiên Viên Hoàng nâng nhẹ mí mắt, con ngươi sâu thẳm nhìn vào nữ tử đang hành lễ với mình, có chút ngạc nhiên mà gật đầu. Lăng Thiên Ân nhìn qua Vương Cẩm Lệ, thấy sắc mặt nàng ta vẫn rất tốt, xem ra là nguy trang quá kỹ đi!

“Thập Tam Vương gia, hôm nay tiểu nữ mạo phạm phiền ngài, kỳ thực chính là có chút chuyện, liên quan đến Hạ Lan thị thiếp!”. Thiên Ân liếc mắt về phía Vương Cẩm Lệ, thấy sắc mặt nàng ta khẽ biến đổi, còn Hiên Viên Hoàng, chàng cảm giác được Vương Cẩm Lệ nằm trong lòng mình sau khi nghe xong câu nói kia liền hơi run rẩy một chút.

“Nàng về nghỉ ngơi sớm đi, lúc khác ta sẽ bồi nàng đến xem hoa sen nở!”.

Wương Cẩm Lệ nghe thấy những lời nói lạnh lùng này của chàng liền có chút không cam mà hành lễ với hai người, sau đó ngoan ngoãn rời đi.

“Cô nương, mời ngồi!”.

Hiên Viên Hoàng chỉ về phía chiếc ghế bên cạnh chàng, nhưng nữ tử này lại dứt khoát lắc đầu một cái, trực tiếp vào thẳng vấn đề:

“Thập Tam Vương gia, ta thực ra cũng không muốn xen vào việc trong nhà của ngài. Nhưng bản thân là một người khám nghiệm tử thi, ta cũng chỉ muốn nói cho ngài một câu thôi: Đừng quá tin tưởng vào Vương Cẩm Lệ!”. Lăng Thiên Ân đang nói dối, nàng không phải người khám nghiệm tử thi, nhưng nàng biết khám nghiệm tử thi, mục đích là để cho chàng biết, mà điều tra lại sự việc kia, trả lại sự oan ức cho Hạ Lan Mộc Nhi.

Nàng cũng không phải không có lương tâm, mặc dù kiếp trước là một sát thủ, thấy chất thành đồng, nhưng cũng biết đau lòng cho người vô tội!

“Ý của cô nương, bốn vương chưa hiểu rõ lắm! Cô lấy gì để đảm bảo, Vương Cẩm Lệ có liên quan đến cái chết của Hạ Lan Tâm Nhi?”. Hiên Viên Hoàng nhíu mày, hiển nhiên cũng không phải tên gốc, nói cái gì, làm cái gì thì cũng cần phải có chứng cứ rõ ràng xác thực.

“Tôi sẽ tìm ra chứng cứ cho ngài thấy. Nhưng, sau đó, ngài phải đồng ý cho ta rời Vương phủ!”

Hiên Viên Hoàng ánh mắt như đang dò xét nàng, lần đầu tiên hắn thấy một nữ tử dám ở trước mặt hắn đặt điều kiện, nhưng chàng vẫn gật đầu. Lần đầu tiên chàng quan sát nữ tử này, một thân y phục hồng phấn nghịch ngợm, nhưng lại mang cho người ta cảm giác âm áp, bên môi luôn treo nụ cười rạng rỡ lạc quan yêu đời.

Môi bạc của chàng khẽ nhếch lên, lười biếng ngả người về sau, mắt nhắm hờ, nói:

“Được, bốn vương đồng ý với cô!”. Chuyện của Hạ Lan Mộc Nhi, chàng cũng không mấy quan tâm, chàng luôn cảm thấy dù gì cũng chỉ là bớt đi một người, hoàn toàn không quan trọng! Hiên Viên Hoàng chỉ là muốn xem xem rốt cuộc nữ tử đang đứng trước mắt sẽ làm gì để tìm thấy hung thủ, còn về phần Vương Cẩm Lệ, chàng sẽ cho người điều tra sau!

Sau khi nhìn thấy bóng dáng kia khuất sau cửa viện, Hiên Viên Hoàng mới mở mắt; phiến quạt gấp lại; chàng gọi trong không khí:

“Ám Dạ!”.

“Thuộc hạ có mặt, Vương gia!”. Ám Dạ rất nhanh có mặt, đứng cung kính đằng sau Hiên Viên Hoàng.

“Điều tra lại cho gia, xem rốt cuộc vào trước cái hôm Hạ Lan Mộc Nhi chết, Vương Cẩm Lệ nàng ta đi những nơi nào? Hành sự cẩn thận!”. Nếu thật sự Vương Cẩm Lệ là hung thủ, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta, hậu quả khi qua mặt hắn sẽ có một ‘kết cục’ rất không tốt!

- M.A

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp lại

“Rốt cuộc sư phụ bao giờ mới tới?”. Từ Hạ đôi mắt tĩnh lặng, một tay chống cằm, một tay cầm chén trà đã có chút nguội, giọng vẫn lạnh như vậy! Chỗ nàng ngồi gần cửa sổ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn khung cảnh nhộn nhịp trên đường cái mà trong lòng có chút tịch mịch*

*Tịch mịch: Cô đơn.

“Ta tới rồi đây!”. Ngoài cửa xuất hiện thân ảnh lão nhân vận y phục tặc kẻ hoa, đầu tóc bù xù làm cho người ta có chút khiếp sợ!

“Sư phụ, người đến trễ l...!”. Từ Hạ quay đầu qua, giọng nói đột nhiên dừng lại... Khoé môi nàng khẽ giựt giựt mấy cái! Huyết Ảnh làm sao thành ra cái bộ dạng khó coi này?!

“Hãy, ta còn chưa có đặt nửa bước chân vào Diệp Phần Lâu, bọn người canh cửa đã lấy chổi lông gà đuổi đánh ta. Nói cái gì mà, làm sao để cho một lão nhân điên như ta vào. Từ Nhi, tức chết ta, tức chết ta!”. Huyết Ảnh giậm chân bình bịch mấy cái, lão chỉ là lâu rồi chưa có đến Thanh Lâu, không ngờ mới vào đến cửa liền bị người ta đuổi đánh.

Huyết Ảnh bước nhanh đến chỗ cái ghế, thô lỗ kéo ra mà ngồi xuống, không khách khí mà rót cho mình chén trà, uống vội vàng!

Từ Hạ nhìn huyết ảnh từ trên xuống, rất nhanh khôi phục tâm trạng, chỉ nghĩ là hai thuộc hạ đứng sau, dọa họ rồi!

Nàng cầm chén trà uống, không nhanh không chậm, mắt vẫn không rời bộ y phục màu tặc kẻ hoa của Huyết Ảnh, đây là sư phụ nàng sao, là người mà giang hồ kính trọng sao, là Cung chủ tiền nhiệm của Huyền Cơ Cung sao?

“Bọn họ đánh người? Chẳng lẽ người không biết vận nội lực trả họ sao?”.

Ánh mắt của Huyết Ảnh như mới vỡ lẽ:

“Phải a, làm sao ta lại không nghĩ ra, haiii, lúc đó dùng nội lực thì có lẽ không thảm như bây giờ!”. Huyết Ảnh dừng động tác uống trà, tay trái giơ lên gõ vào trán một cái!

Từ Hạ và hai thuộc hạ đằng sau dưới trán chảy ra ba vạch hắc tuyến!

“Vậy lần này người xuất sơn là muốn làm gì?”. Nàng nhớ sư phụ đã từng nói xuất sơn ở ẩn, lần này xuất sơn có lẽ là có chuyện!

“Ừm, có chuyện quan trọng lắm đấy, liên quan đến Hiên Viên Quốc chúng ta!”. Huyết Ảnh lập tức trở lại nghiêm túc.

Huyết Ảnh rút cuộc sau khi nói ra chuyện quan trọng kia thì lại rời đi, nói là đi Đông Hoa Quốc tìm Huyết Mẫn Phó Cung!

Nàng vẫn phải nán lại đây có lẽ là khoảng một ngày nữa.

“Hai người đi điều tra về Long mạch một chút, xem thử rốt cuộc tám bản đồ Long mạch kia đang ở đâu?”. Từ Hạ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, phân phó cho hai người y phục đen đứng đằng sau.

“Vâng!”. Rất nhanh, thân ảnh hai người đó biến mất trong không khí. Căn phòng chỉ còn lại Từ Hạ, dáng nàng nhìn từ đằng sau trông vô cùng cô độc, ánh mắt nàng nhìn xuống con đường ồn ào trước mặt:

“Có lẽ lên ra ngoài giải toả tâm trạng!?”.

Từ Hạ trước giờ đều không thích nhộn nhịp hay chốn đông người, bởi nàng nghĩ nó vô cùng phức tạp và thị phi. Có lẽ vì, hằng ngày bên cạnh nàng có Lăng Thiên Ân lăm lăm, Sở Dạ Nguyệt và Diệp Văn Du!

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi! Hai em lo lắng muốn chết!”. Giọng nói non nớt phát ra từ căn phòng nồng nặc mùi thuốc.

“Được rồi mà, dù sao ta cũng không có việc gì, em không cần làm quá lên như vậy!”.

Vốn dĩ Từ Hạ cũng không bận tâm lắm về câu chuyện trong căn phòng kia. Nhưng, khi nghe đến câu nói thứ hai kia, cước bộ nàng liền khựng lại, giọng nói dễ nghe này thật quen thuộc, vô cùng quen thuộc, Sở Dạ Nguyệt!

Từ Hạ kim nén tâm trạng đang nhao nhao trong lòng, nhẹ nhàng bước đến gần căn phòng, ngón trỏ khoét một lỗ nhỏ, mắt ghé vào căn phòng. Tròng mắt nàng mở thật to, không thể tin được!

“Kẻ nào?”. Sở Dạ Nguyệt tung một cây kim ám khí về phía cửa, nàng rõ ràng nhìn thấy có bóng người ở cửa chính. Mai Ly nghe vậy cũng quay đầu lại, chỉ nghe có một tiếng cười khê thật dễ nghe.

“Sở Dạ Nguyệt, lâu ngày không gặp, cậu thật sự muốn ám sát mình?”. Từ Hạ nhẹ nhàng đẩy cửa, theo quan sát vừa rồi của nàng, cái tính khí này thì đúng là của Dạ Nguyệt!

Sở Dạ Nguyệt đang ngồi trên giường nghe thấy giọng nói đầy quen thuộc thì bật dậy, con người giãn ra, chạy thật nhanh ra cửa.

“Từ Hạ, Từ Hạ, là cậu phải không?”. Đến khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc thì hốc mắt đỏ lên.

“Từ Hạ, mình rất nhớ mọi người, thật sự rất nhớ mọi người!”. Sở Dạ Nguyệt xúc động đến mức nước mắt tích tụ không bao lâu quanh hốc mắt liền trào ra. Giống như, mấy tháng qua cô đơn, lại có chút lo sợ làm nàng vỡ oà, mọi cảm xúc đều theo nước mắt trong suốt trào ra. Sở Dạ Nguyệt nàng thật sợ, rất sợ, nếu như đám Lăng Thiên Ân không xuyên đến thời không này, liệu có phải nỗ lực ban xác ở nơi xảy ra tai nạn máy bay hay không?

Sở Dạ Nguyệt cứ như vậy ôm Từ Hạ mà khóc oà lên, ướt cả một vai áo.

Từ Hạ hốc mắt cũng có chút chua xót, nàng nghĩ, Sở Dạ Nguyệt cũng xuyên đến đây, liệu có phải hay không Lăng Thiên Ân và Diệp Vân Du cũng xuyên đến?

“Nguyệt, được rồi mà. Cậu xem, có phải lâu ngày không gặp mà đã nhớ mình như vậy, còn xúc động tới mức khóc ướt áo của mình!”. Từ Hạ thật có chút buồn cười nhìn Tiểu Nguyệt đang ôm chặt nàng.

Tiểu Nguyệt sụt sịt mũi, buông Từ Hạ ra, vành mắt vẫn còn chút hồng hồng; gặp được người mà nàng xem như là người thân thật tốt:

“Liều Từ Hạ, cậu từ bao giờ biết nói đùa rồi?”.

“Mình mới không có!”. Từ Hạ bước vào trong phòng, ngó xung quanh rồi mới khép cửa lại. Nàng cũng tiện tay tháo chiếc khăn che mặt xuống.

“Sao lại phải mang khăn?”. Tiểu Nguyệt nhìn Từ Hạ lâu ngày không gặp mà lại mang dáng vẻ thần bí, nhìn không được mới hỏi.

“Lát nữa mình sẽ giải thích sau!”. Từ Hạ tự ngồi xuống, rót cho mình chén trà nguội trong ấm.

“Tiểu thư, cô và vị tiểu thư này...”. Mai Ly nãy giờ vẫn ngốc lảng mới định thần lại được. Sau khi theo hầu tiểu thư, nàng ấy không hề biết Sở Dạ Nguyệt có bằng hữu ở nơi này, lại càng chưa thấy tiểu thư khóc, hơn nữa còn khóc lớn như vậy!

Mai Ly lại dùng ánh mắt tò mò quan sát Từ Hạ, tiểu thư nhà mình đã đẹp như vậy, đến bằng hữu của nàng cũng là một mỹ nhân!

-M.A

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Rời đi

Bóng đêm bao trùm vạn vật, không gian chìm vào trong yên tĩnh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống làm khung cảnh có chút lạnh lẽo!

Trên nóc mái ngói của Nhan Noãn Các, có một bóng đen nhỏ nhắn đang di chuyển, người đó mặc hắc y, chiếc khăn che lại khuôn mặt xinh đẹp khả ái, lộ ra đôi mắt tinh nghịch, ánh trăng chiếu vào khiến cho đôi mắt ấy sáng như ngọc lưu ly quý hiếm.

Lăng Thiên Ân nhanh chóng ra khỏi Nhan Noãn Các, thân thủ nhẹ nhàng đáp xuống sân đình của Tây Viện. Bỗng nhiên nàng bừng tỉnh, hoá ra mình vẫn chưa biết phòng nghỉ của Vương Cẩm Lệ ở đâu! Lăng Thiên Ân thật sự lần nữa tự mình mắng mình, lần này chẳng lẽ phải đi mò từng phòng của Tây Viện?!

Nàng nhìn cách đó không xa, duy nhất chỉ thấy một căn phòng thoạt nhìn có vẻ xa hoa hơn những căn phòng khác mà vừa mới tắt đèn. Thiên Ân neho mắt lại, chỉ thấy một thân ảnh hắc y đi ra từ căn phòng đó, nếu nàng không nhầm, đó chính là Vương Cẩm Lệ có vẻ bề ngoài nhu nhược chộc nam nhân thương kia! Vương Cẩm Lệ hướng Phía Bắc mà vận khinh công bay đi. Sau khi nàng ta đi được một lúc, nha hoàn thân cận của nàng ta cũng ra ngoài, mà trong suốt cả quá trình đó, Thiên Ân chỉ nấp mình sau hòn giả sơn (núi giả) quan sát, cũng không dám tùy tiện hành động.

Đợi sau khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Thiên Ân mới nhẹ nhàng bước ra, ánh mắt nghi hoặc, đã muộn thế này, Vương Cẩm Lệ nàng ta còn muốn đi đâu? Bất quá đều không can hệ đến nàng, nàng ta không có trong phòng thì nàng càng dễ hành động.

Trong phòng ngủ của Vương Cẩm Lệ, Lăng Thiên Ân hai tay đeo bao tay màu đen không ngừng bận rộn. Nàng gần như tìm hết từ gầm giường lại đến giường ngủ, đều không có nàng muốn tìm.

Thật nhức đầu!

Đến lúc Tiểu Ân đang suy nghĩ, ánh mắt dừng lại ở gần kéo bàn trang điểm bằng gỗ tinh xảo. nàng xoa xoa bàn tay, bước chân nhanh nhẹn đến gần bàn trang điểm, kéo gần bàn ra.

Quả nhiên là vậy, nàng mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong đúng là có chứa một chiếc khuyên tai làm bằng ngọc đỏ quý hiếm, vẫn còn một thứ nữa, nàng tách phần vải đệm bọc ở dưới ra, một cái bọc giấy được gấp lại gọn gàng.

“Cái này?!” Thiên Ân nhúm một ít bột thuốc này đưa lên mũi ngửi, đôi mày liễu sắp nhíu lại thành một đường thẳng, vì sao mà ngửi mãi cũng chẳng thấy mùi?! Hay, cái thứ này có lẽ chỉ Diệp Vân Du mới biết!

“Ngươi là ai?”. Tiếng nói sắc bén đằng sau khiến Thiên Ân giật nảy mình, gói thuốc đang cầm trên tay liền đổ xuống một ít.

Tiểu rồi!

Lăng Thiên Ân thầm kêu không ổn, kiếp trước nàng đường đường là một sát thủ nha, như thế nào mà đến khi Vương Cẩm Lệ trở lại nàng lại không phát giác ra vậy? Điều này chứng tỏ nàng ta đến Vương phủ hẳn là có mục đích đi! Đấy mắt Tiểu Ân loè loè sáng, chẳng lẽ còn có người đứng sau nàng ta sai khiến?

Thật may vì mình đêm nay hành động còn mang theo khăn che mặt!

Ở phía sau, Vương Cẩm Lệ ánh mắt có chút hoảng hốt nhưng vẫn sắc bén nhìn bóng lưng này, như thế nào mà nàng ta cảm thấy thật quen mắt?!

Thiên Ân khề khàng giấu gói bột thuốc cùng chiếc khuyên tai kia vào đai eo, cả quá trình đều không bị Vương Cẩm Lệ phát hiện.

“Nói, rốt cuộc ngươi vào đây là có ý gì?”. Vương Cẩm Lệ đứng đằng sau có vẻ mặt kiên nhẫn, giọng vẫn sắc bén, nhưng lần này có vẻ hơi lớn tiếng, có chút đánh động đến đám thị vệ bên ngoài Tây Viện.

Thiên Ân không nói gì, giờ phút này nàng chỉ có một ý nghĩ: Chuồn thôi!

Nhưng sự việc cũng không như nàng nghĩ, nàng vươn mình muốn nhảy ra từ cửa sổ thì một bàn tay của Vương Cẩm Lệ vươn ra, rất nhanh đã tóm được cánh tay của nàng. Thiên Ân trong lòng ảo não không thôi, dù sao nàng cũng là người hiện đại, thân thủ và võ công có phần khác với người cổ đại, mà võ công của hiện đại thì ở tại thế giới này lại không sử dụng được! Đành liều vậy!

Nghĩ là làm, nàng vươn tay phải ra, rút lấy con dao gọt hoa quả trong ống tay áo ra, hướng bụng của Vương Cẩm Lệ đâm đến, động tác tuy nhanh, nhưng Vương Cẩm Lệ tay trái còn nhanh hơn nàng tưởng, nàng ta tay kia túm lấy cánh tay cầm dao của nàng, vận ngược trở lại, lại hướng vai của Thiên Ân mà đâm.

Lăng Thiên Ân bị một dao của chính mình mà nàng ta đâm, thật sự cảm thấy xấu hổ, lưỡi dao vẫn cắm trên vai nàng, Thiên Ân đau đến mức nhàu màu, răng cắn chặt lại. Một dao kia Vương Cẩm Lệ đâm thật sự thâm hiểm!

“Vương thị thiếp, bên trong có chuyện gì xảy ra sao?”. Bên ngoài có tiếng người cùng nhiều bước chân dồn dập, đám thị vệ là nghe thấy tiếng hô hòai nầy của Vương Cẩm Lệ mà chạy vào.

Vương Cẩm Lệ ánh mắt nhìn thoáng qua căn phòng, đều như cũ, chỉ có điều ngăn tủ kia đã bị mở!

“Không, không có gì, vừa nãy nhìn thấy chuột, hoảng sợ một chút mới kêu thôi! Các người lui đi, không cần kinh động đến Vương gia!”. Nàng ta đây là đang can rằng nói dối, sắc mặt có chút không ổn, chỉ sợ nếu nàng ta nói chính mình gặp thích khách sẽ kinh động đến Hiên Viên Hoàng, đến lúc đó thuốc bột sẽ bị lộ, làm chàng sinh nghi mà thôi!

Về điểm này thì Thiên Ân cũng lờ mờ đoán ra được, nàng nhìn Vương Cẩm Lệ đang phân tâm, nhìn con đau do vết thương ở bả vai truyền đến, dùng hết sức còn lại dồn hết vào chân, một cước đá thẳng vào bụng của nàng ta, nàng ta bị một cước kia của Thiên Ân thì bị đau, liền buông lỏng tay ra, lại thừa dịp cho Tiểu Ân nhảy ra khỏi cửa sổ!

“Vết thương này thật sâu!”. Thiên Ân ngồi trên giường, rất nhẹ nhàng cời hé bên vai bị trúng nhát dao kia, vết thương sâu đã loang lổ máu thấm đẫm cả y phục đen, thoạt nhìn thì chỉ giống như bị người ta tạt nước mà thôi! Làn da trắng nõn nhuốm một màu đỏ trong vô cùng điểm lệ!

Nàng cắn răng, cố gắng chịu đựng cơn đau, dùng cảm rút con dao ra, máu nhanh chóng chảy ồ ạt ra, Tiểu Ân lấy một chiếc khăn sạch cùng chậu nước, khề khề lau sạch vết thương, sau đó dùng tạm ít thảo dược trị ngoại thương, tuy biết nàng cũng không thể gọi đại phu khi còn ở trong phủ này được, đành đợi đến khi ra ngoài thì chữa trị sau!

Trong bóng đêm, một thân ảnh bận rộn chạy hết đằng đông lại đằng tây, sau đó từ lối chó phía sau Bắc Viện, ung dung chui ra, biến mất trong màn đêm.

Tại Thân Vương phủ, mặc dù là giao mùa giữa Đông – Xuân, ban đêm gió lạnh nhưng ban ngày vẫn có nắng, từng đợt gió thổi qua mặt hồ khẽ làm lay động từng khóm sen hồng trên mặt nước.

Trong đình viện, Hiên Viên Hoàng một thân lười biếng nằm trên ghế nhỏ ngắm cảnh tắm nắng, một tay gác lên trán, tay kia cầm lá thư của Thiên Ân, trên bàn là một đôi bông tai bằng ngọc đỏ quý giá cùng với gói bột thuốc.

“Ám Dạ!”. hần gọi khẽ một cái, thân ảnh quen thuộc của Ám Dạ nhanh chóng xuất hiện.

“Vương Gia!”. Ám Dạ cúi đầu kính cẩn đứng đằng sau Hiên Viên Hoàng.

“Ừ, chuyện ta giao cho người, điều tra đến đâu rồi?”. Hần buông lá thư của Thiên Ân xuống, ngồi dậy, tự rót cho mình một chén trà xanh.

“Vương gia, thuộc hạ đã điều tra ra được, vào đêm Hạ Lan thị thiếp bị sát hại, Vương thị thiếp đứng là có ra ngoài, không chỉ có hôm đó, thuộc hạ còn phát hiện, gần đây hầu hết đêm nào nàng ta cũng lên lút xuất phủ!”.

“Ồ, thật vậy? Xem ra nàng ta thật sự là quá coi thường bốn vương rồi, Ám Dạ, xử lý cho tốt chuyện này!”. Trong đầu Hiên Viên Hoàng lại hiện lên hình ảnh nữ nhân có khuôn mặt khả ái cùng nụ cười lạc quan kia, chả lẽ nàng thật sự sợ hãi không giữ lời hứa cho nàng xuất phủ thật sao?

Tại một nơi khác trong Nhan Noãn Các, Thanh Cát sau khi đọc được thư của Thiên Ân thì nhũn mày lại, song, lại nhớ đến cái lỗ chó lúc trước mà Thiên Ân đào, chẳng lẽ, Tiểu Ân thật sự đào tẩu?

Phải, câu trả lời chính là: Bóng đen đã chui lỗ chó rồi ung dung tự tại bước ra ngoài chính là cô nàng Lăng Thiên Ân nóng tính của chúng ta, chính vì vết thương không đợi được đến khi tìm đại phu, nàng cần ra ngoài. Hơn nữa, nàng cũng rất nôn nóng muốn gặp lại đám người Vân Du, Từ Hạ cùng Sở Nguyệt!

By M.A

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ám Sát

Tại một vùng ngoại ô biên giới giữa Nam Cung và Hiên Viên Quốc.

Tiếng gió gào thét từng đợt quét qua, trong gió còn lẫn cả mùi vị của máu tanh. Khung cảnh xơ xác, thây chết thành đống, tiếng đao kiếm vẫn không ngừng va chạm.

“Bảo hộ vương gia!”. Một trong số những người mặc quân phục triều đình hô to. Mắt thấy người được hần gọi là Vương gia vừa mới trúng một kiếm ở bả vai, hần mới lo lắng.

“Ta không sao!”. Hiên Viên Triệt bị trúng một nhát kiếm, hiển nhiên có chút đau đớn, nhưng lớn lên ở chiến trường, đối với hần mà nói vết thương này bất quá cũng chỉ giống như cắt phải ngón tay mà thôi!

Hai bên giao chiến, một bên là quân đội của triều đình Hiên Viên, quân phục màu đỏ thẫm, bên kia từ đầu đến cuối đều là hắc y, bọn chúng chính là càn quét càng nhiều, chết lóp này thì lóp khác lại đến.

“Hừ, Thập ngũ vương gia, chúng ta đã nói rồi, ngài ngoan ngoãn tốt nhất đem ngọc tỷ kia giao ra đây, ta còn có thể xem xét đưa ngài thuốc giải độc, bằng không, hai canh giờ nữa e là toàn bộ Hiên Viên Quốc này sẽ chìm trong tang thương đấy!”. Tên cầm đầu cùng những hắc y nhân khác phía sau đeo khăn che mặt, nhưng ánh mắt hung ác sát khí đều không che dấu.

“Người, vọng tượng, nằm mơ đi, khụ... Khụ!”. Hiên Viên Triệt hiểu ra, một kiếm kia của hắc y nhân kia là có độc, mà lúc này số lượng hắc y nhân xuất hiện ngày càng nhiều, độc trong người Hiên Viên Triệt lại vừa vận phát ra. Hần một tay ôm ngực không ngừng ho khan, tiếng ho như xé ra, cuối cùng phun một ngụm máu đỏ sẫm, thân thể đứng không vững liền chống kiếm khụy xuống.

“Vương gia!”. Người đứng đầu quân lý ngự lâm quân hô to, trong tiếng hô còn có sự lo lắng; hần dùng kiếm, thấy quân lính mà Vương gia mang theo trong chuyến đi này đã ngã xuống hơn phân nửa. Mà đám người kia toan tính cũng thật độc ác, độc hạ trong trường kiếm xâm nhập vào cơ thể căn bản là sau hai canh giờ thì vô phương cứu chữa!

Hần rút cây sáo trúc nhỏ bằng một ngón tay ra, đưa lên miệng thổi dài một tiếng. Từ xa, một con ngựa có bộ lông trắng muốt đang chạy lại về phía hỗn loạn bên này.

“Giết hần!”. Tên cầm đầu lạnh giọng ra lệnh, tất cả trường kiếm đều hướng về phía Hiên Viên Triệt mà sát!

Hần (Ý chỉ người đứng đầu ngự lâm quân triều đình Hiên Viên – Là một nhân vật phụ sau này không nhắc đến) mặc kệ đao kiếm sau lưng, tận tâm điều khiển Hiên Viên Triệt Thập ngũ vương gia tựa hồ sắp ngã đi lên ngựa, vì Hiên Viên Triệt đã không còn thanh tỉnh, hần chỉ có thể đem Thập ngũ vương gia lên ngựa với tư thế nằm sấp. Người đó dùng roi quất vào mông ngựa, bạch mã nhận lệnh, phi theo đường thẳng, chạy thẳng đường vào kinh thành Hiên Viên Quốc, vượt qua biên giới Hiên Viên và Nam Cung Quốc.

Trước khi bạch mã thật sự rời khỏi tầm mắt, người đó nhìn theo bóng ngựa, hét to:

“Nhất định phải đưa ngài ấy vào được kinh thành!”. Sau đó lại lao vào chém giết.

Hắc y nhân đứng đầu nhìn bóng ngựa xa dần, mâu quang lộ sát ý, ra lệnh cho hai hắc y nhân khác ở phía sau:

“Hai người đuổi theo, không lấy được ngọc tỷ thì cũng phải giết được hắn, mang đầu về cho thiếu chủ!”

“Vâng!”. Hai hắc y nhân lĩnh lệnh rồi biến mất.

Đến khi trận chiến kết thúc, tất cả... Đều không còn một ai sống sót, thây chất thành đống.

Ánh tịch dương lạng lẽ bao trùm tất cả, dần nhường chỗ cho bầu trời đêm, ban ngày trời nắng, ban đêm gió lạnh càn quét.

Từng bông tuyết rơi xuống, Vân Du đứng dưới gốc cây liễu, mặc kệ gió lạnh tạt vào mặt đau rát mà chìa bàn tay ra, cảm nhận từng bông tuyết tan thành hạt nước, mỉm cười! Từ lúc xuyên đến thời đại này, đây là lần đầu tiên nàng thấy nơi này có tuyết rơi.

Tầm mắt nàng bị thu hút bởi vật trắng đằng xa sau viện. Lúc nàng mua lại nơi này mới biết đằng sau cửa hàng còn có một cái viện nho nhỏ có thể trồng thêm một ít thảo dược. Bước chân nàng không tự chủ mà di chuyển, đến gần chỗ vật trắng muốt ngay lập tức có chút giật mình, một con ngựa có bộ lông trắng muốt hơn phân nửa nhiễm huyết sắc, bên cạnh là một bạc y nam tử, toàn thân hắn đều là máu, huyết nhục mơ hồ!

Như thế nào nàng lại cảm thấy nam tử này nhìn có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ rằng mình đã gặp hắn ở đâu!

Bên ngoài đường lớn có tiếng người, bây giờ sắc trời cũng đã tối mịt, những hộ dân xung quanh trừ trừ lâu, kỹ viện, những nơi buôn bán thì cũng đã lên đèn đóng cửa, hai người đó giọng thì thâm rất đáng nghi:

“Tìm thấy không?”. Hắc y nhân giọng nói bất thường lộ rõ sự hung ác.

“Không thấy, vào đến trong thành liền mất dấu, cũng không thấy vết máu!”. Người kia đáp lại, giọng nói có chút rụt rè.

“Khốn kiếp, để lão tử biết được kẻ nào cứu hắn liền phanh thây kẻ đó!”. Kẻ kia trong giọng nói tràn đầy sự tức giận cùng hàn khí không hề che dấu, dám nói như vậy, khẳng định kẻ đứng sau vô cùng có thể lực!

Kiếp trước Vân Du cũng là sát thủ, thính giác lại nhạy bén hơn người thường, những lời nói của hai người kia nàng đều nghe thấy cả! Nàng nhìn bạc y nam tử, ngẫm một lúc rồi thấp giọng, nói nhỏ:

“Đi, vào trong!”. Trong lòng Vân Du nổi lên sự từ bi hiếm thấy, không hiểu sao khi nhìn thấy nam tử này sắp bước vào quỷ môn quan, nàng liền có chút không đành lòng. Nàng vươn tay, một tay đỡ lấy thắt lưng hắn, một tay kéo tay hắn khoắc qua vai mình, sau đó nặng nhọc lê từng bước vào trong phòng bệnh. Mỗi bước đi đều có những vết máu nhỏ xuống, sau đó nhanh chóng bị tuyết vùi lấp, lưu lại những bước chân sột soạt trên mặt tuyết.

Vắt và lấm Vân Du mới đem nam nhân này kéo vào được trong phòng, nhanh chóng ra ngoài lấy chậu nước ấm cùng một chiếc khăn sạch sau đó quay trở lại. Tiểu Du đặt chậu nước xuống, tiến đến gần giường, vươn tay ý muốn xem vết thương của hắn nặng nhẹ ra sao, nam nhân kia bỗng mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, tay rất không thiện ý nắm lấy cổ tay nàng dùng sức vặn ra, lạnh giọng, hỏi:

“Người muốn làm gì?”. Mất nhiều máu, cơ thể lại trúng độc, hắn cũng không nhìn rõ người trước mặt có hình dạng ra sao, chỉ biết đó là một nữ tử, qua giọng nói và mùi hương trên người nàng toả ra.

“Không thấy sao? Ta chính là muốn coi áo người!”. Vân Du mất thấy người này môi bắt đầu tím lên, giọng khàn khàn, sắc mặt lại trắng bệch, hất cái bàn tay không có ý tốt của hắn đang nắm lấy tay của nàng ra, tiếp tục nhiệm vụ đang dở - coi y phục của hắn!

“Người, không...Biết xấu hổ!”. Hiên Viên Triệt giận dữ mắng nàng một câu, sau đó toàn thân vô lực ngã đi. Cũng không nghe thấy câu cuối cùng của nàng đầy ám muội kia; nếu nghe được, khẳng định hắn sẽ còn dùng câu từ khó nghe nhất mắng nàng!

“Hừ, sắp chết rồi còn xấu hổ cái gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Gặp lại (1)

Mặt trời mọc, gió khẽ khàng chơi đùa trong từng kẽ lá, tuyết rơi tối hôm trước tan ra tạo thành những vũng nước nhỏ còn đọng lại trong sân. Ánh nắng khẽ chiếu qua những ô cửa sổ giấy khung gỗ. Trong phòng, Diệp Vân Du ngủ gật trên mặt bàn, mái tóc đen dài đổ xuống như thác nước, che đi một nửa

khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh. Mà ở trên giường cách đó không xa, nam tử thở đều đặn ngủ trên giường có ngũ quan tuần tú, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mắt phượng nhắm nghiền, rõ ràng là cơ đang trong tình trạng bán khoá thân nhưng lại bị chiếc chăn che đến phần ngực, chỉ để lộ một chút làn da hơi rậm nắng ở chiến trận.

Nam nhân trên giường từ từ mở mắt ra, có chút không thích ứng ánh sáng liền lấy tay che mắt lại, mờ mịt nhìn xung quanh, dường như nhớ lại chuyện gì, ánh mắt hơi lạnh lẽo xúc động muốn ngồi dậy, nhưng vết thương ở vai khiến hắn rên nhẹ một tiếng, sau đó lại cắn răng nằm xuống. Diệp Vân Du đang ngủ mơ màng thì bị tiếng kêu của nam nhân kia đánh thức. Nàng xoa xoa đôi mắt hơi mờ, đứng lên rót cho hắn chén nước, tiến lại gần về phía giường, nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi dậy:

“Ngươi đã tỉnh?”

Trong cổ họng của hắn khẽ thốt ra: “Ừ!”

“Có cảm thấy chỗ nào bất thường không?”. Vân Du đưa chén nước cho hắn uống, tay hắn lại hơi vô lực đón lấy, khẽ lắc đầu.

Hai người không ai nói thêm câu gì nữa, không khí trong phòng lại rơi vào trầm mặc. Vân Du cũng không muốn nói nhiều, bởi tính cách nàng hướng nội, không có việc gì thì thật sự không cần thiết phải mở miệng. Cuối cùng, vẫn là Hiên Viên Triệt phải lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này:

“Cô nương.... Là người đã cứu tại hạ?”

Thật ngốc!

Vân Du khẽ bật cười, tiếng cười phát ra từ trong cổ họng nàng thanh thúy mà trong trẻo, bởi vì đang đứng nên nàng chỉ nhìn thấy sườn mặt bên phải của nam nhân kia đang ngồi, lại thấy bên má hắn hơi ửng hồng nên mới cười. Hôm trước lúc nàng trị thương thì một mực không cho nàng coi xiêm y, đến bây giờ nói chuyện lại đỏ mặt, chẳng lẽ hắn thật sự nghĩ nàng đã làm gì hắn?! >_<

“Cái kia, hôm đó, là tại hạ thất lễ! Nếu như, chúng ta thật sự phát sinh quan hệ, tại hạ nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô nương!”. Lúc nói xong câu này, ánh mắt hắn lại đột ngột lạnh đi, lại có chút dò xét nhìn về phía Vân Du, thấy cơ thể nàng thoáng cứng đờ.

Vân Du khẽ hừ lạnh một tiếng, sao cái nam nhân này coi thường mình quá vậy? Haiiii, thực tế có cái gì xảy ra đâu, chịu trách nhiệm cái gì? Trong lòng có hai loại cảm giác đan xen: Vừa tức cười lại vừa có chút bức mình!

“Không có, cái gì cũng chưa xảy ra!”. Nàng lạnh nhạt nói, vươn tay ra bắt mạch cho hắn, sau đó im lặng, quay lưng. “Nếu như ngươi cảm thấy khoẻ rồi, thì mau đi đi!”. Chính là muốn trực tiếp đuổi người. Ừ, bản cô nương chính là muốn đuổi người đấy! Chọc giận bản cô nương thì có kết cục thế đấy! Vân Du bức bối bước ra ngoài, sập mạnh cửa lại!

Hiên Viên Triệt ngồi trên giường, hơi sững sờ, hai tay vuốt vuốt mặt, lại nghĩ, chẳng lẽ mị lực của mình sau khi trúng độc thì giảm đi rồi?! Sau đó lại như nghĩ đến cái gì, ánh mắt liền trở nên âm trầm. Lặng lặng ôm vết thương, bước xuống giường, lục lọi một hồi, sau đó mới thở phào một cái!

Sáng hôm sau.

Tiểu Du chán chường ngồi chống cằm thờ dài bên quầy thuốc, bởi vì quán mới mở, cũng chưa được uy tín cho lắm, cho nên vẫn là rất ít bệnh nhân. Trong phòng bệnh lúc này chỉ có lác đác vài ba người đang nghỉ ngơi.

Nàng đột nhiên nghĩ đến vết thương của nam nhân kia, hôm trước nàng bắt mạch cho hắn, độc trong cơ thể mặc dù đã được nàng dùng thuốc dẫn dẫn ra ngoài, nhưng vẫn chưa có tiêu hết, hắn lại tuyệt đối nghe lời nàng, nàng đuổi - hắn đi! Tiểu Du lắc đầu, thôi, kệ hắn, một người không rõ thân thể, lại còn bị thương nặng như thế mà giữ ở lại, sợ là cũng không an toàn cho bản thân đi!

Tiểu Du đứng dậy, xách giỏ đi ngoài, mua thêm vài loại thuốc và sách y.

Trên đường cái lớn, nhộn nhịp mà ồn ào, kẻ đi kẻ đến nói cười không ngớt. Tiểu Du tạt hết gian hàng nọ lại đến gian hàng kia, cũng không có mua thứ gì, chỉ thấy cái gì lạ, cầm lên xem, sau đó lại đặt xuống. Mặc dù khuôn mặt khuyếch thành đã được nguy trang dưới hình hài nam nhân nhưng cũng là nam nhân thanh tú, môi hồng răng trắng, trên người lại có khí chất tươi mát lạnh lùng, khiến cho mấy vị tiểu thư không ngừng đỏ mặt e thẹn, đầu mặt sau khăn tay.

“A, a, a, biến thái, được, rất giỏi,! Các ngươi hôm nay xéo phải phân chó mới đi trên chọc lão nương phải không?”. Âm thanh trong trẻo cùng nụ cười như chuông bạc dễ nghe, đôi mắt cười như biết nói, nụ cười lạc quan yêu đời, môi hồng răng trắng, tất nhiên hình ảnh đó sẽ đẹp hơn nếu không có những câu chửi thề đầy sự không thực nữ vừa rồi! Lăng Thiên Ân quay đầu lại, thờ hồng học, hai tay chống nạnh, mặt đẹp trưng to như ác phụ chua ngoa. Sự việc gây không ít chú ý của người đi đường.

Đám người phía sau đều mang bộ mặt bi ôi cùng thô lỗ không che dấu, nam nhân đi đầu áo

gấm trâm ngọc, một thân sang trọng quý phái, lại hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình tuổi hai mươi mà như ông lão trung niên bốn mươi năm tuổi của hắn! Đối với mấy câu chửi rủa vừa rồi của Thiên Ân, hắn cũng làm như không thèm để ý, một thân bụng phê, mỡ treo trên má lay động theo từng bước đi của hắn. Trước mắt hắn chỉ để ý đến tiểu nữ nhân là Lăng Thiên Ân mà thôi!

“Ai nha, tiểu mỹ nhân này mồm miệng cũng thật là lạnh lợi sắc bén, bất quá gia lại thích những cô gái có cá tính như vậy đây! Ha ha!” Hắc là nhi tử độc nhất của Trần viên ngoại ở kinh thành này, cũng coi như là có chút địa vị. Mà Thiên Ân sau khi trốn ra khỏi phủ Thân vương lại trùng hợp lọt vào mắt của Trần Phạn.

Thiên Ân nghĩ nghĩ, nếu bây giờ mà động thủ, có khi nào kinh động đến dân chúng hay không, nhìn cách ăn mặc, áo gấm lụa là, nhưng mà nàng lại thấy chướng mắt thì phải làm sao bây giờ? Còn đang nghĩ ngợi, nàng cũng để ý đến đôi tay béo mập của hắc đang vỗ về phía mình, đến khi giật mình thì đã hai cước đá Trần Phạn một cái vào bụng. Kiếp trước làm sát thủ, thân thủ cùng sức mạnh của nàng lại vô cùng tốt, lực đá ở chân nhìn qua thì nhẹ nhàng, nhưng lại rất mạnh mẽ thâm hiểm!

“Tiên nhân, gia sủng ngươi lại sinh kiêu, rượu mời không uống, nhất định muốn uống rượu phạt! Ngươi đâu, bắt sống ả, để xem khi ở dưới thân gia thì còn có thể giả vờ thanh cao được nữa không?”. Hắc hơi cúi xuống ôm bụng, một cước kia của Thiên Ân lực đạo cũng thực mạnh, làm hắc đau đến cắn răng.

Rất tốt! Thiên Ân nói trong lòng mặc dù ngoài mặt vẫn là bộ dạng đáng thương, có cơ hội cơ bản gần cốt, làm sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua, trừng trị cái dạng cường hào đoạt thế, nàng thích!

Nhưng,...

Thiên Ân còn chưa có kịp làm gì, đã nghe sau lưng vang lên giọng nói lạnh lạnh lại có chút quen thuộc:

“Hừ, ban ngày ban mặt đi khi dễ một tiểu cô nương, không biết xấu hổ, Hiên Viên Quốc này không còn vương pháp đạo lý nữa hay sao?”.

-by Mạn Ảnh-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Gặp lại (2)

Thiên Ân quay đầu lại, con ngươi mở to hết cỡ, hốc mắt lại có chút hồng hồng.

Trần Phạn trợn mắt, vẫn tư thế khụy xuống ôm bụng mà gào rít lên:

“Tên khốn nào có gan lớn như vậy, dám xen vào chuyện của gia...?”. Hắc đang nói, bỗng nhiên cứng họng lại, tròng mắt phát sáng khi nhìn thấy vị thiếu niên tuấn mỹ trước mặt.

Diệp Vân Du đang trong hình dạng nữ cải nam trang, mặc dù vậy, vẫn là một bộ dạng nam tử tuyệt mỹ, nốt ruồi giọt lệ ở khoé mắt phong tình vạn chủng, yêu nghiệt hoa thủy, môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn, mái tóc dài vẫn gọn lên, đỉnh đầu chỉ có duy nhất một cây trâm ngọc đơn giản.

Trần Phạn nuốt nước bọt, trông thô thiển vô cùng, thiên ả, nam nhân này lớn lên lại có thể được ông trời ban cho sự ưu tú tuyệt mỹ đến vậy? Trong lòng sinh ra cảm giác tham lam vô hạn.

“Lên, bắt sống hai kẻ không biết điều này lại cho ta, chỉ là, tuyệt đối đừng làm tổn thương thiếu niên trắng nõn kia!”.

Thiên Ân vẫn ngây người ra, mi mắt hồng hồng nhìn Vân Du trong hình dạng nam nhân, hoàn toàn không để ý đến đám người đang nhao nhao về phía mình và Diệp Vân Du đang đứng.

“Thiên Ân, không được khóc, như vậy trông rất yếu đuối!” Vân Du vỗ vỗ vai Thiên Ân, thân nhiên phóng ra vài cái châm độc về phía mấy tên nô dịch của Trần Phạn, sau đó, rất nhanh liền nghe thấy những âm thanh như heo rống. Đám người này, bình thường hay theo chủ tử làm việc bất nhân bất nghĩa, đáng đánh!

“Bọn họ trêu chọc cậu phải không?”.

Thiên Ân khuôn mặt ra vẻ vô cùng ủy khuất mà gật đầu mạnh một cái, hít hít sống mũi cay cay, giờ phút này, nàng không cô đơn nữa, giờ phút này, gặp được người mà nàng xem như người thân, xem như mạng sống, nàng không còn một mình cô tịch (cô đơn tịch mịch) nữa!

“Cầm lấy, tức giận bao nhiêu thì liền đánh bấy nhiêu, nơi nào của hắc động vào cậu thì cắt thịt chỗ đó xuống, đánh cho hắc kêu cha gọi mẹ, đánh thành đầu heo, đánh cho cha nương hắc cũng không nhận ra hắc!” Vân Du ném về phía Thiên Ân một thanh trường kiếm, là kiếm của nam nhân kia trước khi rời đi để lại cho nàng, còn nói lưu lại làm kỷ niệm, cho nên, kiếm này là của nàng!

“Du.” Thiên Ân bắt lấy thanh kiếm vô cùng chính xác, khuôn mặt nở nụ cười vô cùng sáng lạn, cười đến thiên chân vô tà (ngây thơ vô tội).

“Ừ!”

“Có thể...thiến hán không?”. Mặc dù miệng hỏi, nhưng trong lòng Thiên Ân đang có một ác ma ngự trị, cho dù Vân Du có nói không được, nàng vẫn cứ thiến hán, đến lúc đó, nói nàng vô ý, ai có thể làm gì được nàng?!

“Có thể!”. Vân Du mỉm cười gật đầu, Thiên Ân hỏi như vậy, cho dù nàng không đồng ý, cậu ấy vẫn sẽ làm, quản làm gì cho một thân chứ!

Người đứng xem hít vào một ngụm khí lạnh, dám có gan làm chuyện này với nhi tử độc nhất của Trần viên ngoại ở thành này, chính là không sợ chết đi! Ai cũng biết Trần Phạn cậy quyền cậy thế, bao nhiêu cô nương xinh đẹp ở thành này đều không thoát khỏi tay của hắn, nếu không phải là bị bắt về làm vợ bé, thì cũng là bị dày vò đến mức muốn sống không được, chết cũng không xong!

Thiên Ân chỉ đợi có câu trả lời này của Vân Du, gật đầu hải lòng, kéo ống tay áo rộng thùng thình lên, xoay chân một cái, tóc dài tung bay, đem cái tên Trần Phạn kia đập hán một cái vào đầu, khiến hán choáng váng không thôi!

Nàng chep miệng, hây, mới như vậy mà đã sắp gục, thật chán chết! Tiếp đó, nàng dùng tay túm lấy bộ tóc dài rối của hán nâng lên, dân chúng xung quanh đứng xem kịch mà còn phải ngạc nhiên một phen, tên Trần Phạn to lớn thế kia, như thế nào mà có thể bị một tiểu cô nương bề ngoài nhu nhược yếu đuối nhắc lên bằng một tay, lại còn đến mức chân không chạm đất nữa chứ!

Trần Phạn trong mắt bắt đầu hiện lên tia sợ hãi, nhưng miệng vẫn không ngừng quát tháo:

“Tiện nhân, ngươi, ngươi dám đánh gia, ngươi có biết ta là ai hay không? Người đâu, còn không mau bắt con tiện nhân này lại?!”. Trong lời nói kia, Trần Phạn không hề biết mình đã phạm vào giới hạn cấm kỵ rất lớn của Lăng Thiên Ân, khi nói xong, hán cũng ngu ngốc không thấy được ánh mắt của Thiên Ân tối sầm lại. Mà con ngươi của Diệp Vân Du cũng lạnh lẽo lên vài phần, đáy mắt, đáy mắt nàng thoáng qua tia sáng, tên này, xem ra hôm nay chính là bao cát của Thiên Ân rồi, kết cục có lẽ là vô cùng thảm đi!

“Câm miệng! Tiện nhân? Ngươi nói, bản cô nương là tiện nhân?”. Thiên Ân buông Trần Phạn quăng qua một bên, bắt đầu rút kiếm ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sáng loáng, nhìn qua đã biết, kiếm này có giá trị liên thành rồi!

Đem thanh kiếm ở tay tiến lại gần hán, từng bước đi, lưỡi kiếm đều sáng lên, như kim đâm vào mắt Trần Phạn, vô cùng chói mắt! Thiên Ân cười, nhưng trong lòng đều đã vì hai chữ ‘tiện nhân’ của Trần Phạn mà phát hỏa.

“Nói cho ngươi biết, bản cô nương đời này, chính là ghét nhất những tên đàn ông lộn giống như ngươi, nhưng mà, thực sự thì, cấm kỵ của ta, chính là hai chữ ‘tiện nhân’ đấy!”. Nói đến đây cuối, nàng thật sự là gào lên, tâm trạng bắt đầu kích động:

“Ngươi mắng ta là tiện nhân, vậy ngươi thử nói cho bản cô nương biết, như thế nào thì được gọi là tiện nhân xem, thử xem!”. Kiếm trên tay bắt đầu vung loạn xạ, mỗi một câu một chữ nhả ra từ miệng Thiên Ân, là một lưỡi kiếm giáng xuống người Trần Phạn, mà hán lúc này quần áo đã bị kiếm cứa qua, rách là tả, lộ ra da thịt béo đầy gân mỗ, nhìn mà buồn nôn, còn người đã đeo như muốn ngất đi.

“Hôm nay, ngươi chọc vào ta, xem như ngươi xui xẻo!”. Dùng lực hết sức ở chân đá thật mạnh vào bụng hán, cơ thể to béo văng cả vào bức tường vững chắc phía sau, cơ hồ còn có thể thấy được vết nứt từ từ xuất hiện. Trần Phạn chính là kiểu người đến chết vẫn còn nghĩ đến ngang ngược phách lối, mặc dù đau đến lục phủ ngũ tạng, nhưng vẫn cố nói:

“Ngươi...ngươi, có biết cha ta là Trần viên ngoại, động vào ta, chỉ có... con đường chết!”

“Bà đây không cần biết, đã chọc vào bà đây, cho dù ông trời cũng không cứu được ngươi, sao hả? Ngươi, tội thứ nhất, chọc ghẹo nữ nhi, kiêu căng phách lối, cậy quyền thế mà làm càn!”. Thiên Ân ngồi xổm xuống, để chính mình đối mặt với khuôn mặt đáng khinh của hán: “Tội thứ hai, là khiến cho bản cô nương đây mất hứng, hiểu không?”

Cuối cùng, Thiên Ân không chớp mắt đâm kiếm xuống hạ thân của hán, mọi người chính là khiếp sợ không dám nhìn! Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thấu trời như heo bị chọc tiết của Trần Phạn. Một kiếm này, đủ tàn nhẫn, một kiếm này, cắt đứt hương hỏa nhà Trần viên ngoại, đủ tàn nhẫn, đủ ngoan tuyệt!

Từ lúc sự việc xảy ra đến khi kết thúc, không ai dám lên tiếng, đám lâu la của Trần Phạn cũng không ai dám tiến lên ngăn cản, chỉ sợ chính mình sẽ biến thành nạn nhân của nữ nhân độc ác kia!

“Thiên Ân, nói năng lại lộn xộn nữa rồi!”. Vân Du này giờ bộ dạng đứng ở một bên xem kịch lên tiếng, nhàn nhạt nở nụ cười khuyh thành với Thiên Ân, sau đó gợn ngón tay cái lên mà tán thưởng nàng ấy, nàng biết, khi một kiếm kia giáng xuống, cũng là lúc lửa giận của Thiên Ân kết thúc.

Vân Du lại gần về phía Trần Phạn đang muốn ngất xỉu kia, nhìn từ trên xuống dưới, cười lạnh, nói:

“Chúng ta không cần biết ngươi là ai, nhà ngươi quyền thế như thế nào, chỉ là, nếu muốn chọc vào bọn ta, chúng ta cũng sẽ không để ngươi sống yên thân. Muốn tính toán lần nữa, chúng ta cũng không ngại thiến ngươi thêm lần nữa! Ân à, đi thôi! Về nhà!”

Trần Phạn cả người thê thảm, mặt mũi bầm dập, quần áo lúc ra ngoài sang trọng mà giờ lại nhếch nhác không chịu nổi, còn có hạ thân đang đau đớn kia, trông thật hiện lên tia phần hán nồng đậm!

Người dân xung quanh thấy hết trò để xem cùng tản ra, nhưng mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, có người hả hê vì kết cục của Trần Phạn, có người lại nghĩ Thiên Ân rat ay quá độc ác... chỉ là, có lẽ vì chuyện này, mà sau này, cả nhà Trần viên ngoại ở thành này bị xóa sổ chỉ trong một đêm, giống như chưa từng có!

-Điệp Vũ Mạn ảnh-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Dịch dung

Đại điện xa hoa, dưới ánh nến lập lòe, những viên dạ minh châu quý hiếm ở cửa điện lại càng làm chúng thêm sáng chói. Từ Hạ một thân bạch y tao nhã, mạn sa che đi dung nhan tuyệt mỹ mà lạnh nhạt, trên trán có nốt chu sa hình ngọn lửa màu lam nhạt do luyện Huyền Tiên Tâm Phát, hơn nữa, loại khí chất tự nhiên trên người nàng làm người khác chú ý. Nàng ngồi trên ghế Cung chủ bọc da hổ, đứng đằng sau là con Bạch Điều và Bạch Hồ, Bạch Hồ bây giờ đang là thời kỳ đôi lông, khắp người lông rưng – cực kỳ đáng thương, còn đang mất bé trùng mất to với Bạch Điều. Ngồi bên phải là Sở Dạ Nguyệt – một thân xiêm y tím nhạt, khăn sa mạn trên mặt cũng không làm giảm đi phần nào cái vẻ đẹp như hoa anh túc, làm cho người ta dễ dàng bị sa vào. Trên môi Sở Nguyệt luôn treo nụ cười cùng hơi thở vô hại, dường như Thái Sơn có ở ngay trên đầu thì cũng không làm tắt được nụ cười giấu cợt đó nơi khoe môi nàng.

Phía dưới là những người trực thuộc tiếp quản của một chức năng ở Huyền Cơ.

“Các vị huynh đệ, chúng ta từ nay về sau, cùng nhau làm việc, chung sống công bằng. Chỉ cần các vị không phản lại lời thề với Huyền Cơ, Huyền Cơ cũng nhất định sẽ không bạc đãi các vị. Nào, Liều Từ Hạ ta kính các vị một ly!”. Từ Hạ nói, chất giọng vẫn lạnh lạnh cùng khuôn mặt thản nhiên như cũ không đổi, mặt cũng không biến sắc lấy một cái!

Sau đó, mọi người bắt đầu nhấp tiệc ra mắt, tiếng nói ồn ào cả điện. Sở Dạ Nguyệt ôm chén rượu, uống đến hồng cả mặt, thỉnh thoảng còn nhìn Từ Hạ mà nháy mắt quyến rũ một cái, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo chán!

Ở lại một lúc, hai người liền lấy cớ đã say đề ra ngoài!

Bên ngoài, Từ Hạ mặc cho gió lạnh quất vào mặt, vẫn nhắm mắt lại, dang hai tay ra, hít sâu một hơi, cảm giác này, thật sáng khoái!

“Sẽ phải đi thật sao?”. Sở Dạ Nguyệt lúc này đã đi phía, cũng không quay đầu lại mà hỏi Từ Hạ.

“Đó là một loại trách nhiệm!”

Dưới ánh trăng tĩnh mịch, giọng nói của hai người rất nhỏ. Từ Hạ và Sở Nguyệt đi bộ đến một đình viện nhỏ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không gian chìm trong im lặng một lúc, lát sau, Từ Hạ mới mở miệng, phá vỡ cục diện trầm mặc:

“Sở Nguyệt, cậu có thể làm giúp mình một chiếc mặt nạ?”.

Từ Hạ liếc nhìn ánh trăng đêm, gió lạnh từng cơn thổi qua, chiếc khăn trên mặt Sở Nguyệt khẽ bay bay, lộ ra khoé môi hơi nhếch lên, cười thật tà mị xấu xa:

“Dịch dung? Bao lâu?”.

Trước câu hỏi của Sở Nguyệt, Từ Hạ khẽ cup mi, hơi suy nghĩ, sau đó khẽ lắc đầu, trả lời:

“Mình không biết, thời gian có lẽ là nửa tháng, hoặc nửa năm!”

Sở Nguyệt mỉm môi, nghĩ một chút, ở hiện đại, mỗi khi làm nhiệm vụ mà không muốn để người khác thấy khuôn mặt thật, các nàng đều dịch dung để che dấu, mà nàng lại phụ trách khoản dịch dung và thiết kế bản vẽ vũ khí. Lần này, xem ra lại phải giết người rồi, bởi vì, nếu dịch dung trong khoảng thời gian ngắn, dùng mặt nạ da làm bằng nhựa dẻo, còn dịch dung một thời gian dài, là phải dùng da thật, sau đó xử lý qua chất hoá học là có thể dùng được. Sở Nguyệt cũng theo ánh mắt của Từ Hạ mà nhìn theo ánh trăng, trăng đêm nay tròn to và rất sáng, nàng bất giác bị kích ứng bởi không khí lạnh quét qua mà sồn da gà, cố gắng kéo cao áo lông ở vai:

“Nếu vậy, hay là nữ phần nam trang đi!”

“Cũng được!”

Từ Hạ đứng trước gương đồng nhìn khuôn mặt đã bị thay đổi sau khi dịch dung của mình. Khuôn mặt trắng nõn khuynh thành bị bao phủ bởi làn da ngăm đen lốm đốm tàn nhang và đôi môi.

Từ trước đến giờ, nàng vẫn luôn khâm phục Sở Nguyệt về khoản dịch dung. Từ Hạ đã thay một thân nam trang nâu gụ cổ hủ cũ nát, che dấu dáng người thanh mảnh của nàng.

Sở Nguyệt đắc ý nhìn Từ Hạ, lại thầm khen ngợi chính mình, quả nhiên tay nghề vẫn như cũ! Loại mặt nạ dịch dung không phải là ai muốn làm là cũng có thể làm được, nếu chỉ là dịch dung khoản một tuần, thì có thể dùng phương pháp phổ thông truyền thống để làm ra một chiếc mặt nạ bằng da giả. Nhưng nhiệm vụ mà cái lão đầu kia giao cho Từ Hạ lại có chút khó khăn, cho nên nàng nghĩ, nên sử dụng mặt nạ bằng da người thật, tiện lợi ở chỗ, sử dụng lâu ngày cũng không dễ bị phát hiện, có thể đồ mặt, bấm môi, bị đánh thì sưng tấy. Chiếc mặt nạ này là do nàng lột từ trên người một nam nhân còn sống ở phủ Diệp Vương. Bởi lần này, Từ Hạ phải đi tìm bản đồ long mạch của Tứ Quốc – chính là Lan Thương Đại Lục. Một tháng trước, Huyết Ảnh nhận được tin tức từ tình báo, nói nơi ngụy của long mạch gặp chấn động mạnh, mà long mạch ở nơi nào, hoàn toàn không có người nào biết, đương nhiên, phải cần có bản đồ!

“Trong thời gian mình không có ở đây, hay là cậu giúp mình tìm Lăng Thiên Ân và Diệp Vân Du đi!”. Không khí đang yên tĩnh, Từ Hạ bỗng lên tiếng, Sở Nguyệt cũng theo lời nói của Từ Hạ mà trầm mặc, ánh mắt tà mị cũng trở nên nghiêm túc, nhìn Từ Hạ, gật đầu một cái:

“Nhưng, bằng cách nào?”

Từ Hạ khẽ nhếch môi, cười có chút giễu cợt:

“À, mới tới đây có chưa đầy hai tháng mà đã quên thiên phú kiếp trước rồi sao? Không phải sở trường của cậu là thiết kế vẽ tranh sao? Mau quên vậy?!”

* * *

“Chủ nhân!”. Nữ tử toàn thân hắc y, quỳ xuống, mặc dù giọng nói bình tĩnh, nhưng đôi mắt không dám ngẩng đầu lên lại có vẻ sợ hãi! Phải, à ta sợ hãi, chính là sợ sự ác độc của nam nhân ngồi trên cao kia. Sự âm hiểm và tàn nhẫn của hắn chỉ có thể hơn, chứ không kém Hiên Viên Hoảng thập tam vương gia.

Nghĩ đến Hiên Viên Hoảng, nội tâm nàng ta không nhịn được mà dấy lên chút ngọt ngào cùng thống khổ.

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?”. Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói âm hiểm của nam nhân, lạnh lẽo mà nguy hiểm.

“Không, không có!”. Vương Cẩm Lệ lắc đầu thật mạnh, giống như sợ hãi nam nhân kia biết được suy nghĩ mà trừng phạt ả.

“Nhớ rõ thân phận cùng địa vị của ngươi, tuyệt đối, đừng bao giờ động tâm với Hiên Viên Hoảng!”.

“Thuộc hạ, thuộc hạ đã hiểu!”. Vương Cẩm Lệ gật đầu, vì sao Hiên Viên Hoảng không dám động tâm với nữ nhân nào, nàng ta có chút mơ hồ biết được một ít sự tình, nghe cung nữ cùng thái giám trong cung nói, mẫu phi của Thập Tam Vương Gia là hồng hạnh xuất tường, mà sự thật, lại chỉ có Long Đế cùng hoàng hậu hiện tại biết được!

by Mạn Ảnh

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sóng ngầm

“Tỷ tỷ, loại trà này thật ngon! Muội muội cũng đã từng nghe Thái Tử điện hạ nói qua, nghe nói, đây là vật phẩm từ Tây vực cống hiến. Tỷ tỷ, tỷ thật sự rất được Thái Tử điện hạ coi trọng đó!”

Mộng Diệp vừa cười dịu dàng, vừa tao nhã giải thích loại trà mà nàng ta và Kỳ Tuyết đang uống. Nhưng mà, Kỳ Tuyết có bao giờ quan tâm đến mấy thứ đáng ghét ấy chứ?! Chỉ là miễn cưỡng lắm mới uống một hai ngụm, thỉnh thoảng nghe Mộng Diệp hỏi mới ậm ừ vài câu cho qua chuyện. Lúc này, trong lòng Kỳ Tuyết đang ngáp lên ngáp xuống, Mộng Diệp nàng ta đây là đang khoe khoang việc bản thân được Hiên Viên Vũ sủng ái sao? Nàng mới không có hứng thú nghe mấy thứ nhảm chán đó!

Thật ra, Kỳ Tuyết rất yêu thích cái vẻ đẹp bề ngoài ngây thơ trong sáng của Mộng Diệp, chỉ đáng tiếc, Kỳ Tuyết thờ dài, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nội tâm lại bị sự xấu xa vây bủa. Với vẻ bề ngoài như vậy, chẳng trách được Hiên Viên Vũ lại si mê như vậy.

Kỳ Tuyết có chút tiếc nuối, nếu như sáng nay không phải Mộng Diệp nàng ta viện cớ tới thỉnh an để thăm dò nàng, thì nàng sẽ không bị Lan Nhi dụ dỗ dậy từ sớm như vậy!

“Tỷ tỷ, muội muội hôm nay là lần đầu tiên tới thỉnh an tỷ tỷ, cũng không có gì quý giá để tỏ lòng chân thành, vật này, xem như là thể hiện lòng thành của muội, mong tỷ tỷ không chê!”. Tất nhiên, nàng ta cũng biết vật này quan trọng như thế nào với Hiên Viên Vũ, Mộng Diệp sau khi nói xong liền phát tay, ý bảo nha hoàn phía sau dâng lên. Trên bàn, hộp gỗ hình chữ nhật được cất gọn vuông vắn tinh xảo đã đặt trên bàn đá.

“Gặp mặt, chính là chúng ta có duyên, cũng không cần câu nệ như vậy!”. Kỳ Tuyết giọng nói có chút châm chọc, Mộng Điệp làm sao có thể không nghe ra.

Mộng Điệp cười ưu nhã, như hoa mẫu đơn yếu ớt, nàng ta dịu dàng mở nắp hộp gỗ ra, dưới ánh mặt trời, miếng ngọc bội được làm bằng ngọc cảm thạch lấp lánh, làm cho vật này càng thêm toả sáng rực rỡ, làm cho người ta phải yêu thích!

Kỳ Tuyết chỉ nghĩ, nếu không phải nàng ta là sủng phi của Hiên Viên Vũ, mà nàng cũng không muốn những ngày tháng sống trong này phải xung đột với hắn, mới nhẫn nhịn ngồi đây nghe Mộng Điệp nói chuyện.

Nhưng mà, Kỳ Tuyết mới chỉ giờ tay ra, còn chưa có chạm vào miếng ngọc bội, Mộng Điệp lại nhanh tay kéo mạnh hộp gỗ về phía nàng ta, theo quán tính, chiếc hộp gỗ văng ra mép bàn, đùng đưa mấy cái rồi rơi xuống đất. Âm thanh của ngọc rơi xuống nền đá thật chói tai.

“Ngươi đang làm cái gì?”.

Đang sau có tiếng rống giận dữ quen thuộc vang lên, vào giờ phút này, Kỳ Tuyết thật sự cảm khái Mộng Điệp, thật giỏi diễn kịch!

Hiên Viên Vũ tức giận, bước thật nhanh tới chỗ Mộng Điệp, nhẹ nhàng kéo nàng ta vào lòng che chở. Đối diện với Kỳ Tuyết đang thần nhiên nhìn hai người, lửa giận trong đáy mắt hắn lại bùng lên, từng lời nói lạnh lẽo rít qua kẽ răng:

“Điều Ái Phương, ngươi muốn làm cái gì?”

Chỉ là, đối mặt với sự tức giận của hắn, ánh mắt của Kỳ Tuyết vẫn tĩnh lặng, không có giải thích, không có bất nháo, không có âm ức, tuyệt đối chỉ có cười nhạt, đúng, nàng đối với hắn chính là cười nhạt.

Nàng chỉ nghĩ, bọn họ trên danh nghĩa là phu thê, diễn kịch ân ái tương kính như tân, nhưng kỳ thực chính là tương kính như băng, không có mấy người biết. Rõ ràng, Hiên Viên Vũ vô cùng chán ghét nàng, rõ ràng, Hiên Viên Vũ nhìn thấu thủ đoạn của Mộng Điệp, vậy mà vẫn cho là nàng cố ý hãm hại nàng ta, rõ ràng, hắn đang làm cho quan hệ của nàng và hắn chỉ có tệ hơn mà thôi, làm cho hai người càng thêm chán ghét đối phương đến cực điểm mà thôi!

“Hiên Viên Vũ, ta không nghĩ đến một đương kim Thái Tử như ngươi mà cũng có lúc có mắt như mù như vậy!”. Giọng nàng thần nhiên như vậy, thế nhưng lại càng làm cho lửa giận trong lòng Hiên Viên Vũ không cách nào dập tắt.

“Bản Thái Tử cảnh cáo ngươi, tốt nhất tránh xa nàng ấy ra, nếu không...”. Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Kỳ Tuyết, Hiên Viên Vũ thực sự ghen hờn. Ông tay áo của chàng đột nhiên có một lực kéo nhẹ, Mộng Điệp ở trong lòng Hiên Viên Vũ nhẹ giọng nức nở:

“Thái Tử điện hạ, là thiếp vô ý làm rơi chiếc hộp, không liên quan tới Thái Tử phi tỷ tỷ, mong ngài đừng tức giận với Thái Tử phi tỷ tỷ!”

“Mộng Điệp! Ngươi quá thiện lương, luôn để mình bị người ta ức hiếp!”. Hiên Viên Vũ mềm lòng, lửa giận cũng tan bớt một nửa, nhưng, câu nói khiêu khích kia của Kỳ Tuyết lại làm lửa giận như cũ bùng lên:

“Hiên Viên Vũ, nếu ta có lần sau, ngươi định xử lý ta như thế nào? Là biếm ta vào lãnh cung, hay là phế đi cái hữu danh vô thực Thái Tử phi của ta?”. Kỳ Tuyết cũng không kiêng nể gì dám cung nhân ở đây mà nói thẳng ra, chuyện đêm động phòng bị trượng phu cô tịch, chỉ sợ là cả Hiên Viên này đều biết rồi đi!

Lần này, Hiên Viên Vũ không đấu khẩu với nàng nữa, trực tiếp lạnh giọng ra lệnh cho thị vệ đứng ở phía sau:

“Người đâu, giam Thái Tử phi vào mật thất, không có lệnh của bản Thái Tử, ai cũng không được phép xông vào!”. Chàng liếc mắt qua nha hoàn thân cận của nàng đang quỳ ở phía sau, trong mắt đều là cảnh cáo!

Chỉ là không ngờ sau này, vì là người gián tiếp gây ra cái chết cho Lan Nhi, mà làm cho Kỳ Tuyết hận chàng, cực kỳ hận chàng!

Nhưng mà, Hiên Viên Vũ đã quên, sau lưng Kỳ Tuyết không chỉ có một mình, còn có Đỗ gia, còn có Long Đế.

Đến khi đám thị vệ dẫn Kỳ Tuyết đi, Hiên Viên Vũ cùng Mộng Điệp cũng phát áo rồi đi, một bàn tay run run chậm rãi nhặt miếng ngọc bội lên, phùi sạch đất ở nền cẩm thạch, sau đó bỏ lại vào chiếc hộp, rồi đi.

by Mạn Ảnh

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cổ Lãng

Ngực tối ẩm ướt cũ kỹ, tiếng phạm nhân bị dùng cực hình kêu la thảm thiết, nghe bi thống vô cùng. Kỳ Tuyết bị những tiếng kêu của bọn họ làm cho thức giấc. Nàng mệt mỏi ngáp một cái, ngực thủ kê xoa bóp ấn đường đang ần ần đau, mày nhăn lại thật chặt. Phòng giam này ẩm ướt mục nát, trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc giường đá lạnh lẽo, trên mặt đất rải rác vài cọng rơm sớm đã mục nát. Thành thoảng cửa đại lao có mấy con chuột lần lượt chạy qua, kèm theo là những tiếng kêu ‘chít chít’ chói tai.

Sắp sang xuân, thời tiết vẫn còn rất lạnh, phòng này duy nhất chỉ có một ô cửa sổ nhỏ nhỏ, đó là nơi duy nhất có ánh mặt trời chiếu vào để cho nàng biết hiện tại là ngày hay đêm. Hiên Viên Vũ, người đứng là đầu lãnh đủ tuyết!

Từng làn tuyết trắng dày đặc ồ ạt bay vào từ ô cửa sổ nhỏ bé, một vài hạt tuyết vương lại trên tóc nàng. Tuyết, tên của nàng, ý nghĩa là đứa con của tuyết, nhưng mà xem ra, cuộc đời của nàng, có vẻ không được bình yên như cái tên đi!

Kỳ Tuyết nhìn làn tuyết đến ngay người, bên ngoài trời đang là ban ngày, ánh sáng le lói yếu ớt chiếu vào nửa khuôn mặt đang thất thần của nàng, đẹp đến mà thần nhiên.

Sau lưng nàng có tiếng hắng giọng, tiếng nói đầy sự giấu cợt mỉa mai vang lên trong ngực tối ẩm ướt:

“Ô, thú vị nha, đây không phải Thái Tử phi Hiên Quốc sao, như thế nào lại ở cái nơi thấp hèn ti tiện này vậy? Xem ra đãi ngộ của phu Thái Tử thật khiến cho người ta vừa vặn được mở rộng tầm mắt nha!”

Kỳ Tuyết quay đầu lại, không đứng dậy, hơi nheo mắt nhìn nam tử chấp tay sau lưng đứng ở cửa phòng giam này, mắt vẫn âm trầm đánh giá.

Ừ, mặt mũi sáng sủa, tuấn tú, quần áo một thân sang trọng, bất quá, lại không thể so sánh cùng Hiên Viên Vũ, thật sự là một trời một vực. Nhưng mà, Kỳ Tuyết làm gì có tâm tình thưởng thức vẻ đẹp của người này chứ? Ánh mắt nghi hoặc của Kỳ Tuyết làm cho người nào đó đứng ở cửa bỗng nhiên có chút xấu hổ không được tự nhiên vuốt vuốt chóp mũi!

“Người là ai?”. Kỳ Tuyết đứng lên, bước về sau hai bước, người này nàng chưa từng gặp, tính là không quen biết đi, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Áy, nàng không cần lo lắng ta sẽ phi lễ, ta không có ý gì!”. Thấy nàng lui về sau mấy bước, trừng mắt cảnh cáo nhìn mình, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười xua xua tay.

“Rốt cuộc người là ai?”. Trong ngực này có binh lính thay phiên nhau canh gác, nếu không phải người có thân phận cực kỳ cao quý, thì làm sao có thể tự do đi lại được?!

“Thái Tử, mời đi bên này!”

Bên ngoài có tiếng cung kính hô to, Cổ Lăng biết người đang đến gần là Hiên Viên Vũ, đáy mắt thoáng lạnh lẽo âm ngoan, chỉ là, Kỳ Tuyết hoàn toàn không nhìn ra trong đó đều là hận ý cùng tia máu, khoé môi câu lên nụ cười lạnh lùng, nhìn thoáng qua nàng vẫn bộ dạng phòng bị đó, sát ý rất nhanh liền biến mất:

“Tại hạ Cổ Lăng, hiện có chút việc phải rời đi. Sau này nếu có gặp lại, sẽ cùng nàng ôn chuyện! Cáo từ!”.

Cổ Lăng trước khi rời đi còn nháy mắt với nàng hai cái, thật sự là khiến lông mao toàn thân nàng dựng hết lên. Nàng và hắn, quen biết nhau sao? Thật thần kinh!

Tiếng bước chân ngày càng tới gần, dáng người quen thuộc dần xuất hiện trước mặt nàng, Kỳ Tuyết có thể nhìn thấy, đáy mắt hắn còn vương chút tức giận, nàng khẽ cup mi, nói thật khẽ khàng:

“Người đến đây làm gì?”

Mặc dù nàng nói rất nhỏ, nhưng người luyện võ từ nhỏ như Hiên Viên Vũ có thể nghe rõ, chàng mỉm cười, khoé mắt hiện lên một chút châm chọc:

“Như thế nào, phu quân đến đón nàng về nhà của chúng ta!”. Chàng quay đầu sang ra lệnh cho cấm y vệ phía sau: “Mở cửa cho nàng!”.

“Phụ hoàng muốn gặp riêng người nói chuyện!”. Giọng nói của chàng không nhìn ra chút cảm xúc nào, giống như câu nói ân ái vừa rồi không phải chàng nói vậy!

Người đứng phía sau ‘vâng’ một tiếng, xích ở cửa lập tức buông thông, cửa lập tức được mở ra.

Đến khi thật sự ra khỏi nhà lao, Kỳ Tuyết còn có chút không thích ứng được với ánh sáng mặt trời, hết tuyết rồi, Kỳ Tuyết có chút nuối tiếc!

Kỳ Tuyết đi phía sau Hiên Viên Vũ, nàng có chút hoài niệm, bởi vì kiếp trước sinh ra trong gia đình giàu có no đủ, cho nên, nàng chỉ cầu được tấm chân tình, nhưng mà khi nghĩ lại thì, nàng sai rồi, hoàn toàn sai rồi, trên đời này, làm gì có thứ gì gọi là mãi mãi cơ chứ? Đặc biệt là chân tình của hoàng gia! Có lẽ, cái nàng cầu ở kiếp này, là sống một đời bình an, chỉ cần no bụng, áo ấm đủ mặc, có một chốn để nương thân, sống một đời bình an không tranh đấu là được rồi! Nhưng mà muốn thực hiện được điều đó đối với một Thái Tử phi như nàng mà nói, thực sự là có chút khó khăn!

“Thái Tử, ta biết, chuyện xảy ra ngày hôm đó, ngài cũng nhìn ra, là Mộng Điệp rõ ràng cố ý, ta không trách ngài. Ta có thể đáp ứng ngài, sau này nếu không có việc gì đại sự, ta sẽ không vô cớ gây sự, cũng không quản nàng ta náo loạn cái gì trong phủ Thái Tử. Nhưng ngài cũng phải đáp ứng ta, sau này, chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa!”. Kỳ Tuyết sắc mặt không đổi sau khi nói một hơi dài, lúc đàm phán, Kỳ Tuyết đã sóng vai đi ngang bằng

với chàng. Kỳ Tuyết cũng không có để ý tới sắc mặt của chàng đang vô cùng khó coi, khuôn mặt yêu nghiệt cau có, chẳng lẽ làm thê tử của Hiên Viên Vũ hán khiến nàng khó chịu đến vậy?!

“Ngươi dám đặt điều kiện với Bản Thái Tử? Ngươi là người đầu tiên!”. Mày của chàng hơi nhướn lên nhìn Kỳ Tuyết, lại nhìn thấy trông mắt lấp lánh khi nói về vấn đề này, nơi nào đó sâu trong tâm trí lại cảm thấy có chút khó chịu không tên.

Kỳ Tuyết mân mê, hơi cup mi xuống, thờ dãi:

“Ta nào dám, ngài là Thái Tử, ta chỉ là một nữ nhân không quyền lực, nào dám đặt điều kiện với ngài. Sớm muộn gì ngài cũng sẽ hưu ta. Ta chỉ là muốn chắc chắn một số chuyện thôi!”

Hiên Viên Vũ không nói gì, suốt cả quãng đường từ ngoài cửa đại lao đến cổng chính, hai người đều duy trì sự trầm mặc khó nói.

Bên ngoài, một cỗ kiệu sang trọng đã vì hai người mà được chuẩn bị, cỗ kiệu xa hoa, đỉnh kiệu được đính một viên Dạ Minh Châu to và sáng chói, dưới ánh mặt trời, nó càng rực rỡ toả sáng hơn bao giờ hết, gỗ được chạm khắc rồng bay phượng múa – rồng phượng, là biểu tượng của Hoàng gia.

Suốt cả quãng đường, do mệt mỏi, Kỳ Tuyết vừa đặt mông ngồi xuống đã quên mất hình tượng, ngáp to một cái, hai mắt liền díp lại, mi mắt nặng xuống, không bao lâu liền ngủ mất. Mà ngồi ở bên cạnh, Hiên Viên Vũ trong đầu không ngừng hiện lên vẻ mặt âm ngoan lãnh lệ của Mộng Diệp, chàng luôn cảm thấy lần trở về này của Mộng Diệp là điềm báo của going to, lại cảm thấy, ... tâm của Mộng Diệp không còn thuần khiết như trước nữa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Mộng Diệp thay đổi

"Bẩm Thái Tử, Thái Tử Phi, đã đến nơi, thỉnh hai vị xuống kiệu!". Giọng nói của một vị công công già làm cho Kỳ Tuyết đang mộng đẹp liền giật mình tỉnh giấc.

Cơ thể mệt mỏi cùng mí mắt nặng trĩu đều phối hợp không cam lòng mà phải động dậy hoạt động.

Kỳ Tuyết bước xuống kiệu, vron vai đầm eo mấy cái, hoàn toàn chẳng để ý đến cái nhìn của các cung nữ nô tì đang nhìn mình. Gió lạnh thổi từng cơn tấp mạnh vào mặt đau rất khiến nàng có chút khó chịu mà hắt xì một cái. Hiên Viên Vũ đứng bên cạnh thấy vậy thì có chút không đành lòng, liền cởi chiếc áo khoác lông ra, choàng lên vai nàng. Hành động kỳ lạ này của hắn làm nàng cảm thấy có chút không quen lại có chút không thoải mái. Nàng chỉ khịt khịt mũi mấy cái, sau đó cũng chẳng bận tâm mà kéo cao chiếc áo khoác lên, môi khô khe khẽ mấp máy:

"Cảm ơn!"

"Ngươi mà đồ bệnh, bốn Thái Tử sẽ bị phụ Hoàng quở trách!"

A, làm sao lại, khó trách! Nội tâm Kỳ Tuyết hài lòng gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời cao, từng đám mây đen đang lơ lửng vợi và trôi về phía Kinh thành, quả nhiên, hẳn làm gì tốt đến mức đối với nàng như vậy chứ?!

Cuối chân trời, sấm chớp ẩn hiện sau những đám mây đen sì, rạch từng đường rõ ràng nơi cuối trời. Thời tiết hôm nay thật xấu, mới vừa nãy còn có nắng và tuyết rơi, một cái thoáng chớp mắt đã sắp mưa rồi!

Hiên Viên Vũ đi phía trước, cảm thấy thật lâu sau nàng cũng chưa đi bằng mình, quay đầu lại, mắt đẹp nhướn lên, giọng nói không nhanh không chậm nhắc nhở nàng:

"Nhanh chân lên, đừng để phụ Hoàng phải chờ lâu!"

"Biết rồi biết rồi!". Bước chân Kỳ Tuyết vô thức nghe theo tiếng gọi của chàng mà đi nhanh hơn về phía trước, thỉnh thoảng xa xa còn nghe thấy vài tiếng hắt xì của nàng.

Hai người rất nhanh đã đi đến Càn Thanh Cung, Kỳ Tuyết lại lần nữa phải tặc lưỡi vì sự xa hoa của Hoàng Gia.

"Thái Tử, xin dừng bước. Thánh Thượng có lệnh, chỉ truyền một mình Thái Tử Phi vào trong!". Vị Thái giám dẫn đường hồi nãy bỗng nhiên quay đầu lại, cúi đầu cung kính nói, trong giọng nói rõ ràng nghe ra ý tứ rằng, ông ta không có chút gì gọi là tôn trọng đối với Thái Tử đương triều.

Nàng khẽ đánh mắt sang Hiên Viên Vũ, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của chàng cũng đang nhìn mình, môi nàng khẽ động đậy, muốn dùng khẩu hình để nói chàng ra ngoài chờ. Nhưng mờ, chàng một chút cũng không phản ứng, cứ đem ánh mắt đặt ở trên người mình như thế, lại thành ra có chút không được tự nhiên. Kỳ Tuyết cười thành thực, nghiêng răng, nói:

"Thái Tử, chàng không cần lo lắng về thiếp, chàng hãy cứ ra ngoài đi dạo một lát, xong việc, thiếp sẽ lập tức đi tìm chàng!". Sau đó cười lấy lòng về phía

vị công công già kia, miệng cười, nhưng trong ánh mắt lại chẳng có lấy độ ấm nào cả: "Công công, mời dẫn đường!"

"Vâng!"

B _ _ _ _ _ é _ _ _ _ _ C _ _ _ _ _ u _ _ _ _ _ a _ _ _ _ _

"Trăm biết, Phương Nhi, người vốn dĩ không phải là người của thế giới này!"

"Phương Nhi, chỉ cần người trợ giúp cho Vũ Nhi đến khi nó đủ quyền lực để ngồi lên ngai vàng, người muốn rời đi, trăm thành toàn cho người!"

Lan Nhi cảm thấy chủ tử mình từ sau khi từ trong cung trở về liền ngồi ngơ ngẩn bên hồ cá, mặc dù đang cho cá ăn, nhưng tâm hồn thì lại lạc đi đâu mất! Cứ duy trì như vậy cũng đã được khoảng một khắc (15 phút). Mai Ly đặt ấm trà mới pha hãy còn nóng xuống bàn đá, đang tính lại gần gọi tiểu thư, lại chỉ cảm thấy trước mắt như có trận gió quét qua, thoáng cái đã chẳng thấy người kia đâu.

Lâm Kỳ Tuyết vào trong phòng, lật gối đầu lên, thánh chỉ viết bằng vải tơ lụa thượng hạng, nàng cẩn thận gỡ ra, từng dòng chữ như Rồng bay Phượng múa hiện ra.

"Ế, đây chẳng phải là Kim bài miễn tử của Hoàng thất sao? Tiểu thư, từ đâu mà người có cái này?" Lan Nhi nhân lúc Kỳ Tuyết đang chăm chú nhìn vào thánh chỉ mà từ gối đầu rút ra Kim bài miễn tử của Long Đế ban cho nàng. Ánh mắt của Lan Nhi sáng rực, chợt phát hiện ra câu hỏi của mình có chút ngốc thì liền tự mình cốc đầu mình, lầm bầm "A, ngu quá, đương nhiên là ở chỗ thánh thượng rồi!". Sau đó lại hiểu kỳ nhìn vào Kim bài.

Kỳ Tuyết suốt cả quá trình đọc thoại của Lan Nhi nàng đều không để ý lắm, đầu vẫn cứ mơ màng về những lời nói kỳ lạ của Long Đế: "Trăm biết linh hồn của người không phải của thế giới này được một thời gian, cho đến khi linh hồn người thật sự đến đây, trăm mới ban hôn cho người và Vũ Nhi!"

^ _ _ _ _ _ ^

Trong Lan Ti Các, một mảnh hỗn độn, nhưng trong phòng chung quy cũng chỉ có hai người, là trác phi Mộng Diệp cùng nha hoàn A Xuân. Trên nền đất, nhiều thứ hỗn tạp gồm nhiều mảnh sứ cùng lẫn lộn với đồ ăn, nhưng mà, sau khi bị Mộng Diệp hất đổ thì rốt cuộc cũng không nhìn ra đây là những món gì.

"A Xuân, người nói, Thái Tử, chàng ấy, có phải thật sự động lòng với Diêu Ái Phương kia rồi hay không? Không, không được, ta không cho phép ai cướp mất chàng, nhất định!". Mộng Diệp càng nói càng hồ ngôn loạn ngữ, dần thành điên loạn, hai tay lập tức ôm lấy đầu la hét bất nháo, nước mắt đã sớm chảy thành hai hàng dài trên má, dù khóc, dung nhan vẫn như cũ, tựa hoa Mai nở rộ trong ánh mặt trời. Nhưng càng khóc, khuôn mặt nàng ta càng trở nên dữ tợn, vằn vẹo xấu xí, bởi vì, những mạch máu màu đỏ rực đang chạy xung quanh khuôn mặt của Mộng Diệp, đau đớn trên mặt càng ngày càng rõ ràng, ánh mắt của Mộng Diệp tràn đầy thống khổ. Mộng Diệp biết rõ dung nhan hiện tại của mình trông rất xấu xí khó coi!

"Không, không, A Xuân, thuốc, thuốc của ta, mau lấy thuốc cho ta!"

A Xuân nãy giờ đứng một bên nhìn chủ tử mình như vậy thì chỉ thờ dài, lực bất tòng tâm, cứ như vậy, Mộng Diệp cuối cùng cũng tự hủy hoại chính mình đi thôi! A Xuân có chút không đành lòng lấy từ trong ống áo một lọ sứ màu xanh da trời, nàng ta đổ ra lòng bàn tay hai viên thuốc: một đen một đỏ.

Mộng Diệp sau khi nuốt hai viên thuốc kia xuống thì dạ dày co rút một hồi, mạch máu đỏ rực như Mạn Châu Sa Hoa dần dần rút đi, dung nhan lại trở lại như cũ, xinh đẹp đáng yêu. A Xuân dịu chủ tử của mình ngồi xuống, khẽ thở dài:

"Tiểu thư, nô tì ngay từ đầu đã nói với người rồi, đừng tiếp xúc với hắn, tà ma ngoại đạo đều không phải loại người tốt đẹp gì! Hừ!"

Mộng Diệp không nói gì, hồi lâu sau mới lên tiếng, giọng nói như lạc hẳn đi, đôi mắt đẹp vô hồn không có lấy một tia tiêu cự:

"A Xuân, chàng hôm nay mặc dù có đến, nhưng không có chạm qua ta, kể từ lúc ta trở về đây, chàng cũng chưa từng chạm qua ta, có phải vì chàng chê ta bẩn rồi không? Có phải chàng thật sự yêu thích nữ nhân họ Diêu kia rồi hay không?"

A Xuân không biết phải nên trả lời chủ tử mình ra sao nữa. Tình ái, là hạnh phúc, cũng là bi ai. Tình ái, giống như viên thuốc độc bọc đường mật, ngâm đến cuối cùng, khi lớp mật ngọt tan chảy, chỉ còn lại thống khổ cũng bi ai, đó là khi người chọn sai người, sai thời điểm!

"Không, không thể được, ta không thể cứ thế để mất chàng được, chàng đã hứa là cả đời sẽ chăm sóc ta, bảo hộ ta, chàng không thể cứ thế chán ghét ruồng bỏ ta được! Ha ha ha!"

Mộng Diệp bỗng nhiên gào lên, cười như điên như dại, điên cùng nhìn về phía khoảng không trống vắng nào đó nơi ngoài cửa sổ, nụ cười kia của Mộng Diệp khiến A Xuân thật sự có dự cảm chẳng lành!

_ Bé _ Cua

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thuật Ảo Ảnh

“Haiizz, cổ đại thật cổ hủ, không có máy in, không có giá vẽ, cũng không có màu vẽ luôn, hầy, đành vất vả chút vậy!”. Sở Dạ Nguyệt vừa than vừa xoa xoa cổ tay mỗi nhức, lại cuộn tay thành nắm đấm gõ lên đấm bóp cái gáy đau nhức. Trong lòng lại âm thầm trách Tử Hạ thật không có nhân tính, như thế nào lại kêu nàng đi vẽ tranh, vất vả như vậy...!

“Mai Ly!”. Dạ Nguyệt kêu Mai Ly một tiếng, chính mình lại hải lòng nhìn thành quả là hai tờ giấy Tuyên Thành khổ to vẽ mẫu chân dung hai người Sở Dạ Nguyệt và Lăng Thiên Ân.

Mai Ly nghe tiếng gọi của chủ tử mình thì hấp tấp chạy vào, thờ dốc, đứng nghiêm chỉnh chờ chủ tử mình căn dặn.

“Mai Ly, em đem hai bức hình này thuê người vẽ ra thành nhiều bản, sau đó đem treo khắp ngõ ngách Hiền Viên Quốc cho ta. Nhớ, chỗ nào dán được, cứ dán hết nha!”.

Nói xong, Dạ Nguyệt thân nhiên cầm chén trà trên bàn uống, cũng không phát hiện trong lời nói của mình có bao nhiêu kỳ lạ khiến cho Mai Ly ngây ngốc một chỗ.

Dạ Nguyệt thấy nàng ấy vẫn còn ôm tranh đứng đó, nhướn mi lên, hỏi: “Mai Ly, làm sao thế? Sao vẫn còn chưa đi?”

“Tiểu...Tiểu thư, bức...Bức hình, là thứ gì ạ?”

Nghe Mai Ly hỏi thế, Tiểu Nguyệt đang uống trà xém tí phun hết ra ngoài, vội nuốt mà nghẹn họng đến mức ho cả ra, nàng ọm ờ trả lời:

“Là, bức họa, bức họa, ha ha...!”

Ừm, cổ nhân có chút cổ hủ, cổ hủ!

Trong khi đó, nhân vật chính trong hai bức tranh mà Dạ Nguyệt vẽ thì đang bận rộn ở Hải Hoa Đường. Đúng vậy, chính là Hải Hoa Đường, là cái tên mà Thiên Ân một đêm không ngủ để nghĩ ra đó! Không ngờ từ một ý tưởng nhỏ bé, sau một tuần lại phát triển như vậy, muốn biết không, là do tin đồn, ha ha, chính là tin đồn ở Hải Hoa Đường có hai nữ y chính là nữ nhân, một vẻ dễ thương, một vẻ họa quốc họa thủy.

“Thiên Ân, bốc thuốc!”. Vân Du một bên đang chẩn mạch cho bệnh nhân, thỉnh thoảng mắt đẹp nhướn lên nhìn hang dài nam nhân đang xếp thành hàng dài đến tận ngoài cửa, âm thầm thờ dài, hầy, cái gì ‘quả’ cũng không hẳn là chuyện tốt!

“Đến đây đến đây!”. Thiên Ân sử dụng kỹ thuật ở hiện đại, nhảy qua hai cái bàn, thoáng cái đã đứng trước mặt Tiểu Nguyệt, nàng cầm tờ giấy mà Tiểu Nguyệt đặt ở trên bàn, cầm lên xem, sau đó thoát cái đã xuất hiện bên quầy bốc thuốc. Miệng lẩm bẩm:

“Xem nào, Linh Chi, ặc, Hoàng Liên, hết mất hai vị thuốc!”. Vẻ mặt của Thiên Ân trông thú vị vô cùng. Ở bên kia, thỉnh lực tốt như Sở Dạ Nguyệt đã ngay thấy ngay tiếng lẩm bẩm của Thiên Ân.

“Ân à, không có hai thứ đó thì thay bằng Nhân Sâm đi!”

Thiên Ân quay vào trong, tiếp tục tìm, vẻ mặt lại khó coi hơn lúc đầu, nàng gào lên:

“Không phải chứ, xui quá vậy, hết cả Nhân Sâm!”. Thiên Ân dẫu môi lên: “Vân Du à, làm sao bây giờ, cả ba vị đều không còn!”.

_Bé_____Cua_Bé_____Cua

Giữa trưa, mặt trời lên cao, ánh nắng chói chang như muốn thiêu đốt mắt người ta vậy! Thiên Ân một thân xiêm y vàng nhạt linh động, hoàn toàn đánh lừa mắt người nhìn với khuôn mặt lúc nào cũng trong trạng thái ‘thiên chân vô tà’*, đáng yêu hoạt bát. Kỳ thực, nếu cái miệng nhỏ của nàng không liên tiếp phun ra những câu nói khó nghe, ừ, nếu không muốn nói thẳng ra là thô tục. Nàng khuôn mặt sát khí bước vào Hải Hoa Đường.

“Khốn kiếp, lão Thiên gia à, làm sao ngài lại có thể không có mắt như thế chứ? Tại sao, vì cái gì, vì cái gì lại chọn đúng ngày tôi ra ngoài mà đồ nặng chứ? Hả!?”. Thiên Ân vừa vào đã gào lên, và hẳn là đã ngẩng đầu lên trời chửi lão Thiên.

May mắn là Vân Du đã giải tán một số người bệnh, kêu họ hãy tạm thời về nhà nghỉ ngơi, chiều lại đến khám tiếp. Mắt thấy Thiên Ân mồ hôi ròng rã, áo dài mấy lớp đã lấm tấm ướt, mặt mũi đỏ bừng, hiển nhiên là đã bị cháy nắng! Hơn nữa Vân Du còn thấy cái miệng kia còn muốn tiếp tục chửi, lại chán nản:

“Ân à, cậu còn mắng nữa, ai dám rước cậu đây?”

Lúc này Thiên Ân mới để ý đến xung quanh, mặc dù ít người, nhưng đại đa số ánh mắt của bọn họ đều đặt trên người nàng, liền biết ngại, cúi đầu xin lỗi hai cái. Cúi đầu lẩm bẩm:

“Thật CMN cũng quá là xui xẻo đi, mua được đồng thuốc này, haiizz, thì làn da dường trắng ba năm của mình cũng đi tong!”.

“Được rồi được rồi, đừng mắng nữa, mình thấy lúc cậu đi tâm trạng còn vui vẻ lắm mà! Nhất định là gặp phải thứ gì mới khiến cho Lăng đại tiểu thư nhà

chúng ta mất hứng mà bức bối nhá!”. Vân Du tháo nốt cây châm cứu cuối cùng trên người một bệnh nhân ra, rót một chén trà lạnh đi tới gần Thiên Ân, cười nói:

Thiên Ân nhận chén trà, chớp chớp đôi mắt to tròn trong suốt mà xinh đẹp, nhìn Vân Du từ trên xuống dưới với vẻ mặt không thể tin nổi, cảm thán:

“Trời ạ, Diệp Vân Du cô nương, cậu tốt cuộc ngoài chữa bệnh, còn làm thêm cả nghề thầy bói nữa sao? Làm sao mà việc gì cũng đoán trúng hết vậy? Vậy, cậu nói thử xem, hôm nay mình tốt cuộc là đã nhìn thấy thứ gì?”.

Vân Du nhún vai, không nói gì, ý bảo Thiên Ân cứ tiếp tục. Mà Thiên Ân chỉ nghĩ thôi đã thấy bức rồi, nàng cắn cắn môi dưới, mắt tròn trũng lên, mơ hồ thấy được sát khí cùng sự tức giận ở đáy mắt; đập bàn một cái:

“Chính là có kẻ nghĩ mình đã sống lâu, sống đủ, to gan lớn mật đi treo hình của cậu và mình, còn nữa, chỗ nào cũng dán. Không những thế, hần còn không treo thưởng hoàng kim, nghĩ chúng ta không có giá thể à?”.

“Bức họa hai chúng ta?”. Vân Du cũng ngạc nhiên, ngón trỏ chỉ thẳng vào mũi mình, nghĩ nghĩ, các nàng từ lúc xuyên đến thời không này có từng đắc tội với kẻ nào sao...? Trừ một người,... Vân Du đang muốn mở miệng nói thì đã nghe Thiên Ân rống giận:

“Tên khốn ngựa đực Trần Phạn, cậu tặc đáng chết nhà ngươi, tốt nhất là đừng để bọn cô nương nhìn thấy cái mặt cậu nhà ngươi, nếu không...”

Vân Du buồn cười nhìn khuôn mặt tức nghẹn hòng mà vẫn còn cố mắng tên khốn Trần Phạn của Thiên Ân, âm thầm thở dài: Trần Phạn ơi Trần Phạn, ngươi tự cầu phúc cho mình đi, trêu chọc Thiên Ân, lại còn mắng cậu ấy là ‘tiện nhân’, gấp mặt muốn trón cũng khó nhá!

^ _ ^ _ ^ _ ^ _ ^ _

Đêm nay, trăng hơi tròn, nhưng vẫn là sang vắng vặc. Tại thư phòng phủ Thân Vương – Hiên Viên Hoàng thập tam vương gia.

Hiên Viên Hoàng một thân xiêm y màu bạc, khuôn mặt chẳng có lấy một biểu cảm gì, ánh trăng chiếu vào khiến khuôn mặt lạnh lùng của hần trở lên mờ ảo ma mị. Hiên Viên Hoàng cả người mang hơi thở lãnh đạm lười biếng dựa vào ghế, ngón tay đang mân mê bột thuốc ở trên bàn, không biết hần đang suy nghĩ gì mà thỉnh thoảng đáy mắt lại nổi lên sát khí, đôi mắt âm lãnh híp lại.

“Vương gia, Vương Cẩm Lệ cô nương đến rồi!”. Ngoài cửa vang lên giọng nói của Âm Dạ.

Hiên Viên Hoàng thả hết bột phấn xuống, lấy khăn tay lau sạch sẽ ngón tay, mãi một lúc sau, mới chậm rãi nói:

“Đưa vào đây! Âm Dạ, ngươi cũng vào luôn đi!”.

Người bên ngoài ‘Vâng’ một tiếng, cửa chính được mở ra. Âm Dạ bước vào trước, sau đó quay đầu lại làm động tác mời với Vương Cẩm Lệ:

“Vương cô nương, mời!”

Vương Cẩm Lệ khẽ gật đầu với hần, sau đó ánh mắt thì sớm đã dán chặt trên người Hiên Viên Hoàng. Trực giác như mạch bảo nàng ta, giống như hôm nay là ngày cuối cùng nàng ta được đứng ở đây một cách quang minh chính đại!

“Vương gia!”. Vương Cẩm Lệ cắn môi khẽ gọi hần, từ lúc nàng ta bước vào đây thì Hiên Viên Hoàng thủy chung cũng không thèm nhìn nàng ta lấy một cái.

Khoảng thời gian nửa nén nhang trôi qua, rốt cuộc hần cũng chịu mở miệng:

“Vương Cẩm Lệ, từ lúc ngươi bước chân vào nơi này, bọn vương có lúc nào bạc đãi ngươi hay không?”.

Vương Cẩm Lệ nghe hần hỏi như thế, trên trán chảy ra một hạt mồ hôi, trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi không tên, nàng ta khẽ lắc đầu:

“Không... Không có. Vương gia đối xử với thần thiếp rất tốt, không hề bạc đãi chút nào!”.

Hiên Viên Hoàng gật đầu, dường như câu trả lời của Vương Cẩm Lệ không nằm ngoài dự liệu của hần. Tự rót cho mình chén trà nóng, nhấp một ngụm, lại nói tiếp:

“Vậy,... Ngươi, có biết điều gì ở nữ nhân mà khiến cho bọn vương chán ghét nhất hay không?”

Nàng tan gay lập tức quỳ xuống, hoảng sợ lắc đầu. Trong lòng sớm đã đoán ra được, hắc y nhân đột nhập vào phòng nàng ta đêm hôm đó là ai. Ba chữ này, có khi đến chết nàng ta có muốn cũng không thể quên: Lăng Thiên Ân, ta hận ngươi!

Hiên Viên Hoàng đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ Vương Cẩm Lệ đang quỳ, dung nhan sớm đã thất sắc. Bàn tay đẹp đẽ rõ từng khớp xương của hần nắm chặt cằm của nàng ta, ép nàng ta phải nhìn mình, ánh mắt lạnh lẽo cùng chán ghét đều không che giấu, nói:

“Bọn vương chán ghét nhất chính là đám nữ nhân tới ngày chỉ biết đầu đá tranh giành, âm ỉ om sòm. Chính là cái kiểu cắn nuốt lẫn nhau, không từ thủ đoạn, ngươi hiểu không? Hạ Lan Tâm Nhi đáng ghét, nhưng không đáng chết. Mà ngươi, cho rằng bọn vương sùng ngươi một hai lần, liền cho rằng mình là chính phi rồi sao? Ở trên địa bàn của bọn vương, còn dám cả gan làm loạn, qua mặt bọn vương. Ngươi cho rằng Hiên Viên Hoàng ta là kẻ ngốc

sao?”. Hiền Viên Hoàng nói xong, chán ghét hất cầm nạng ta ra, lấy khăn tay lau sạch sẽ bàn tay vừa mới chạm vào cầm nạng ta, giống như bàn tay của mình vừa đụng phải thứ gì đó vô cùng bẩn, vô cùng bẩn!

Vương Cẩm Lệ sớm biết Hiền Viên Hoàng vô tình như vậy, nhưng khi nghe hắn nói như thế, tâm can không nhịn được mà đau lòng, tim như có ai cầm trường kiếm hung hăng đâm một nhát chí mạng.

Tâm, lạnh lẽo!

Nhưng vẫn không nhịn được mà chìm đắm, dần biết sẽ đau lòng!

Ám Dạ theo chủ tử mình ba năm, sớm đã hiểu ý nghĩ của hắn, nhìn bóng quay đi của Vương gia, Ám Dạ âm thầm thở dài, chỉ vì chuyện của Ly Quý Phi vì bảo vệ tiên hậu là Hồ Hoàng Hậu mà hắn căm ghét đám nữ nhân hậu cung, càng hận nữ nhân âm ỉ tranh sủng. Ám Dạ cúi đầu, nói ba chữ: đã đắc tội! Sau đó rút trường kiếm ở hông ra.

Ánh trăng rơi vào phòng, một vài sợi trắng vương vãn trên trường kiếm, tạo cảm giác lạnh sống lưng. Ám Dạ vung kiếm lên, đồng thời Vương Cẩm Lệ cũng nhắm mắt lại, vẫn tư thế quỳ đó, hai hàng nước mắt sớm đã chảy dài.

Trong không khí có tiếng như xé ra của âm khí, ba cây châm lao nhanh từ ngoài cửa chính vào, châm độc va chạm vào trường kiếm tạo nên âm thanh khó nghe mà chói tai. Vương Cẩm Lệ giật mình mở đôi mắt nhắm lệ ra, trông mắt phát sáng, đáy mắt ngay sau đó thoáng qua tia hồi hận, đôi môi khô khốc mấp máy hai từ “Chủ tử?”

Hiền Viên Hoàng xoay người lại, quả nhiên không ngoài dự đoán, Vương Cẩm Lệ dám ra tay giết người, chính là có người đứng phía sau nạng ta giật dây.

“Kẻ nào?”. Đôi mắt âm lãnh của Hiền Viên Hoàng lóe lên vài tia hứng thú, khí tức này, là của ma giáo!

Trong bóng tối, người nọ khoe mỗi câu lên thành nụ cười châm chọc mỉa mai, giọng nói muốn bao nhiêu ngây thơ liền có bấy nhiêu ngây thơ.

“Hiền Viên Hoàng, ngươi làm sao lại có thể không biết thương hoa tiếc ngọc như thế chứ? Nhưng mà đáng tiếc, người này là thân cận của bốn vương, có đáng tội, cũng không đến lượt ngươi giết nạng!” Dứt lời, từ miệng người nọ phun về phía Hiền Viên Hoàng thật nhiều châm lông trâu (châm bé như lông trâu). Hiền Viên Hoàng khẽ nghiêng đầu sang phải, tránh sự động chạm với mấy cây châm, đến khi quay đầu lại, chỉ thấy người nọ vung vạt áo choàng đỏ lên người Vương Cẩm Lệ, dưới ánh trăng lộ ra chiếc mặt nạ hình chim Đại Bàng che kín nửa khuôn mặt. Người nọ lăm bắm cái gì đó, đem hai người cùng nhau biến mất dưới tầm mắt của Hiền Viên Hoàng và Ám Dạ.

Hiền Viên Hoàng nhìn hai thân ảnh biến mất ngay trước mắt mình, ánh mắt liền trở nên âm ngoan... Người này vừa sử dụng Thuật Ảo Ảnh... Lạc Hy Cung!

*Thiên chân vô tà: ngây thơ vô tội.

-Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phát bệnh

Trong phòng bếp của Phủ Diệp Vương, một đám phụ nữ ngồi tùm lại bát quái (tám chuyện) với nhau.

“Này, hôm nay là ngày mười lăm rồi đấy!”. Đó là một người phụ nữ to béo, tuổi khoảng bốn mươi lăm đang ngồi cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa thì phun bừa bãi trên mặt đất. Giọng bà ta đanh đanh mà cái cổ họng như muốn gào to hơn cho những người xung quanh biết, hôm nay là ngày mười lăm.

“Ngày mười lăm thì làm sao?”. Một người đàn bà ngồi trên chiếc ghế con đang nhặt rau cũng vứt cọng rau xuống, ngừng lại, mà hỏi người phụ nữ to béo ấy. Ánh mắt không dấu nổi sự hiếu kỳ.

Bà ta liếc nhìn đám người đang nhìn mình với ánh mắt tò mò, vẻ mặt khinh bỉ vô cùng. Sau đó thở dài, nói:

“Hãy, các ngươi đều là người mới, khó trách. Ta nói nhỏ với các ngươi chuyện này, tuyệt đối đừng nói ra ngoài!”.

Mấy người đứng trong bếp cũng buông mọi thứ đang làm xuống, tùm tùm lại về phía người đàn bà to béo, tạo thành một mảnh hỗn độn ồn ào trong nhà bếp. Trong số đám người đang xúm lại để hóng chuyện bát quái về Diệp phủ thì duy nhất chỉ có một người là vẫn chuyên tâm làm công việc của mình. Người này là một thanh niên có làn da hơi ngăm, trên má còn có vài nốt tàn nhang có chút khó coi, duy nhất chỉ có đôi mắt phượng màu khói thu hút, rất đặc biệt! Từ Hạ khoe miệng vẽ lên thành nụ cười bán nguyệt. Câu chuyện của đám người bát quái kia nàng đều thu hết vào đôi tai nhạy bén của mình. Ngày mười lăm, hôm nay chính là ngày mười lăm, tối nay, nàng sẽ đi vào cấm địa của Diệp phủ - Khuynh Thành Uyển, xem xem nơi đó rốt cuộc, là có

điểm nào khác biệt, mà lại cảm người thường đi vào chứ?! Biết đâu, bản đồ Long Mạch lại ở đó!

Diệp Vương – Hiền Viên Diệp là người con thứ mười hai trong Hoàng Gia, số mười hai tính cả các vị Hoàng tử và Công chúa trong Hoàng thất. Thực ra hẳn là đứa con thứ ba sau Tam Công Chúa Hiền Viên Hạ Hy và Thái Tử Hiền Viên Vũ, do Hồ Hoàng Hậu và Long Đế sinh ra, bởi vậy mà Hoàng Hậu hiện giờ, Thái Tử cùng với một số vị Vương Gia khác đều rất lạnh nhạt với nàng ta.

Mọi chuyện có lẽ sẽ bình yên nếu như không có lời tiên tri của sư trụ trì chùa Tư Âm. Vào ngày mười lăm, ngày mà Thập Nhị Hoàng Tử Hiền Viên Diệp, ngài nói, vận mệnh của đứa trẻ này sẽ đem đến đại họa cho Hiền Viên Quốc, bởi người nó đều mang yêu khí của tà ma ngoại đạo. Long Đế vì tin tưởng lời tiên tri ấy mà phế Hồ Hậu, chỉ thừa nhận Thái Tử Hiền Viên Vũ và Tam Công Chúa Hiền Viên Hạ Hy là người của Hoàng Thất. Sau bốn năm, Long Đế liền đày Hồ Hậu Và Thập nhị Hoàng Tử vào lãnh cung, đó là Khuynh Thành Uyển cách bên ngoài Hoàng Cung khoảng mười mấy dặm về hướng Bắc.

Có rất nhiều lời đồn đại khác nhau, đại loại như, vì sao Thập Nhị Hoàng Tử rõ ràng từ khi sinh ra đã bị dính lời nguyền từ khi mới sinh ra nên mới bị thất sủng, thế nhưng khi hắn vừa tròn mười tám tuổi, Long Đế lại phong đất phong vương, ban chia quyền lực, kỳ quái! Hoặc, Diệp Vương còn được dân chúng gọi là Quỷ Vương, bởi vì từ nhỏ bị dính lời nguyền, nên hằng năm, cứ vào ngày mười lăm tháng giêng, thời khắc trăng tròn, Hiền Viên Diệp sẽ phát điên, phải hút máu của một ai đó để duy trì sự sống. ... Tóm lại, những chuyện về Diệp Vương, có thể là kể đến sáng cũng chưa hết!

_____ Bé _____ Cua _____ -

Đêm nay, trăng tròn vành vạnh, thỉnh thoảng có vài đám mây đen che đi một nửa vầng trăng khiến cho bầu trời trở nên u ám.

Gió – mang theo hơi vị của sự chết chóc.

Trước lối vào của Khuynh Thành Uyển, Tử Hạ một thân hắc y bó sát người. Mặc dù đang dịch dung, nhưng Tử Hạ cũng không chủ quan, nàng trang bị thật kỹ cho mình một chiếc khăn che mặt. Từ trên xuống dưới, duy nhất chỉ để lộ đôi mắt phượng đẹp đẽ. Nàng vì che dấu thân phận nên từ lúc trà trộn vào Diệp Phủ đã giấu đi nội lực, vì thế, bây giờ Tử Hạ chỉ có thể sử dụng những chiêu võ bình thường ở hiện đại.

Tử Hạ vô thanh vô tức đi vào trong biệt viện, không vào thì thôi, đến khi vào rồi, khung cảnh thật sự là làm cho người ta phải rung động, Tử Hạ tặc lưỡi, cảnh xứng với tên – Khuynh Thành.

Khuynh Thành Uyển tuy không rộng nhưng khung cảnh trước mắt lại giống như tiên cảnh, mà cách chỗ Tử Hạ đứng không xa, một nam tử xiêm y màu xám đang khụy xuống, Tử Hạ hai mắt sáng lên, rốt cuộc câu chuyện bát quái ban sáng của đám người làm trong nhà bếp có phải sự hay không, trăng lên sẽ rõ ngay thôi!

“Đau, đau quá! Chu Tước, ta đau!”

Trăng – sáng rực rỡ, nó to và tròn hơn bao giờ hết!

Nam tử một tay ôm đầu, một tay nắm chặt vạt áo không buông, hai mắt nhắm nghiền lại. Mà Trư Hạ thấy bóng lưng hắn khổ sở như vậy, muốn đến gần đó để xem sao, nhưng lại thôi, bởi vì ở đây xuất hiện nhiều hơn hai người.

“Vương Gia, ngài sao rồi? Đợi một lát, thuộc ạ sẽ đi gọi Thanh Long đến, Gia, ngài đợi thuộc hạ một lát!”. Chu Tước – là người trong miệng mà nam tử xiêm y màu xám kia. Là một trong tứ đại hộ vệ của Thập Nhị Vương Gia.

Bản thân Chu Tước cũng không ngờ, trăng năm nay lại lên sớm hơn dự định, khiến cho chủ tử hắn phát bệnh sớm như vậy, vốn dĩ là để chờ Thanh Long tới kiểm chế con bệnh bạo phát. Chu Tước chợt hiểu ra, cái này chỉ có một khả năng, người có thể giải lời nguyền trên người chủ tử hắn, xuất hiện rồi! Nghĩ vậy, Chu Tước không dám chậm trễ, cước bộ dưới chân tăng lên, vận khinh công hướng khu rừng phía Bắc mà bay tới.

Tử Hạ thở hắt ra, bàn tay nhẹ vỗ lồng ngực, phù, xém nữa thì bị phát hiện rồi! Nàng ra khỏi lùm cây, nhờ ánh trăng đang sang dần do vài đám mây đen tản ra, bước chầm chậm về phía nam tử đang đau đớn kêu rên kia. Chân bước về phía mà mắt vẫn không quên cảnh giác, cứ liếc trước liếc sau.

“Đầu của ta, đau, đau quá!”.

Lúc Tử Hạ đến gần, nam tử kia vẫn hoàn toàn chưa hề phát giác ra được có người ở đằng sau mình.

Tử Hạ hít sâu một hơi, cái tình huống này, thật là làm cho người ta không biết phải làm thế nào mà! Xem ra nàng thật sự là nàng bị nhiễm cái tính nhiều chuyện hay tò mò của Thiên Ân lây nhiễm rồi!

“Này, này, nguoi, không sao đấy chứ?”

Trăng lên càng cao, đêm đến, gió lạnh lại cán quét, Tử Hạ khẽ khịt mũi, nàng cảm thấy có chút lạnh.

Nam tử kia mơ hồ nghe thấy tiếng gọi sau lưng, đôi mắt đang nhắm nghiền liền cảnh giác mở ra, quay phắt người lại.

Tử Hạ sửng người. . .

Thiên à, nhân này lớn lên sao có thể tuyệt mỹ đến vậy chứ? Tử Hạ sâu trong lòng có chút ghen tỵ với nam tử trước mắt.

Nhưng mà, vết sẹo dài bên má phải lại làm cho người ta cảm thấy tiếc hận đôi chút, rốt cuộc là ai độc ác tới mức phải đi phá hủy dung nhan của hân chứ?

Đôi mắt màu hổ phách của nam tử nhìn nàng mà tràn đầy thống khổ đau đớn. Từ Hạ bị ánh mắt của hân nhìn đến ngây người, giống như có một sức hút không tên thu hút sự chú ý của nàng.

“Máu, máu, ta... Ta cần máu!”

Trong lúc nàng còn ngơ ngác, nam tử kia một cái chớp mắt đã túm được cổ tay của nàng, cả thân hình to lớn đè lên người nàng, hai người đều ngã ra nền đá. Từ Hạ vẫn hoàn toàn chưa có phản ứng gì. Hai tay của nàng bị nam tử dùng nội lực chế trụ lại ở sau lưng. Từ Hạ chỉ tiếc nuối vì sao trước đó mình lại không mở đan điền, như vậy thì chính mình cũng không cùng một nam tử xa lạ này nằm với tư thế mập mờ ám muội như thế.

Nam tử kia ánh mắt từ thống khổ đau đớn dần chuyển sang điên cuồng, không rõ tiêu cự, hân vận ngược hai tay của Từ Hạ lên đỉnh đầu, không do dự mà cắn xuống cái cổ trắng nõn của nàng.

Đau, Từ Hạ chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn thật rồi!

Nàng, mười bảy năm qua chưa có chạm qua nam nhân nào. Như thế nào xuyên về đây cư nhiên lại bị một nam tử xa lạ đè lên người đã đành, hân, cứ như thế vô tội vạ mà cắn nàng? Dám cắn nàng?!

Trong tâm hồn Từ Hạ ác quỷ đang đấu tranh kịch liệt với bên thiên thần:

Ác Quỷ: Liều Từ Hạ, người một thời oanh liệt như thế, lại để cho một nam tử lạ lẫm ôm ấp sờ mó, còn ra thể thống gì nữa?

Thiên Thần: Thì làm sao chứ? Ta nói, đây là mỹ nam, là mỹ nam đó. Ôm một chút, sờ một chút thì có làm sao chứ? Cũng đâu có mất cái gì!

Ác Quỷ [Đập một phát vào đối phương]: Người, đại ngu ngốc! Hơ, không những ôm, còn cắn? Đánh hân!

“Cmn, đề tiện, dám cắn lão nương. Người, muốn chết?”. Cuối cùng, Ác Quỷ trong tâm hồn Từ Hạ chiến thắng.

Nàng giằng tay ra khỏi cánh tay như thép của nam tử, trong lúc giằng co mặc dù cảm thấy có gì không đúng cho lắm, nhưng nàng cũng mặc kệ.

Cuối cùng cũng thoát được ra khỏi bàn tay chắc chắn kia. Vung tay phải lên, nàng cũng không nhìn thấy, chiếc vòng ngọc ở tay đã biến mất. Từ Hạ ấn một chưởng thật mạnh vào gáy của nam tử trước mặt. Hiên Viên Diệp có vẻ có chút không tin mà tròn mắt lên nhìn nàng, đôi mắt màu hổ phách từ điên cuồng lại trở về trạng thái lãnh đạm như bình thường. Sau đó liền ngất đi!

“Thanh Long, nhanh lên, Vương Gia ngài ấy, hôm nay đột ngột phát bệnh hơi sớm! Ấy dà, người còn không nhanh cái chân lên?!”

Từ đằng xa có tiếng người nói chuyện, Từ Hạ có thể cảm nhận được, khí tức trên người bọn họ, là của sát thủ! Nàng cắn răng, đẩy mạnh Hiên Viên Diệp đang nằm trên người nàng ra, thậm chí một phần tóc của hân còn xoắn trên mặt nàng. Từ Hạ chán ghét hét ra, sau đó xé một miếng vải trên vạt áo của hân ra, tự quấn lên cổ mình để băng máu lại. Không dám chậm trễ lập tức chuồn khỏi Khuynh Thành Uyển.

Mãi cho tới khi về tới viện dành cho hạ nhân, nàng thay y phục mới phát hiện, vòng ngọc của mình đã mất, cũng không có cơ hội quay lại để tìm.

Lại nói về Diệp Vương, trước khi ngất đi, tay trái còn nắm chặt không buông chiếc vòng ngọc, mặt trong có khắc một chữ: Tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không thiên người lần hai, tên ta liền viết ngược!

Mặt trời dần lên cao, đường phố nhộn nhịp, hàng hoá trao đổi buôn bán phong phú mà đa dạng, người mua người bán cười nói thân thiện.

Đây là lần đầu tiên Thiên Ân được quang minh chính đại đi dạo chợ ở đường phố cổ đại, tất nhiên là vô cùng kích động cùng hưng phấn. Chỉ có điều hiện tại, nàng đang trong hình dáng nam nhân, cái này là do Vân Du ép nàng mặc, còn nói, đề phòng lại gặp phải hảo sắc như lần trước thì tội cho con nhà người ta lắm! Nhưng mà nhìn chung cũng không có gì thay đổi cho lắm, chỉ là ngực nhỏ đi một chút, quần áo rộng hơn một chút, tóc vẫn cao hơn một chút mà thôi. Khuôn mặt tươi cười thanh tú dưới ánh mặt trời lại càng rạng rỡ hơn bao giờ hết. Hiện tại với khuôn mặt khả ái trong sang không biết đã làm bao nhiêu cô nương phải đỏ mặt rồi nữa.

Thiên Ân hào hứng vô cùng, không ngừng xem hết cái nọ, rồi lại thử cái kia, chỉ cần lạ mắt, nàng đều không bỏ qua. Bởi vì mãi vừa đi vừa ăn, vai phải của nàng đựng phải một nữ nhân, nữ nhân kia đeo khăn che mặt, cúi đầu xin lỗi rồi rút, sau đó liền hoà vào dòng người biến mất. Thiên Ân cầu thả đương nhiên cũng không để ý đến chi tiết vụn vặt không đáng xuất hiện trong trí nhớ của nàng, cho nên liền không nhớ đến! Chỉ là đến khi muốn mua một chiếc vòng cho Vân Du, lại phát hiện hầu bao của nàng cứ thế không cánh mà bay.

Thiên Ân ngốc nghếch nhớ lại từng chi tiết một, nàng nhớ, túi tiền của mình cất đã cất rất kỹ, lý nào lại rơi? Nàng nhớ lúc đó va phải một nữ tử, bởi vì nàng ta vận xiêm y đỏ rực hoa lệ, kiêu diễm nổi bật, cho nên khá dễ để Thiên Ân nhớ lại. Chẳng lẽ....? Nghĩ đến đây, Thiên Ân lửa giận ngập đầu, ý chí muốn dùng bom dội chết người cũng có luôn rồi, thậm chí còn mãnh liệt, mãnh liệt vô cùng nha~

Không suy nghĩ nhiều, Thiên Ân lập tức theo hướng ngược lại mà chạy. Đến khi nhìn thấy hình dáng màu đỏ nhấp nhô trong đám đông thì càng tức giận, mà càng tức giận thì nàng chạy càng nhanh!

Ôi ôi, tiền công phụ giúp bốc thuốc gần một tháng của nàng.

Nữ nhân xiêm y đỏ rực kia nhanh chân chạy vào một cái ngõ hẻm nhỏ gần đấy, nàng ta khi nhìn thấy Trần Phạn, lạnh nhạt nói với hắn:

“Trần công tử, ta chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi, mọi việc còn lại, ngài tự mình lo liệu cho tốt vào!”. Nàng ta liếc mắt thấy Thiên Ân đã đuổi đến sau lưng, khoé miệng khẽ cười lên thành nụ cười phẫn hận đáng sợ: “Thật sự là oan gia ngõ hẹp!”

Phải, nàng ta chính là Vương Cẩm Lệ. Hai ngày trước, sau khi thoát khỏi cái chết ở Thân Vương Phủ, nàng ta theo lệnh của chủ tử mà trở lại Thanh Hoa Lâu làm việc, cho nên nàng ta hận, hận kẻ mặc đồ đen đã đột nhập vào phòng nàng, lấy cấp chứng cứ phạm tội của nàng ta giao cho Hiến Viên Hoảng. Nghĩ đến đây, ánh mắt lại trừng to, tròn mắt co giãn không bỏ đến đáng sợ!

Còn Trần Phạn? Nàng ta khẽ liếc mắt về phía hắn ta một cái, hắn ta chính là theo thói quen mà hằng ngày đến Thanh Lâu, một con người hoang dã phóng đảng như vậy, nam nữ đều không bỏ qua như hắn, làm gì có chuyện chỉ đến Thanh Lâu mà không có làm bậy làm bạ, chỉ liên tục uống rượu? Vương Cẩm Lệ là một nữ nhân thông minh, nhìn một cái liền hiểu hắn chắc chắn có vấn đề, liền tiếp cận. Nguyên nhân sâu xa mới biết được, làm nàng vô cùng bất ngờ, không ngờ hai người lại cùng chung kẻ thù.

Vương Cẩm Lệ không hề thông qua ý kiến chủ tử của nàng ta mà tự ý bắt tay hợp tác với Trần Phạn, tóm gọn Thiên Ân.

“Này, cô nương kia! Đứng lại!”. Thiên Ân rút cuộc cũng đuổi kịp đến nơi, một tay nàng chống vào tường, một tay vỗ vỗ lồng ngực mà thở. Chen lấn trong đám đông thật sự là quá tốn calo mà!

Vương Cẩm Lệ nghe thấy tiếng gọi của Thiên Ân thì quay mặt lại, bởi vì nàng ta mang khăn che mặt nên Thiên Ân chỉ nhìn thấy đôi mắt, nàng mơ hồ còn cảm nhận được sự tức giận từ trong đôi mắt ấy.

(Thình thoảng mình sẽ dùng từ ‘nàng ta’ hoặc ‘à ta’ thay cho chủ ngữ của nữ phụ ác độc nhé!)

Nàng ta khoé miệng thần nhiên mỉm cười, mặc dù cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo vô cùng, có chút châm chọc nhìn Thiên Ân trong trang phục nam nhân, trong lòng lại nổi lên sự ghen ghét nồng đậm. Không lẽ Hiến Viên Hoảng thích sự trong sáng mạnh mẽ của nàng ta (Lăng Thiên Ân)?

“Lăng cô nương, thật ngại quá! Số tiền này có lẽ hôm nay cô khó mà lấy lại được rồi, hoặc là cả đời cũng dùng hồng lấy lại được!”.

Thiên Ân cảm thấy giọng nói này thật phần quen thuộc, nhưng khi nhìn thấy túi tiền của mình không phải đang ở trong tay của mình thì lại nóng máu, lấy đầu ra thời gian để mà phân tích.

“Nữ nhân khôn kiếp, thì ra ngươi họ Lăng! Bản công tử tìm ngươi thật vất vả vô cùng đấy!”.

Trần Phạn đẩy Vương Cẩm Lệ sang một bên, mặc dù nàng ta không ngã nhưng lòng mày vẫn không khỏi khó chịu mà nhíu lại. Khi nhìn thấy Thiên Ân, ánh mắt hắn liền hiện lên tia dâm dục không khó để nhìn thấy, chỉ là, hạ bộ đã sớm bị Thiên Ân dùng kiếm tác động, tất nhiên là không thể nhô lên được. Mặc cho Thiên Ân thuộc hàng thanh tú khả ái, nhưng khi nghĩ đến việc chính mình từng bị nàng si nhục giữa phố xá đông người, không những thế, mà còn khiến cho hương hoa nhà hắn bị cắt đứt! Mỹ nhân? Đẹp đến đâu thì đẹp, thù này, Trần Phạn hẳn tất báo!

Thiên Ân nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Trần Phạn thì khuôn mặt hiện lên đầy vẻ chán ghét cùng phẫn nộ:

“Ngươi, Trần Phạn, tên cầu tặc khôn kiếp!”.

Thì ra là nàng bị người ta gài bẫy!

Phía sau Trần Phạn là một đám gia đình mặt mày bặm trợn dữ tợn, có vẻ nhiều gấp ba lần đám người lần trước mà Trần Phạn mang theo. Thiên Ân nghĩ thầm.

Thiên Ân máu sôi sùng sục, xi khói đầu. Trần Phạn khôn kiếp, to gan vẽ hình bán cô nương, vẽ thì đẹp đấy, nhưng tìm người còn không thèm treo thưởng hoàn kim, hắn nghĩ mình không đáng tiền đến thế sao? Đáng chết! (Hiểu lầm thôi!). Nghĩ đến việc bản thân mình bị người ta cho là không đáng giá như thế, nàng liền nghiến răng nghiến lợi. Ý nghĩ muốn thiến hắn lần hai liền xuất hiện thật mãnh liệt!

Trần Phạn nghe Thiên Ân chửi, chỉ ngoáy ngoáy lỗ tai, không tức giận, nói:

“Người đâu, bắt lấy à! Bắt sống lại cho gia, để xem Trần Phạn ta hôm nay hành hạ ngươi như thế nào! Cho ngươi cảm nhận một chút mùi vị của sống không bằng chết là như thế nào?”

Đám gia đình chỉ trực nghe theo lệnh chủ tử mà xông lên, gây gộc to dài hướng chỗ Thiên Ân đang đứng mà đánh đến. Nàng dung chân đạp gãy mấy cái

gậy của đám gia đình, đập lại vào đầu của bọn chúng, hàng loạt đầu ngã xuống, ôm đầu kêu la ầm ĩ. Suốt cả quá trình, nàng đều không cần dùng đến tay.

Thiên Ân hai tay gác sau lưng, mắt neho lại nhìn Trần Phạn, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới của hắn, không bỏ sót nơi nào. Trong đầu lại nghĩ ra trò để chọc người.

“Trần công tử, như thế nào mà lâu ngày không gặp lại xuống sắc ghê vậy? Sao hả, có phải là hạ bộ không thể vận động khiến ngươi rất khó chịu hay không, hả?”. Trong lòng nhìn biểu hiện của hắn ta mà đã âm thầm cười trộm, lại tiếp tục nói, dáng vẻ như là đang làm người tốt: “Ày nha nha, bản công tử hôm nay coi như làm người tốt đi, có cần bản công tử đến kỹ viện, tìm cho ngươi vài nữ nhân đến hầu hạ hay không?”

Khuôn mặt Trần Phạn lúc trắng lúc đỏ, lúc tím lúc xanh, hắn vừa xấu hổ vừa tức giận. Mà Vương Cẩm Lệ đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt tự nhiên mà nhìn đi nơi khác, mặc dù cũng là đã từng trải qua, nhưng khi người khác nói đến thì vẫn không nhận được mà xấu hổ, dù sao cũng là nữ nhân!

Trần Phạn hai tay siết chặt lại, đây là lần thứ hai hắn bị nữ nhân vũ nhục như thế này, hướng Thiên Ân mà rống lên:

“Nữ nhân họ Lăng chết tiệt kia, ngươi..., tiện nhân đáng chết. Hôm nay không tóm được ngươi, Trần Phạn ta liền viết ngược tên! Hừ!”.

Tiện nhân? Trần Phạn cau tặc cừu nhiên hai lần chửi nàng là tiện nhân? Khốn kiếp!

Thiên Ân tức đến mức hai vành tai đỏ cả lên, nàng gào lên: “Ngươi, tên cầu tặc lợn giống nhà ngươi! Tốt lắm! Rất tốt! Vậy ta cũng nói cho ngươi biết, ngày hôm nay, có lão thiên chứng giám, ta sẽ thiên ngươi lần hai. Nếu không, tên ta liền viết ngược. Hừ!”.

‘Phụt!’.

Tại gian phòng hảo hạng của một tửu lâu nào đó gần ngõ hẻm, trên lầu hai, có hai nam nhân đang ngồi, ánh mắt nhìn nhả từ này đến giờ đều là một bộ dạng xem kịch vui. Mà nam nhân có bộ dạng yêu nghiệt, xiêm y màu đỏ sặc sỡ khi nghe Thiên Ân tuyên bố ‘thiên Trần Phạn lần hai’ thì bao nhiêu nước trà trong miệng đang uống liền phun ra hết, khiến cho nam nhân xiêm y màu xanh nước biển ngồi đối diện phải dùng chiếc khăn che lại, khuôn mặt còn tỏ vẻ chán ghét về sự thất thố của nam nhân xiêm y màu đỏ ngồi đối diện.

“Ha ha ha, thiên, thiên! Hắn ta bản thân là nam nhân thì đòi thiên ai, thiên cái gì chứ? Ha ha, khụ khụ... Ta nói có đúng không, Hoàng ca?”. Khuôn mặt yêu nghiệt vì cười mà hồng lên, một bộ dạng mê hoặc chứng sinh.

Nhưng mà, dường như chẳng có gì có thể tác động đến vẻ ngoài bình tĩnh lạnh nhạt Hiên Viên Hoàng ca, nghe thấy người đối diện hỏi, hắn mới có chút bất đắc dĩ cười nhạt mà trả lời:

“Thập tứ đệ, nàng ấy là nữ tử!”. Nhưng một chút cũng không giống nữ tử, mỗi vương nào đó bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

Trần Phạn hô to:

“Đừng dậy hết đi, lũ vô dụng này, gia nuôi các ngươi để bây giờ vô dụng thế này sao? Bắt ả lại cho gia, hôm nay, gia nhất định phải lột da ngươi, uống máu ngươi, nữ nhân đề tiện!”

Thiên Ân hai hàm răng nghiến ‘ken két’, nắm tay sớm đã siết chặt lại, nàng muốn cắt lưỡi của tên cầu tặc lợn giống này lắm rồi!

“Ha ha, chỉ sợ nguyện vọng đó của ngươi hôm nay sẽ không được toại nguyện rồi đi!”.

(Dạo này cảm thấy văn phong của bản thân bỗng nhiên tụt dốc, ý tưởng cạn kiệt, nhiệt huyết giảm trầm trọng, các cậu đọc rồi cho nhận xét đi, đi mà!)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp lại (phần cuối)

Đầu hẻm vang lên tiếng nói tà mị, giống như mật ngọt rót vào tai người người nghe. Nữ tử từ y mà mị mà mê hoặc, tóc tím kỳ lạ, đáy mắt tiếu tựa phi tiếu. Khoé miệng luôn treo cười cùng hơi thở vô hại. Trên đầu chỉ cài duy nhất một cây trâm ngọc, tóc vẫn lên phân nửa, nửa còn lại buông thả tự do. Theo sau là một nha hoàn trắng vô cùng thanh tú.

Đẹp, quyến rũ mị hoặc!

Phong thái cao quý, miệng cười nhưng đáy mắt đều là sự xa cách khó thấy!

Những người có mặt ở đây, mỗi người đều lạc trong suy nghĩ riêng.

Vương Cẩm Lệ giật mình, có hai điều khiến nàng ta giật mình ở nữ tử này: dung nhan và khí tức. Nữ tử này, là sát thủ. Nội lực tuy không cao, nhưng khí

chất ở đan điền lại tiềm năng vô cùng.

Trần Phạn mặc dù bị thiên, thành hoạn quan, nhưng chung quy mắt thẩm mỹ vẫn là của một nam nhân bình thường. Cho nên khi nhìn thấy nữ tử kia, trông mắt sáng lên, dâm dục thô lỗ trong mắt chính là một kiểu hoàn toàn không che dấu, một bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống!

Còn trên lầu hai của tửu lâu, nam tử y phục xanh nước biển khi nhìn thấy sự xuất hiện của người khác thì vẫn là một bộ dạng không thèm quan tâm, ánh mắt chỉ thỉnh thoảng liếc xuống dưới, nơi Thiên Ân đang tức giận mà thôi!

Nam tử xiêm y đỏ rực như màu cánh phượng hoàng khi nhìn thấy mỹ nhân thì ánh mắt loé lên tia hứng thú.

“Nguyệt, là cậu sao? Thật sự là cậu sao?”. Thiên Ân là người đầu tiên lên tiếng trong khi những người ở đây đều chưa thoát khỏi suy nghĩ. Nàng nhanh chóng lao đến chỗ Sở Dạ Nguyệt, bắt tiện ở chỗ, muốn đến gần, lại bị nha đầu Mai Ly rút kiếm kê lên cổ, bốn mắt trừng nhau.

“Mai Ly, nàng ấy là bằng hữu của ta, đều là người một nhà cả mà!”

Nghe lời chủ tử, Mai Ly mới an phận thu kiếm về, tra lại vào vỏ.

Khi thấy không còn chớ ngại, Thiên Ân vội lao đến, mặc kệ chính mình đang trong trang phục nam tử, nhảy lên người Dạ Nguyệt, về mặt hạnh phúc vô cùng, toe toét nói:

“I da, người ta thật là nhớ cậu muốn chết đi được!”

Nghe Thiên Ân nói vậy, Dạ Nguyệt về mặt hải lòng vô cùng, hai tay giơ lên xoa đầu Thiên Ân: “Đứa trẻ ngoan, Ân à, nặng! Xuống ngay!”

Thiên Ân nghe vậy thì không nói hai lời, liền nhảy xuống, cười hi hi.

Sở Dạ Nguyệt liếc mắt qua hai người đang đứng phía sau, một là cận bã tra nam, một nữ nhân kiều mỹ, sóng mắt phong tình dào dạt uyển chuyển. Nàng khẽ ghé vào tai Thiên Ân:

“Ân à, từ khi nào mà cậu lại có qua lại với đôi cầu nam nữ nhìn không ra gì này vậy?”. Dạ Nguyệt lại nhìn đến đám gia đình bị đánh lấn lộn dưới đất, chẹp, ra tay cũng mạnh quá đi!

Mặc dù Dạ Nguyệt đã cố gắng thấp giọng nhất có thể, nhưng với thân thù của sát thủ như Vương Cẩm Lệ và hai nam nhân bộ dạng như xem kịch vui ở lầu hai trên kia, hoàn toàn vẫn có thể nghe rõ.

Wương Cẩm Lệ đương nhiên nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Dạ Nguyệt, ‘đôi cầu nam nữ’ trong miệng của nữ tử kia nàng ta sao có thể không hiểu?! Hai bàn tay siết chặt lại, khẽ cắn môi dưới, đôi mắt xéch trừng to, giống như muốn phun ra lửa.

Thiên Ân thì lại nghệt mặt ra, về mặt đầy uỷ khuất cùng oan ức, bĩu môi, nói:

“Oan quá! Tên sắc lang kia động chạm mình, mình mới thiên hấn có một lần. Còn nữ nhân kia, là nàng ta cướp hầu bao của mình, chứ mình có làm cái gì đâu!”. Nói xong còn lấy vạt áo chấm chấm đuôi mắt, làm bộ giống như đáng thương lắm vậy!

Sở Dạ Nguyệt thấy thật ngứa mắt, vì Thiên Ân đang vận nam trang, hình tượng yếu ớt như vậy, thật giống tiểu bạch kiếm, nàng thật cmn muốn đạp cho một phát!

“Được rồi được rồi! Khó coi chết đi được, đi thôi!”. Dạ Nguyệt không đợi cho Thiên Ân nói cái gì, liền nắm lấy cổ tay Thiên Ân, lách mình qua đám người bị Thiên Ân đánh cho ngã rạp xuống đất, thỉnh thoảng chân nàng còn nghịch ngợm, cố ý giẫm lên vài người, khiến cho họ la oai oái.

“Đứng lại! Muốn lãnh lặn mà rời khỏi đây? Không dễ đâu!”.

Mới đi được vài bước đã nghe tiếng nữ nhân ý phục hoa lệ hồng rực kia quát tháo, gần như là hét luôn đi! Dạ Nguyệt nhú mày, Thiên Ân hai mắt sang lên, có thể thiên Trần Phạn, Dạ Nguyệt chắc không muốn cho nàng gây phiền phức, nhưng chỉ cần nàng thích, đến Tử Hạ cũng không dám cản (chính xác là không nỡ cản).

Dạ Nguyệt xoay người đối diện với Vương Cẩm Lệ, mắt đẹp không bỏ qua chút biến hoá nào trên mặt nàng ta. Có lẽ, Thiên Ân nào cá nhát thời không nhớ ra người này, nhìn trong mắt nàng ta đều là sự tức giận cùng oán hận, lại gây chuyện bừa bãi rồi!?

Dạ Nguyệt mỉm cười một cách yêu mỉ:

“Xem ra Thiên Ân nhà chúng ta thật sự là lợi hại nha! Đến cả nữ tử thanh lâu mà cũng dám đắc tội!”.

Sở Dạ Nguyệt độc mồm độc miệng, Thiên Ân đã lĩnh hội đủ 10 năm.

Thực chất Dạ Nguyệt không biết Vương Cẩm Lệ là nữ tử thanh lâu, chỉ là thuận miệng đoán bừa thôi! Không ngờ lại chọc đúng chỗ đau của nàng ta. Vương Cẩm Lệ cắn chặt môi, cắn đến chảy máu, chỉ là nàng ta đang đeo khăn che mặt, nên không ai thấy.

Hai nam nhân ngồi xoi nước trên lầu hai vẫn là một bộ dạng như đang xem kịch.

Trần Phạn vẫn là ánh mắt sắc lang như cũ.

Vương Cẩm Lệ âm thầm vận nội lực, kim châm trong miệng cũng lòi đầu nhọn sang quắc.

‘Viu viu viu’

Ba kim châm nhỏ xíu bay đến hướng của Sở Dạ Nguyệt và Lăng Thiên Ân. Dưới ánh mặt trời, chúng càng thêm chói mắt!

Theo bản năng, cả Thiên Ân và Sở Nguyệt đều hô hai tiếng ‘cẩn thận’, sau đó đẩy vai đối phương qua một bên. Ba chiếc ngân châm lao qua khoảng trống giữa hai người, đâm trúng một tên gia đình vừa mới tỉnh dậy, chỉ nghe ‘a’ một tiếng, sau đó liền không còn động tĩnh gì nữa. Quả nhiên là đã qua tầm độc!

Khoảnh khắc khăn che mặt của Vương Cẩm Lệ có hơi vì xuất nội lực mạnh mà bay lên, Thiên Ân lúc đó đã cảm thấy vô cùng quen mắt. Nhưng thật tiếc, kiểu người nào ngẩn như Thiên Ân, nếu chỉ gặp qua ba lần mà không có ấn tượng gì sâu sắc, tuyệt đối sẽ quên ngay.

“Ân nhi, ngay ra đó làm cái gì? Đánh! Cậu đánh tiếp đám gia đình kia đi, cho chúng liệt luôn cũng được, mình sẽ trừng trị cái nữ nhân không biết tốt xấu này!”.

Lúc Sở Nguyệt hô to, Thiên Ân còn đang mơ màng mới hoàn hồn, nàng liếc nhìn đám gia đình vẫn còn đang lẩn lộn dưới đất thì bĩu môi:

“Sở Dạ Nguyệt, cậu thật keo kiệt, thói ức hiếp người đứng là mãi không đổi!”

“Ồ, phúc lợi nhiều như vậy, cậu còn chê à?”. Dạ Nguyệt cười cười, hiện tại đang cầm tay cùng bạn.

“Nhiều cái con khi ấy, đám người này đều là một lũ phế vật!”.

“Được rồi được rồi, nói nhiều như thế làm gì? Đánh đi!”. Sở Nguyệt xua xua tay, không thêm nói nhiều với Thiên Ân nữa. Khuôn mặt tà mị lại liếc xéo Trần Phạn vẫn đang nhìn mình với ánh mắt si mê, nhin không được mà bày ra vẻ mặt chán ghét, nói:

“Không thì, phần thưởng là hán, thế nào? Muốn chém muốn thiến thì tùy cậu!”

“Ha ha, nghe được đấy!”. Thiên Ân bây giờ mới có chút hài lòng, sau đó lại giống như vô tội, nói:

“Nhưng mà, gia thế nhà hán có vẻ rất được nha!”.

Sở Nguyệt nhếch miệng, trong mắt đều là sự bốn cợt, trêu tức:

“Từ Hạ san bằng ba họ nhà hán!”. Thế lực của Huyền Cơ còn có thể sánh ngang với Hoàng Đế, một Trần Gia nho nhỏ thì là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Sở Dạ Nguyệt từ trong ống áo rộng thùng thình tung ra hai dải lụa màu tím. Dải lụa tùy theo không gian và ý muốn của chủ nhân mà thay đổi kích cỡ. Mà lúc này, dải lụa đã lớn dần lên, khiến cho nhiều người kinh ngạc. Dạ Nguyệt nhún đầu gối, vận khinh công bay lên.

Trên không trung, từ y nữ từ dùng mũi chân điểm nhẹ lên dải lụa đang bay trong gió, người và lụa đều cùng một màu.

Ở phía dưới, Vương Cẩm Lệ neho mắt nhìn cảnh nọ, cảm giác được nội lực trong cơ thể đã tích tụ đủ, hung hăng cắn môi, đánh mạnh một chưởng về phía Sở Nguyệt.

Nhìn hai con người đang lao vào đánh nhau kia, Thiên Ân ở dưới cũng đang giải quyết đám gia đình tép tôm vô cùng nhẹ nhàng. Trong đầu vì câu nói của Sở Nguyệt: Từ Hạ giúp cậu san bằng ba đời nhà hán.

Như vậy có nghĩa là, Dạ Nguyệt đã gặp được Từ Hạ!?

Như vậy có nghĩa là, bốn người bọn họ sau bao xa cách, cuối cùng cũng được đoàn tụ rồi, có phải hay không?

Trong lòng Thiên Ân dâng lên một cổ vui mừng, mà lúc trước ở hiện đại khó có được!

Mặc dù ở hiện đại Từ Hạ rất nghiêm khắc với nàng, nhưng trong ba người, nàng thương kính Từ Hạ lại có phần hơn. Nghĩ đến việc cả bốn người các

nàng sắp được ở cùng một chỗ, lực đạo ở chân lại mạnh hơn lúc nãy một chút, khiến cho đám gia đình vừa mới xuất hiện của Trần Phạn lại ngã xuống, đau đớn gấp đôi tốp trước.

Vương Cẩm Lệ nhìn từ y nữ tử đang hoa lệ tiếp từng chiêu của mình đánh đến mà lại như múa kia, lại nghĩ, không thể nào! Một dải lụa đơn thuần như vậy, nếu gặp phải nội lực của nàng ta, hẳn là phải bị xé thành trăm mảnh, ngàn mảnh rồi đi!

“Né đủ rồi, giờ đến bản cô nương phản công được rồi chứ?”. Sở Nguyệt cười tà mị, nàng vung tay, dải lụa xoay chuyển. Hàng chục cây ngân châm tằm thuốc phóng ra từ dải lụa. Vương Cẩm Lệ tròn tròn đôi mắt, tâm trạng có chút bất ngờ, theo bản năng thì né đi, một cây châm cuối cùng xẹt qua mang tai nàng ta.

Sợi dây giữ khăn che mặt bị đứt, khăn che mặt tuột xuống.

Thiên Ân sững sờ, Hiên Viên Hoàng ngồi trên lầu hai khuôn mặt lạnh nhạt lại chuyển sang tức giận. Hiên Viên Mặc ngồi đối diện thì vẻ mặt ngạc nhiên: “Đó không phải là...”

Dạ Nguyệt mỉm cười nhìn bộ dạng chật vật của Vương Cẩm Lệ. Nàng ta bấy giờ mới sững người ra, Lụa Câu Phách, này thì ra chính là Lụa Câu Phách!? Nàng ta tại sao lại không nhìn ra sớm hơn chứ? Là chính mình đi gây chuyện, chuyện này mà để chủ tử biết được nàng ta tự ý đi gây chuyện, lại còn thua một cách mất mặt như vậy, nhất định là không toàn mạng! Ánh mắt của nàng ta quét sang khuôn mặt của Trần Phạn, chán ghét!

Dạ Nguyệt đáp xuống đất, thu lụa về lại ống tay áo, bộ dạng vẫn tà mị như cũ:

“Thế nào, cảm giác bị người khác khi dễ, cũng không tốt đẹp lắm nhỉ?”.

Vương Cẩm Lệ sau cùng bỏ lại thế cục hỗn loạn này cho Trần Phạn, dùng khinh công bay đi mất. Kết cục, Trần Phạn lần này thật sự là bị thiên. Mà lúc Vương Cẩm Lệ rời đi, Thiên Ân thật sự là vẫn chưa có phản ứng lại.

-By Bé Cua-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Âm mưu của Mộng Điệp

(Cua giữ đúng lời hứa rằng hôm nay ra hai chương rồi nhe, chúc các đọc giả yêu quý đọc truyện vui vẻ!).

“Cha, hài nhi từ giờ thật sự không thể báo hiếu cho người được nữa rồi! Hài nhi thật bất hiếu, đều tại con tiện nhân họ Lăng đó, chính ả hại hài nhi thành bộ dạng này!”.

“Cha, hài nhi đau quá, đau...”

Tại Trần gia, hàng ngàn tiếng kêu la thống khổ của Trần Phạn vang lên. Đứng bên cạnh hắn là Đại phu nhân, dung nhan thất sắc, cầm khăn tay liên tục lau nước mắt, bộ dạng yếu đuối sau cùng là ngã thẳng vào lòng của Trần viên ngoại, âm ỉ:

“Lão gia, đây là nhi tử duy nhất của Trần gia chúng ta, lão gia nhất định phải làm chủ cho nó! Lão gia...”

Nhìn Trần viên ngoại và Trần Phạn thì sẽ chẳng ai nói bọn họ giống cha con, giống huynh đệ thì hơn a!

Bởi mấy năm trưởng thành, hắn luôn ăn chơi sa đoạ, già trước tuổi là không thể tránh khỏi.

Trần viên ngoại còn chưa lên tiếng, mấy vị phu nhân thị thiếp của hắn đã lên tiếng, bọn họ đều trao cho Đại phu nhân và Trần Phạn, mĩa mai chế giễu đều có, lời nói giống như chỉ sợ thiên hạ chưa loạn:

“Ây nha nha, tỷ tỷ à, cho dù Phạn nhi không nói dối được cho Trần gia thì cũng còn có chúng muội muội mà! Tỷ tỷ cũng đừng khóc lóc âm ỉ nữa!”.

Trần đại phu nhân há miệng, muốn phản bác, lại bị vị tiểu thiếp nào đó chen ngang:

“Đừng đó nha, tỷ tỷ đừng khóc nữa, người không phiền, nhưng lão gia phiền đó. Hơn nữa, chúng muội muội vẫn còn trẻ, đủ sức khoẻ để sinh con nối dõi mà, còn có thể là nam hài tử nha~”.

Nghe đến đây thì Đại phu nhân thật sự là tức giận đến đỏ mắt, khăn tay cũng đã vò đến nát nhàu. Bà ta chỉ hận không thể xông đến cào nát mấy khuôn mặt giả nhân giả nghĩa kia. Nếu bình thường không có Trần lão gia ở đây, mấy người này khẳng định là đã xông đến đánh cho loạn thế cục luôn rồi!

Không biết có vị tiểu thiếp nào trẻ trung mới vào, chưa từng được Đại phu nhân dạy dỗ, gan có hơi to một chút, giọng đầy day nghiêng lên tiếng:

“Hò, hần đáng đời! Ăn chơi lêu lổng, phá hoại gia tài bao nhiêu năm nay, rốt cuộc cũng có kẻ ra tay trừng nghĩa!”

“Câm miệng!” - Trần viên ngoại trừng mắt, chỉ vì vị tiểu thiếp này vẫn còn trẻ đẹp, nên ông ta mới không dùng gia quy.

“Ô ô lão gia, người phải làm chủ cho thần thiếp! Ô ô ô...”

“Được rồi được rồi! Đừng loạn nữa! Người đâu, tìm bằng được ba nữ nhân không biết trời cao đất dày kia về đây. Đừng giết vội, trước cứ mang về đây! Ta muốn xem thử xem, ả gan to cỡ nào, động vào Trần gia chúng ta, một người ta cũng không bỏ qua!” - Trần Toàn nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt cay độc đến đáng sợ.

Phủ Thái Tử - Hoa Đào Viện.

“A Xuân, thuốc ta dặn người đặt mua, đã có chưa?” - Mộng Điệp nhìn bóng dáng A Xuân đến gần, khuôn mặt lộ rõ sự hấp tấp.

“Tiểu thư, đã có rồi ạ!”.

A Xuân cúi đầu cung kính, hai tay dâng một gói giấy nhỏ cho Mộng Điệp. A Xuân mặc dù biết võ công, nhưng lại không biết chữ, cho nên khi Mộng Điệp đưa tờ giấy có viết tên thuốc, A Xuân hoàn toàn đọc không hiểu. Chỉ cảm thấy khi nàng ta đưa tờ giấy cho lão bản tiệm thuốc, ánh mắt của ông ta mờ ám rõ ràng.

Mộng Điệp tâm trạng vẫn thấp thỏm không yên: “Lúc người mua cái này, không có ai nhìn thấy chứ?”

A Xuân cúi đầu, không to không nhỏ trả lời:

“Vâng, không có ai nhìn thấy hết!”

Mộng Điệp nắm chặt bọc gói giấy: “Điều Ái Phụng, để xem lần này ta chính chết người, dám quyến rũ Thái Tử!”

Lộp bộp

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Mộng Điệp vội vàng quay đầu lại, hét to: “Kẻ nào? Kẻ nào dám nghe lén?”

A Xuân chạy ra ngoài cửa, thở phào một cái:

“Không có ai ở ngoài này hết, thưa tiểu thư!”

Hai người bọn họ đều không nghĩ tới, người vừa nghe được câu chuyện này, lại là Lan Nhi.

-By Cua-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nhất kiến chung tình

“Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?!”.

Trong Hải Hoa Đường, tiếng hét thủng màng nhĩ truyền đến. Diệp Vân Du trừng mắt thật to, volum có thể nói là to nhất từ trước đến nay của nàng.

“Được rồi được rồi, Du à, bình tĩnh chút đi! Mình còn chưa nóng vội, cậu vội cái gì?”. Thiên Ân đứng đằng sau liền thoáng đám bốp lưng cho Vân Du, muốn xoa dịu cơn giận của Vân Du.

Mà ở phía đối diện, Sở Dạ Nguyệt bị Vân Du gào vào mặt, vẫn còn đang nhẩn mặt, hai tay ôm lấy lỗ tai.

“Làm cái gì thế? Cậu và Thiên Ân đều có sở thích rống thế à? Từ Hạ cậu ấy... nhiệm vụ đó là do cái lão đầu hoa tặc kia giao cho cậu ta. Tớ có thể can sao?”

Vân Du trừng mắt, lập tức phản bác:

“Còn nói, cậu không phải là Phó Cung gì gì đấy sao? Cậu vốn dĩ có thể đi cùng cậu ấy!”

Nói đến như vậy, Sở Nguyệt còn có thể nói cái gì đây? Ai kêu các nàng làm gì cũng phải có nhau, nàng có thể hiểu được nỗi lo của Vân Du.

Vân Du tức đến đỏ mặt, hai tay đập mạnh lên mặt bàn, đem hai cái trái tim nhỏ bé của Sở Nguyệt và Thiên Ân dọa cho sợ.

Như nghĩ ra cái gì đó, đôi mắt vốn đang tức giận của Vân Du lại chuyển sang gian xảo, tay chống cằm, tay tiếp chén nước từ Thiên Ân, cười híp mắt, như hồ ly, nói:

“Hay là thế này đi...”

Biết ngay là cái bộ dạng xảo quyết thế kia của Vân Du là có chuyện chẳng lành mà, Sở Nguyệt âm thầm bĩu môi, lại thầm than cho số phận hẩm hiu, uất ức gặt đầu.

“Biết rồi!”

Vân Du cười đến là thoải mái: “Ngoan!”.

Đêm xuống, gió lạnh can quét, thổi vào mặt có cảm giác lạnh lẽo mà cực kỳ đau rát. Sở Dạ Nguyệt một thân hắc y bó sát cơ thể, tôn lên ba vòng lồi lõm hoàn hảo đáng mơ ước. Toàn thân trên dưới đều màu đen, duy chỉ để lộ mái tóc màu tím cùng đôi mắt long lanh tà mị.

Nàng theo bản đồ hướng Diệp phủ mà vận khinh công bay đi.

Để không đánh động đến đám thị vệ trong phủ, Dạ Nguyệt cố gắng che dấu hơi thở, ẩn mình, nàng di chuyển thật khẽ khàng, lúc nhanh lúc chậm.

Dạ Nguyệt mở tấm bản đồ mà Vân Du đã chuẩn bị cho nàng, nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là... Nàng không biết xem bản đồ! =.=, thế có chết không cơ chứ?!

“A” Dạ Nguyệt vì mãi nhìn tấm bản đồ, lại chẳng màng đến việc mình đang đứng trên mái nhà, nên mới không may giẫm phải miếng ngói vỡ, cổ chân bị trật, kêu ‘khực’ một cái, nàng theo đà ngã xuống một tiểu viện gần đó.

Cả người nàng một mồi dựa vào tường, Sở Nguyệt thầm nghĩ, sao xui xẻo lại cứ thi nhau ập lên người nàng thế này? Vách tường bên kia truyền đến tiếng bức chân của lính gác, nàng áp tay vào ngực trái, cố gắng bình tĩnh nhịp thở.

Đột nhiên, có một bàn tay to lớn kéo lấy cánh tay của nàng, tay còn lại có hơi dùng sức bịt miệng nàng. Sở Nguyệt dấy dựa, có tiếng trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói:

“Suyt, im lặng đi, ráng chịu một chút!”

Thị vệ bên kia vách tường dường như cũng nghe ra chút biến động nhỏ này, liền quát lớn:

“Là kẻ nào?”

Bởi vì nam nhân này cả thân hình đều bị bóng cây cùng bóng đêm che khuất, cho nên nàng không nhìn rõ dung mạo hấn lẫm.

“Là bốn vương!”

“Thập tứ vương gia?”

Sở Nguyệt nghe ra được, thị vệ bên kia không hề cảm thấy ngạc nhiên khi nam nhân này xưng danh, có lẽ là khách quen của Diệp phủ?!

“Ồ, không có việc gì nữa! Các người cứ đi làm việc của mình đi!”

Đợi đến khi tiếng bước chân bên kia bức tường xa dần, Hiên Viên Mặc mới buông bàn tay đang bịt miệng nàng ra.

Lúc này, Dạ Nguyệt mới có cơ hội quan sát dung nhan của hấn, mặt đẹp không kiêng nể gì mà đánh giá người này.

Đúng là rất đẹp, phải, là đẹp. Dung nhan họa thủy dùng trên người cũng hợp lý.

“Vừa rồi, cảm ơn ngài đã giải vây giúp ta. Nếu sau này có duyên gặp lại, người cần ta báo đáp gì, chỉ cần không phải là việc trái với luân thường đạo lý, ta sẽ cố hết sức!”

Nàng không biết hấn có ý tốt hay xấu, giúp nàng lần này, không nhất thiết là người tốt, nàng muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Nói rồi, nàng nhịn đau ở chân, cắn môi vịn tay vào đầu gối đứng lên, nội tâm đang mắng Vân Du là nhà tư bản chuyên bóc lột hàng ngàn lần.

Chân đau, nàng hiện tại cũng không biết nên quay về Hoa Hải Đường hay tìm Tử Hạ, cũng không thể dùng khinh công, chỉ biết hiện tại nàng nên rời khỏi

cái nơi tối tăm đáng ghét này.

Người phía sau như nhận ra ý đồ của nàng, vội đứng lên, bàn tay đưa lên không trung, giọng nói không còn vẻ giễu cợt như ban đầu mà nghiêm túc hẳn lên:

“Tên của nàng?”

“Sau này nếu có duyên, sẽ nói cho người biết!”

Đến khi nàng đi đã xa, Hiến Viên Mặc ở phía sau lâm bầm một câu mà nàng cũng không nghe ro, cũng không biết:

“Có duyên? Nhất định có duyên!”

-By Bé Cua-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Mị Được

Thập Nhất, người nói, bản đồ Long Mạch kia chỉ có chỉ có một nửa ở Diệp phủ?

Từ Hạ cất giọng lạnh lạnh, mà người đối diện - Thập Nhất sau khi báo tình hình chỉ duy trì tư thế cúi đầu.

“Vâng! Thuộc hạ sẽ tra xem nửa tấm còn lại nằm ở đâu.”

Từ Hạ gật đầu, mắt đẹp khẽ đảo hai bên, nhìn Thập Nhất dặn dò: “Được rồi, không còn việc gì nữa thì mau rời đi, tránh cho kẻ khác nhìn thấy lại phiền phức!”

Thập Nhất vâng một tiếng, hắc y nam tử thân ảnh nhanh chóng biến mất. Từ Hạ cũng không vội rời đi, chống cằm suy nghĩ, Huyết Ảnh đã từng nói với nàng, tấm bản đồ này là bị thất lạc. Người của Huyền Cơ Cung chỉ biết vị trí của nửa tấm, nhưng đều không can thiệp, Long Mạch này liên quan đến vận mệnh Hoàng thất, xảy ra chuyện, chắc chắn là một trong số vị nào đó của Hoàng thất sắp sửa gặp hạn đi!?

Chep, vậy mà lão tắc kè hoa còn mạnh miệng nói nàng không được dây vào Hoàng thất. Từ Hạ bĩu môi một cái, sau đó mới cất bước rời đi.

-----0-----0-----0-----0-----0

Ánh tịch dương buồn bã bao trùm cuối trời, đem tâm sự trong lòng người.

Mộng Diệp không biết là đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt trông vô cùng buồn bã lại cô đơn, nhưng điều này chỉ tồn tại trong vòng vòn vẹn có vài giây. Mỗi đó khẽ nhếch lên, sự buồn bã trong mắt lúc này đã biến mất không dấu vết, thay vào đó là sự toan tính không hề che giấu.

“A Xuân, đã sắp xếp xong chưa?”

“Tiểu thư, nô tỳ... đã làm theo những gì người chỉ bảo rồi ạ. Mọi thứ đã đầu vào đấy, chỉ đợi kết quả!” A Xuân kính cẩn trả lời, bên cạnh còn dẫn theo một nam nhân cao lớn.

Mộng Diệp xoay người lại, nhìn nam nhân bên cạnh A Xuân, nam nhân này có làn da đen do làm việc chân tay, thân hình to lớn lại thô kệch, mỉm cười độc ác. Rõ ràng trong quá khứ chính là một tiểu cô nương khả ái, lớn lên xinh đẹp, thế nhưng tâm lại độc ác đến đáng sợ như thế, không khỏi làm cho người ta rét lạnh đến tâm can.

Ánh mắt Mộng Diệp khi nhìn nam nhân này thập phần khinh bỉ, lời nói thoát ra từ miệng khiến cho người nghe lạnh gáy:

“Điều Ái Phương, gã nam nhân này chắc cũng đủ để thỏa mãn cô rồi chứ nhỉ? Để xem, khi nhìn thấy bộ dạng đó của người, Thái Từ ca ca còn có thể động tâm với người được hay không? Đừng trách ta, ta đã từng nói, kẻ nào dám chen chân vào ngưỡng cửa của Mộng Diệp ta, chỉ có chết!”

-----0-----0-----0-----0-----0

Lan Nhi nhìn giỏ thức ăn trong tay bằng ánh mắt vô cùng nghi hoặc, lại nhìn đến gương mặt tươi cười có chút gượng gạo không chuyên nghiệp của nha hoàn đứng đối diện, mím môi, nói:

“Rõ ràng còn chưa tới giờ cơm, người có đi nhầm chỗ hay không?” – Lan Nhi là người thông minh, làm sao có thể không hoài nghi cho được. Bình thường khi đến giờ cơm, nàng đều phải tự đi đến phòng bếp lấy cơm cho tiểu thư, hạ nhân trong phủ này đều coi tiểu thư nhà nàng không có thực quyền,

nên đều thị uy khinh bỉ, có tiếng mà không có miếng. Đêm động phòng bị Thái Tử ghét bỏ, sợ là đến tiểu hài tử ở làng quê cũng đều biết luôn rồi đi. Vì sao hôm nay lại có đãi ngộ hơn thường ngày vậy chứ?

Nha hoàn kia có vẻ hơi mất tự nhiên, cúi thấp đầu xuống, lí nhí nói, vì Lan Nhi đang đứng trên bậc thềm nên không nhìn rõ vẻ mặt của nha hoàn kia.

“Lan Nhi tỷ tỷ, chỗ thức ăn này, là, là do phòng bếp sai muội mang đến. Họ nói, những thứ này đều là đồ tốt, dùng để bồi bổ cơ thể.”

Lan Nhi gật đầu, phát tay cho nha hoàn kia lui đi.

Kỳ Tuyết ngồi xuống ghế, nhìn từng món ăn mà Lan Nhi lấy ra từ trong giỏ, từng đĩa thức ăn vẫn bốc khói nghi ngút, mùi thơm nức mũi.

“Lan Nhi, chỗ thức ăn này, em...” Ngày thường thức ăn Lan Nhi đưa về đều hết sức đạm bạc, chỉ canh và bánh bao, hôm nay lại có đến gần chục món.

Lan Nhi vẫn dờ từng tảng thức ăn xuống xếp lên bàn, tay bận làm, miệng bận nói:

“Tiểu thư, là người của phòng bếp mang đến, họ nói là để cho tiểu thư tắm bổ!”

Sắp xếp xong, Lan Nhi tự động lui ra đằng sau. Kỳ Tuyết nhìn chỗ thức ăn, có khoảng bốn món mặn, ba món chay, một canh, cùng với một vò rượu.

Nàng bắt đầu động đũa, cơ bản nàng không kén ăn, nên mỗi thứ đều thử qua một chút.

“Ô, Thái Tử Phi của ta dạo này có vẻ sống rất an nhàn nha!”

Cái chất giọng tà mị bốn cột này, Kỳ Tuyết nghĩ rằng, sợ là cả đời cũng không quên được đi. Không cần ngẩng đầu lên, nàng cũng biết là ai, Kỳ Tuyết chăm chú ăn, hoàn toàn không thèm để ý đến cái con người đang đứng ở ngoài cửa kia, nàng phải nhân lúc hần chưa nói thêm câu chọc người nào nữa thì phải ăn thật no, không sẽ không ăn nổi. Ai mà biết hôm nay lại có thêm phiền phức gì.

“Nô tỳ tham kiến Thái Tử!”

Hiên Viên Vũ gật đầu, phát tay cho Lan Nhi lui ra. Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, ngoại trừ tiếng động đũa của Kỳ Tuyết, lại hoàn toàn không có bất cứ âm thanh nào khác.

Hiên Viên Vũ thấy nàng dường như ngoài ăn thì chẳng nhìn mình lấy một cái, có hơi bất mãn mà đi thẳng đến chỗ nàng, ngồi xuống.

Kỳ Tuyết cảm thấy ba chữ “Thái Tử Phi” trong miệng hần nói ra trơn tuột như vậy, giống như trong lòng có gai. Nàng cố nuốt miếng bánh bao còn lại trên tay xuống cổ họng, ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Vũ

“Thái Tử, hôm nay ngài cũng thật là đặc biệt rảnh rồi đi? Không phải ngài nói không cho phép hạ nhân trong phủ gọi cái danh đó sao? Sao chính ngài cũng phạm lỗi vậy?”

Hiên Viên Vũ cũng nhớ mang máng chuyện tối hôm đó, hỏi nàng:

“Sao thế?”

Kỳ Tuyết cười chế giễu một tiếng, lắc đầu bất đắc dĩ:

“Không có gì, chỉ là cảm thấy cực kỳ khó nghe!”. Nói xong lại cúi đầu ăn cơm, động tác tự nhiên lại làm cho Hiên Viên Vũ đen mặt.

“Có vẻ như làm Thái Tử Phi của ta làm cho nàng rất không thoải mái?”

Kỳ Tuyết cầm lấy vò rượu, rót đầy vào bát, bình thân uống, rượu của cổ đại nồng độ cao, mới uống được một ngụm mà hai má nàng đã hơi hồng, nhưng thủy chung đều không thèm trao cho hần một ánh mắt nào cả.

“Sao có thể chứ. Mỗi ngày đều có cơm ăn, có áo mặc, có nơi để nằm yên ổn, sao có thể khó chịu bất mãn chứ!”

Hiên Viên Vũ ánh mắt hơi trầm xuống, cầm lấy vò rượu từ chỗ của nàng, rót vào bát, uống hết một hơi.

Cảm xúc chết tiệt gì đây? Tại sao sau khi nghe nàng nói dừng dừng như vậy thì nội tâm lại rất khó chịu?

Kỳ Tuyết cảm thấy chính mình đã ăn no, liền đứng lên, nhưng cơ thể như kiệt sức, cả người nóng lên.

Phía đối diện, Hiên Viên Vũ cũng không khác gì mấy, khuôn mặt hần nhanh chóng hồng lên:

“Rượu này, có xuân dược!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

“Rượu này, có xuân dược!” Hiền Viên Vũ quăng chén rượu xuống đất, mảnh sứ vỡ tạo thành loại âm thanh sắc bén, rượu trong chén cũng đổ tung toé.

“Xuân, xuân dược? Thứ chết tiệt gì thế?” Kỳ Tuyết ít khi tiếp xúc với bên ngoài, hiển nhiên không biết xuân dược là thứ gì, lại càng chưa từng thử qua.

Hiền Viên Vũ nhìn Kỳ Tuyết sắc mặt ngày càng đỏ, hô hấp ngày càng khó khăn, trên trán lại chảy mồ hôi, nhất thời không biết phải nên làm gì. Nhìn nàng như vậy, nội tâm hẳn thật sự cũng có chút không nở.

Nhưng mà chính hắn cũng đang bị vạ vạ bởi xuân dược.

Mà loại xuân dược này, rất biến thái, hoàn toàn không có thuốc giải.

Kỳ Tuyết cảm thấy toàn thân rất khó chịu, cả người cứ nóng ran, hai tay bắt đầu không thể kiểm soát mà xé rách y phục. Hiền Viên Vũ bước chân nặng nề đi đóng cửa. Lúc quay đầu lại, chỉ thấy nàng đã xé rách gần nửa bộ y phục, vai và xương quai xanh trắng nõn hiện ra trước mắt, Hiền Viên Vũ cảm thấy yết hầu khô nóng.

Hiền Viên Vũ lại gần Kỳ Tuyết, một tay ôm eo nàng, tay kia bế thốc nàng lên giường. Vừa bế vừa thờ dục. Sau khi đặt Kỳ Tuyết lên giường, hắn cúi đầu xuống hôn nàng, nụ hôn dần dần chuyển xuống dưới, từ môi cho đến chỗ xương quai xanh. Đột nhiên Hiền Viên Vũ cẩn nhẹ xuống chỗ xương quai xanh khiến Kỳ Tuyết khẽ kêu lên một tiếng rồi nhìn hắn với ánh mắt khó chịu. Y phục của Kỳ Tuyết bị Hiền Viên Vũ vứt xuống giường. Ánh mắt Hiền Viên Vũ có hơi si mê khi nhìn nàng, Kỳ Tuyết đây là lần đầu tiên bị người ta thoát y, lại nhìn chăm chăm với ánh mắt mờ ám như vậy, chỉ hận không có chỗ chui xuống, nàng dùng chút sức chống cự, bàn chân trắng nõn muốn giơ ra đá vào hạ bộ hắn, rất tiếc lại không đủ sức, ngược lại bị đối phương túm lấy chân, ánh mắt có chút tối lại:

“Nàng chán ghét ta đến vậy sao?” Nàng muốn trả lời nhưng không còn sức nên đành nhắm mắt lại không để ý đến hắn. Hiền Viên Vũ thấy nàng không để ý đến mình nên càng tức giận hơn nữa. Bàn tay đang nắm ở vai nàng càng ra sức.

“Điều Ái Phương, nàng trả lời bốn vương.” Hiền Viên Vũ cô hống như gầm lên, Kỳ Tuyết mặc dù bị hành hạ bởi mị dược, vẫn còn nhận thức được, nàng lắc đầu dấy dựa, cổ họng khô rất không thể trả lời.

Hiền Viên Vũ để ý thấy một tia không tình nguyện trong mắt nàng, thờ dài một hơi, ánh mắt nhìn nàng có chút áy náy:

“Nhấn nhịn một chút, cả ta và nàng đều bị hạ dược. Ta cũng, không còn biện pháp nào khác!”

Cả cơ thể Kỳ Tuyết đều khó chịu, cơ thể như muốn giải tỏa thứ gì đó. Hai người cứ như vậy không nhận thức mà gần như dán lên nhau. Y phục của cả hai bừa bãi trên đất, khung cảnh kiều diễm bị che sau tấm màn che.

Ở ngoài cửa, Lan Nhi vừa mới đánh gục một tên nam nhân lạ mặt, người này lúc này quyết xông vào, nói nhất định phải gặp được tiểu thư nhà nàng, quen biết chủ tử gần đây năm, sao nàng có thể tin chứ. Hơn nữa Thái Tử còn đang ở trong, nói muốn vào là vào sao? Nói không nghe liền muốn động thủ, nên bị Lan Nhi đánh cho khuôn mặt thành heo, cả người nằm chặt vật đau đớn trên thảm.

“Cố gắng vào làm cái gì? Không thấy cô gia và tiểu thư nhà chúng tôi đang bận sao? Nói, ai phái người đến? Không nói bà đây liền phé chân phé tay người!”

Hoa Đào Viên

Trong phòng, Mộng Diệp một thân xiêm y đỏ rực đi đi lại lại, hai bàn tay nắm chặt sớm đã đỏ mồ hôi lạnh. Đôi mắt liếc liên tục về phía cửa chính. Không hiểu sao trong lòng nàng ta lại dâng lên một nỗi sợ.

“Tiểu thư, tiểu thư. Không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

A Xuân từ xa hốt hoảng chạy vào, bộ dạng giống như sắp ngã đến nơi.

Mộng Diệp nhìn A Xuân la lên thì gạt mình, kéo mạnh hai tay của A Xuân, hỏi dồn dập:

“Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tên nam nhân kia, hẳn rat ay chưa, hai người bọn họ, có...”

“Tiểu thư, người vào phòng của Thái Tử Phi khi nàng ta trúng xuân dược, không phải là người của chúng ta, là Thái Tử gia.”

Mộng Diệp nghe xong, sắc mặt lập tức trắng bệch, cả người như ngã hẳn xuống. Vốn dĩ cho rằng, sau khi người kia trúng xuân dược, chỉ cần cho người của mình vào thì mọi chuyện sẽ trở lại như trước kia, Hiền Viên Vũ sẽ một lòng với nàng ta như trước. Nhưng mọi chuyện lại ngoài dự đoán là hắn lại

chạy tới chỗ đó, khiến cho kế hoạch thất bại.

Mộng Diệp bàn tay bấu chặt vào váy, vò nát.

Tại sao? Tại sao lại như vậy, nàng ta chịu bao nhiêu cực khổ khuất nhục mới có thể sống sót trở về, đến khi trở về, lại có một kẻ ngáng đường đáng gờm là Điều Ái Phương, làm sao nàng ta có thể cam tâm đây?!

Mộng Diệp đứng bật dậy, đôi mắt đỏ ngầu, bộ dạng xinh đẹp vẫn còn, nhưng hung ác dữ tợn.

‘Ầm ầm’. Tiếng âm tích rơi xuống đất tạo thành một loại âm thanh dễ nghe.

Mộng Diệp chỉ cần chuyện gì liên quan đến Hiên Viên Vũ là có thể điên cuồng đến loạn thiên.

“Điều Ái Phương, ta nhất định để ngươi đắc ý!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chương mới của các chế độ đây, chín hồi vì Cửu hứa ngày 27 mà 31 mới ra được! TvT

Sáng sớm ngày hôm sau...

Kỳ Tuyết khẽ động mi, nặng nề mở mắt, hơi cựa quậy người, cảm giác cơ thể khó chịu, thật muốn đi tắm rửa một phen!

Cơ mà, nàng ngay lập tức bị giật mình bởi khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mặt – là Hiên Viên Vũ!? Kể ra, bây giờ nàng mới có cơ hội nhìn kỹ từng đường nét trên mặt hắn, trắng thán mà nói, người này cũng với Phương Tuấn Kỳ cũng chỉ hơi giống nhau ở vẻ ngoài mà thôi. Hiên Viên Vũ là dân luyện võ, thân hình và khí chất tất nhiên khác với Phương Tuấn Kỳ công tử bột!

Nhưng mà, hình như có gì đó không đúng cho lắm? Tên này, sao... lại nằm trên giường của nàng? Kỳ Tuyết nghiêng rằng, he hé mép nhăn. Địch, xong emm, Lâm Kỳ Tuyết ơi là Lâm Kỳ Tuyết, rốt cuộc thì mày đã làm ra cái gì thế này? Nghiệt chứng, quả là nghiệt chứng mà! Kỳ Tuyết thật sự muốn khóc quá O~O

Bên cạnh vang lên tiếng cười tà tử cùng giọng nói bốn cột của Hiên Viên Vũ: “Sao vậy? Việc cần làm thì cũng đã làm rồi! Nàng còn ngượng ngùng gì chứ?”

Kỳ Tuyết khôi lại vẻ lạnh lùng, biến hoá lớn làm cho người ta cứ như nhìn nhầm biểu cảm ban nãy của nàng vậy!

“Không có, ta đối với loại chuyện này cũng không có để ý lắm! Cũng muộn rồi, ngươi là Thái Tử, còn có nhiều việc phải xử lý, đi đi!”

Nàng vén chăn, quần quanh người, muốn thật nhanh rời giường, lại bị hắn kéo trở lại.-///. Máu quang loé nhanh vài tia mắt mát cùng huyệt huyệt. Cảm xúc của nàng... nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Nàng thật sự chán ghét ta đến vậy sao? Chán ghét đến mức không tình nguyện làm Thái Tử Phi của ta?”

Chán ghét?

Cũng không hẳn.

Làm Thái Tử Phi của hắn?

Kỳ Tuyết cười lạnh trong lòng, ngay ngày đầu bước chân vào phủ Thái Tử, hắn suýt chút đã bóp chết nàng, chỉ vì cái hư danh này.

“Thái Tử, chẳng lẽ ngài quên mất Mộng Diệp yếu ớt của ngài rồi sao? Ngài từng nói qua, Thái Tử Phi của ngài, chỉ có nàng ta mới xứng! Ngài tuyệt không thể quên những lời đó!”

Đáy mắt hắn xẹt qua vài tia đau đớn, xem ra nàng vẫn còn để ý chuyện kia. Hiên Viên Vũ ơi là Hiên Viên Vũ, ngươi cứ nhiên lại đau lòng vì hai nữ nhân?! Hắn đưa tay, muốn chạm vào cái bốt đỏ rực trên trán nàng, lại bị nàng lạnh lùng gạt ra.

“Đúng rồi, không còn sớm nữa, nàng mau tắm rửa đi, lát nữa ta sẽ qua phòng trừ, bảo họ làm mấy món bồi bổ thân thể cho nàng!”

“Ta không cần!”. Nàng không cần nhận lấy sự thương hại của hắn, ngày thường đều ăn cơm thừa canh cặn, ăn thêm nhiều bữa như vậy nữa cũng chưa

chết được!

“Điều Ái Phương, nàng đừng có bướng bỉnh như thế nữa có được không?” Cảm giác bản thân hơi to tiếng với nàng, hắn liền nhỏ giọng lại: “Nghe lời ta lần này đi!”

Sau đó, Hiên Viên Vũ không nhanh không chậm rời giường, hôm nay, hắn không qua thăm Mộng Điệp như những hôm trước, mà về thư phòng.

Nàng nhìn bóng lưng cô độc của hắn, không hiểu sao, nơi sâu nhất trong trái tim lại ần ần đau, giống như là... có ai dùng tay, tàn nhẫn cấu véo nó, khiến nàng đau đớn.

Rõ ràng, cả hai đều có tình cảm với nhau, nhưng hai người đều không buông bỏ phòng bị trong lòng, để chấp nhận hạ mình với đối phương, để rồi, sau này, có lúc lạc mất nhau, lại hối hận không kịp!

[...]

“Thái Tử!”

“Ừ”

“Chuyện ngày hôm qua...thuộc hạ đã tra rõ rồi ạ! Đều do một tay Mộng tiểu thư dựng lên!”

Hiên Viên Vũ nghe thuộc hạ nói, nhắm hai mắt lại, tay nhẹ nhàng xoa xoa ấn đường có chút nhức đầu.

“Tiếp tục đi!”

“Vâng, còn có... gã nam nhân ngày hôm qua muốn nhân lúc xảy ra chuyện kia, định lên vào phòng Thái Tử Phi, đã bị nha hoàn thân cận của ngài ấy đánh gục. Nhờ có chuyện này, mà thuộc hạ mới tra rõ được”

Hiên Viên Vũ đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt lạnh đi phân nửa.

“Ngươi nói, nếu như ngày hôm qua ta không đến kịp, thì có phải...?”

A Lục cúi đầu, nhỏ giọng: “Vâng”

Hiên Viên Vũ thật không nghĩ đến, Mộng Điệp lần này trở về lại thay đổi lớn đến vậy, độc ác, có lẽ vậy! Nghĩ đến cảnh Điều Ái Phương bị nam nhân xa lạ đụng chạm, trong mắt hắn dường như có thêm đốm lửa nhỏ.

“Đi, đi đến Đào Hoa Viện”

[...]

“A, Thái Tử. Cuối cùng chàng cũng đến thăm thiếp rồi, có phải là...”

Mộng Điệp nhìn bóng dáng quen thuộc đang từ cửa tiến vào, khuôn mặt đều là vui sướng. Có điều, chưa đợi nàng ta nói hết câu, đã bị Hiên Viên Vũ lạnh lùng cắt ngang.

“Mộng Điệp, nàng nói rõ cho bốn thái tử nghe, chuyện ngày hôm qua là như thế nào? Đều do một tay nàng sắp xếp đúng không?”

Trên mặt nàng ta ban đầu là ngạc nhiên, sau là chột dạ, rồi hoảng sợ. Nàng ta nắm lấy cánh tay của Hiên Viên Vũ, trong mắt đều là vô tội, lắc đầu nguầy nguậy:

“Thái Tử, thiếp không có, thiếp không có!”. Trong mắt đã ầng ậng nước.

Hắn dứt khoát giựt tay ra, ánh mắt thập phần đau đớn.

“Mộng Điệp, nàng thay đổi rồi! Không giống, tuyệt đối không giống! Nhưng mà, cho dù thế nào đi nữa, ta cảnh cáo nàng, đừng bao giờ nhúng tay vào việc của bốn thái tử, nếu không...”

Mộng Điệp nhìn cái phát áo của Hiên Viên Vũ, cảm phẫn nắm chặt tay lại, ánh mắt hắn lên tia hận thù: “Chàng cứ chờ đấy, ả sẽ không xong với ta đâu!”

#Ký_tên: Cũ_chynte_nhất_Hệ_Mặt_giòi <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mộng Điệp ám sát bất thành (1)

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Lan Nhi hốt ha hốt hải chạy từ ngoài vào, vừa chạy vừa hô to, tay chân còn vung loạn xạ.

Kỳ Tuyết còn đang bận tập lại mấy ngón võ học được khi ở hiện đại, quần áo trên dưới có chút thoáng mát, nghe được Lan Nhi đang gọi mình, liền dừng tập.

Nàng nhìn bộ dáng thờ không ra hơi của Lan Nhi mà cảm thấy buồn cười, “Làm sao thế?”

Lan Nhi hít hít cái mũi hồng hồng, khuôn mặt thanh tú tràn ngập sự vui vẻ, “Tiểu thư, tối nay Kinh thành có lễ thi thả đèn trời, chúng ta có thể đi không?”

“Đi? Đi bằng cách nào?”

[...]

Kỳ Tuyết nhìn lố chó, lại nhìn đến bộ dạng hờn hờ bất chấp của Lan Nhi, thật sự không nỡ làm nàng ấy mất hứng, bắt đắc dĩ thở dài một cái, nói: “Lan Nhi, cách mà em nói, là chui lố chó hả?”

“Tiểu thư, thật xin lỗi...”

Kỳ Tuyết xua xua tay, tự mình chui ra trước, “Không sao không sao, ta cũng không có để ý đâu!”

[...]

“A Xuân, người nói tiện nhân kia đã ra ngoài rồi?”

Mộng Điệp không thèm nhìn đến A Xuân, ngọc thủ nhẹ nhàng rót trà thượng hạng ra chén, khói trắng nhàn nhạt toả ra hương thơm ấm áp. Mộng Điệp nhìn khói trà bay lên, khuôn mặt khả ái ngập tràn sự toan tính là lướt.

Mà A Xuân đứng đối diện thân mình cứng đờ, mặt cứ cúi gầm xuống, mồ hôi sau lưng cứ túa ra như tắm, “V...Vâng!”

Không biết là Mộng Điệp đang ủ mưu gì, chỉ thấy ánh mắt thỉnh thoảng lập lòe hơi loé lên tia ngoan lệ, môi đỏ mím chặt lại, ngọc thủ bóp chặt chén trà nóng trong tay.

“Bóp” Nàng ta đặt mạnh chén trà xuống bàn, nước trà nóng văng tung toé, bắn cả vào bàn tay trắng nõn, nước trà trôi đi, chỉ để lại những vệt bóng đỏ nhỏ. Hồi lâu sau, nàng ta mới buông chén trà ra, cười khê:

“A Xuân, người đi chuẩn bị xe, tối nay chúng ta ra ngoài”

“Vâng, tiểu thư”

[...]

Trên đường lớn, người người đều đang thấp đèn cầu an, từng chiếc Không Minh đăng đỏ rực bay lên bầu trời. Lan Nhi thích thú reo lên, “Tiểu thư, người nhìn kia, đẹp quá đi!”

“Ừ”

Cứ như vậy, hai người vừa đi, nô tỳ nói chuyện, chủ tử chỉ ‘ừ’.

“Tiểu thư, em vẫn còn nhớ rõ, năm ấy em bị người ta đánh đến gần tắt thở, là người cứu em”

Dưới ánh đèn, vầng sáng hắt lên khuôn mặt của Kỳ Tuyết, tạo nên một loại khí chất đặc biệt, “Nhưng ta đã không còn nhớ gì nữa”

Lan Nhi bình thường hoạt bát, hôm nay nhìn thấy đèn trời, cảm xúc ưu thương lại tràn về, “Không sao hết, em đã thề, từ đó trở đi sẽ bán mạng cho người, dốc sức bảo vệ người. Tiểu thư, cô có chuyện buồn gì không? A, em lại lảm nhảm rồi!”

Kỳ Tuyết cười khê, “Có, nhưng hình như là ta đã bỏ quên rồi thì phải”

Đoạn ký ức hay xuất hiện ở trong mơ lại dần hiện ra trước mặt nàng...

“Hạ Nhi, mau, mau đưa em gái con rời khỏi Liễu gia, nhanh đi”

"Đoàng!"

“Mẹ!”

Khung cảnh đầm máu đỏ gần đây luôn hiện ra trước mắt, Kỳ Tuyết nhớ mang máng khuôn mặt của người được gọi là Hạ, cực kỳ giống nàng, người mà nàng gọi là mẹ, nói đó là chị gái nàng, thật mơ hồ.

“Á, cướp, cướp”

Tiếng la thất thanh của Lan Nhi làm Kỳ Tuyết đang lạc từ trong ký ức trở về. Chỉ thấy lúc nàng giật mình nhìn lại thì đã thấy Lan Nhi đuổi theo tên cướp hầu bao, bỏ nàng lại một mình trên đường cái lớn.

“Haиии, đánh đợi ở đây vậy!”

Bỗng, có một người đội nón tre che kín mặt vỗ vỗ vai nàng, đưa cho nàng một tờ giấy Tuyên Thành, “Tiểu thư, có người nhờ tại hạ đưa cho cô cái này, người đó còn nói, không gặp không về!”

Kỳ Tuyết nhìn tờ giấy, mơ mơ hồ hồ, chỉ sợ nếu nàng đi, đến khi Lan Nhi quay trở lại không tìm thấy nàng sẽ lo lắng, nhưng tính tò mò bất giác nổi lên, nàng thầm nghĩ, đi một lúc thôi rồi trở lại.

Nhưng mà, vì sao, nàng rõ ràng là đã đi đúng hướng, sao càng đi càng giống như đi vào ngõ cụt? Chính xác là đã đi vào ngõ cụt.

Nàng không nhận được mà chửi thề, “Chết tiệt, là kẻ nào rảnh rỗi bày trò vớ vẩn”

Đang lúc nàng muốn quay về đường cũ, phía sau vang lên tiếng gọi quen thuộc, “Điều Ái Phương”

Là Mộng Điệp, nàng nhướn mày lên, thần sắc lạnh nhạt nhìn nàng ta, “Người đang làm gì ở đây?”

Trong bóng tối, dáng vẻ kiều mỵ của Mộng Điệp dần hiện ra, nàng ta nhìn Kỳ Tuyết, cười lạnh một cái, “Sao vậy? Bất ngờ lắm sao? Ta đoán, cho dù hôm nay ngươi có chết thối ở nơi này, cũng sẽ không có ai biết đâu, nhìn xem, trường kiếm này sáng như vậy, hẳn là rất sắc đi?”

“Ngươi muốn làm gì? Ta nhớ rõ, chúng ta là không thù không oán! Ngươi giết ta như vậy, không phải là quá lộ liễu sao?” Kỳ Tuyết cười khẽ, có thể nghe ra, trong giọng nói của Mộng Điệp, mùi phẫn mang theo thù hận oán độc.

Nàng ta quát lên, trong giọng nói tràn đầy chua xót, “Im miệng, người thì biết cái thá gì? Không thù không oán? Đừng có nói dễ nghe như vậy chứ!” Mộng Điệp nhìn trường kiếm trong tay, ánh mắt hiện lên vẻ đắc ý, cho dù hôm nay nàng ta có giết chết Điều Ái Phương ở đây, Thái Tử cũng sẽ không đến mức sẽ điều người đi tìm, ha, giết người thủ tiêu xác, nàng ta có vô vàn cách. “Thái Tử vì ngươi mà trở mặt với ta, vì ngươi mà không chạm qua ta, cũng vì ngươi. . .Mà quên mất lời hứa năm xưa. Điều Ái Phương, tất cả cục diện hôm nay, đều do ngươi. Ngươi phải biết rằng, những kẻ ngu ngốc ngáng đường Mộng Điệp ta, đều phải chết, nhất là ngươi. Đi chết đi!” Mộng Điệp nắm chặt trường kiếm trong tay, lao nhanh về phía Kỳ Tuyết, hèm nhỏ như vậy, cho dù Kỳ Tuyết có muốn lách mình cũng khó, kết quả, vai trái của nàng bị chém sượt qua, y phục xanh ngọc nhiễm một mảng máu.

“Ngươi điên rồi!”

“Phải, do ngươi, ta điên rồi!”

Bất chợt, có giọng nói tà mị của nữ nhân vang lên ở phía cuối hẻm tối, giọng nói mang đầy vẻ xem kịch, “Ái chà, hiếm khi gặp cảnh hai mỹ nữ thanh lý môn hộ, đáng xem, đáng xem, haha...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Tuyệt Thế Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.